

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

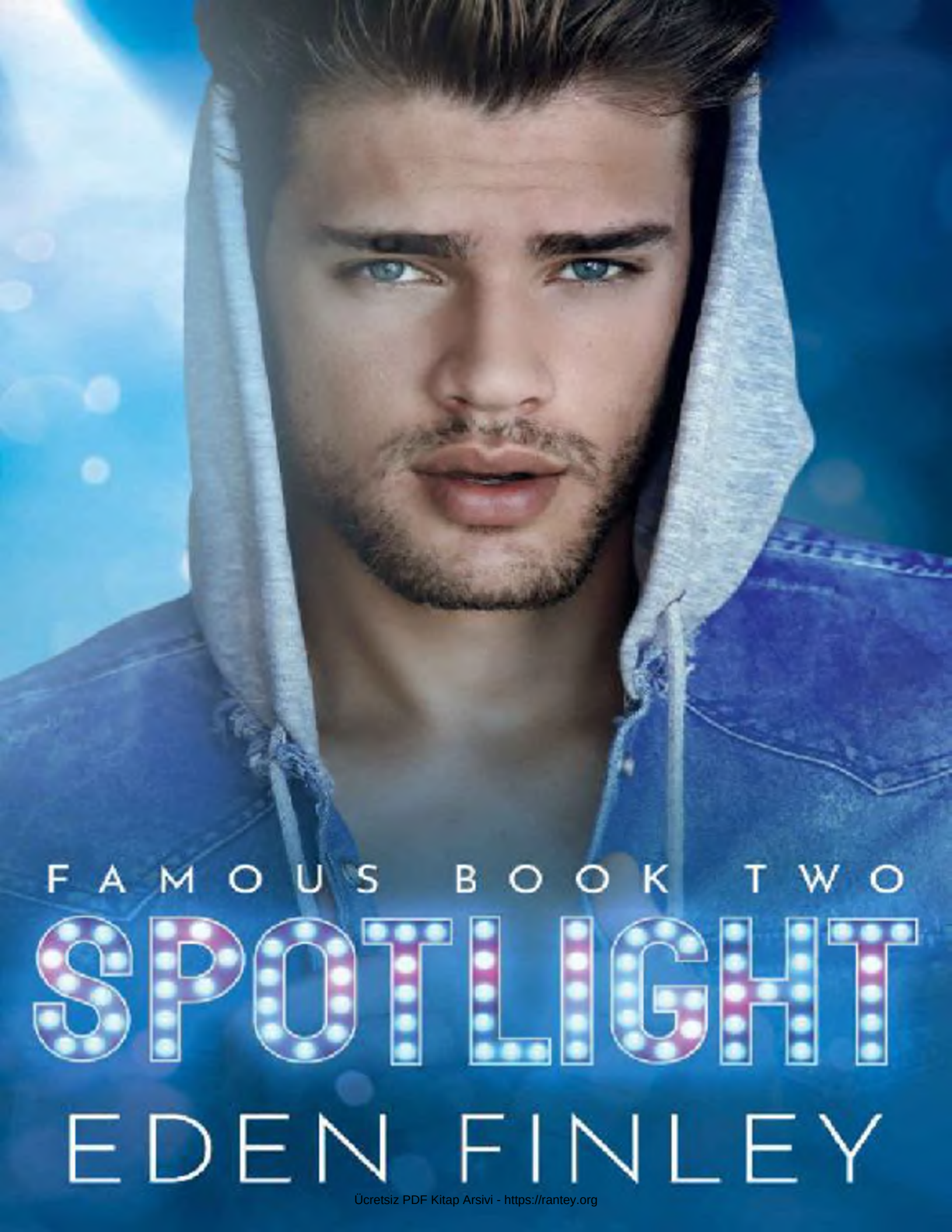
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

F A M O U S B O O K T W O

SPOTLIGHT

EDEN FINLEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SPOTLIGHT

ÜNLÜ KİTAP 2

EDEN FINLEY

SPOTLIGHT

Telif Hakkı © 2020 Eden Finley

Kapak İllüstrasyonu ©

Cate Ashwood

<http://www.cateashwooddesigns.com/>

Les Court Services tarafından profesyonel beta okuma/geliştirme editörlüğü/satır editörlüğü yapılmıştır.

<https://www.lescourtauthorservices.com>

One Love Editing tarafından

düzeltildi

<http://oneloveediting.com/>

Tüm hakları

saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, aşağıdaki koşullar sağlanmadan çoğaltılamaz veya herhangi

bir şekilde kullanılamaz

yayıncının açık yazılı iznine tabidir. İzinle ilgili

bilgi için şu adrese yazın: Eden Finley - izinler -

edenfinley@gmail.com

İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik ya da gerçek olaylar tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

1. [Ryder](#)
2. [Lirik](#)
3. [Ryder](#)
4. [Lirik](#)
5. [Ryder](#)
6. [Lirik](#)
7. [Ryder](#)
8. [Lirik](#)
9. [Ryder](#)
10. [Lirik](#)
11. [Ryder](#)
12. [Lirik](#)
13. [Ryder](#)
14. [Lirik](#)
15. [Ryder](#)
16. [Lirik](#)
17. [Ryder](#)
18. [Lirik](#)
19. [Ryder](#)
20. [Lirik](#)
21. [Ryder](#)
22. [Lirik](#)
23. [Ryder](#)
24. [Lirik](#)
25. [Ryder](#)
26. [Lirik](#)
27. [Ryder](#)
28. [Lirik](#)
29. [Ryder](#)

30. [Lirik](#)

31. [Lirik](#)

[Teşekkür ederim](#)

[Eden Finley](#) tarafından [da Teşekkür](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

KAHVE. Kahveye ihtiyacım var.

Kafein, sözde olduğum gibi sorumlu bir bekar baba gibi çalışmamı sağlayacak sihirli iksir.

Sözde, Kaylee ile tatlı bir anımdaki fotoğraflarım sızdığı için, şimdi magazinciler benim sabırlı, ayakları yere basan, iş bitirici bir baba olduğumu düşünüyorlar.

Bilirsiniz, tüm dünyada yumurtalıkların iç çekmesine neden olan bekar baba tipi.

Dürüst olmak gerekirse, bu ebeveynlik işi şimdiye kadar yaptığım en zor iş. Hiç uyumadığım ve ara vermeden dünyayı dolaştığım dokuz aylık müzik turnelerinden daha yorucu. Jet lag ve yorgunluk benim sözlüğümde yoktu çünkü bunları göze alamazdım.

Yorgunluk artık benim hayatım.

Yemin ederim, gece tuvalet eğitimi Kaylee'nin dış çıkardığı dönemden daha az uyuduğum anlamına geliyor. Bir gecede sadece birkaç kez kalkıp çarşafı değiştirebiliyorum, sonra pes edip çocuğa Pull-Ups giydirmeye çalışıyorum. Tabii o zaman da bana neredeyse beş yaşında olduğunu ve beze ihtiyacı olmadığını hatırlatıyor.

Tuvalet eğitimini çok kolay öğrendi ama geceleri zorlanıyoruz. Eğer ölü gibi uyumasaydı, belki de tuvalete gitmek için uyanırdı.

Sanki uykusuzluktan artan yorgunluğumu hissetmiş gibi, çocuk oyun merkezindeki mutfak tezgahının arkasındaki kız sonunda siparişimle birlikte yanıma geliyor. Benim için büyük bir kahve ve kızım için dev bir kurabiye. Yemin ederim kafası büyüklüğündeydi.

Daha sonra şeker miktarına pişman olacağım.

Gelecekteki ben kazayla başa çıkabilir. Şimdiki ben barış istiyor.

Şapkamı kafamda aşağı doğru çekiyorum ve "Teşekkür " derken bakışlarımı aşağıda tutuyorum. Kaba bir davranış ve annem beni böyle yetiştirmede ama Eleven'ın ayrılmasından ve benim spot ışıklarından kaybolmamdan iki yıl sonra bile sokakta hâlâ tanınıyor ve üzerime çullanılıyor. Kaylee'yleyken bile, özellikle de garsonun demografisi tarafından.

Yedi yıl boyunca dünyanın en büyük erkek grubunun bir parçası olmak, ne kadar uğraşırsam uğraşayım unutulup gitmenin zor olduğu anlamına geliyor.

Başka büyük bir iş çıkmadığı sürece, öngörülebilir gelecekte hayatım bu olacak.

, gençler, bir erkek grubuna katılın! Akıl sağlığım için, lütfen.

Daha da önemlisi, kızımın güvenliği için.

Kaylee annesinden aldığı kocaman yeşil gözleriyle bana bakarken koyu kahverengi bir lüle yüzüne düşüyor çünkü inatçı saçları koyduğum yerde kalmıyor. Baba ve at kuyruğu bir arada olmaz.

Ağzı kurabiye dolu ve çiğnerken bana kocaman bir gülümseme veriyor. O kadar büyük ki dişlerinin arasından kırıntılar fişkırıyor.

"Seni hiçbir yere götüremem." Uzanıp masayı siliyorum.

"Neden?" Ağzından bir kurabiye daha düşüyor.

"Çünkü dağınıksın."

"Ama ben sevimliyim."

Gülüyorum. "Öylesin."

"Annem hep böyle der."

Kalbim sızlıyor. "Evet. Öyle." "Eve ne zaman geliyor?"

Ne kadar açıklarsam açıklayayım, asla anlamıyor. O çok genç. "Umm..."

"Doğum günüm için bir midilli alabilir miyim?"

İşte bu yüzden dört yaşındaki çocukların dikkat sürelerini seviyorum.

"Hayır. Ata binecek yaşa gelene kadar olmaz."

Teknik olarak, onu dört yaşında kabul edecek bir binicilik kampı var, ama bunu ona söylememin imkanı yok.

Kaylee ortaya çıkana kadar hiç kimseyi hayatım pahasına koruma ihtiyacı duymamıştım. Babalık her şeyi değiştirdi.

Eskiden kanıksadığım her şeyi artık kanıksamıyorum. Beş dakikalık tam bir sessizlik gibi.

Arkamızdaki masada genç bir çocuk bir Eleven şarkısı söylemeye başladı.

Çünkü senden hoşlanıyorum. Ooh, ooh, ooh. Senden hoşlanıyorum.

Fikrimi değiştirdim. Keşke o şarkının aklıma gelmediği beş dakikam . En büyük hitimizdi, insanın aklına en sinir bozucu şekilde kazınan şarkıydı ve radyolarda o kadar çok çalındı ki sanırım sıkı hayranlarımız bile bıktı.

"Nuh-uh," der derinden gelen bir ses. "Sana On Bir şarkısı söylemekle ilgili ne demiştin?"

"Onları seviyorum!" diye itiraz eder çocuk.

"Şarkı sözleri tembel ve klişe. Berbatlar."

Elimde değil, homurdandım. Yüksek sesle.

Oops.

Boğazımı temizleyip öksürerek özel bir konuşmaya kulak misafiri olduğumu gizlemeye çalışıyorum.

Usluca omzumun üzerinden bakıyorum.

Çocuk Kaylee'den biraz daha büyük görünüyor ve yanındaki adam da beklediğimden daha genç. En fazla yirmili yaşların ortasında. Sanırım genç yaşta çocuk sahibi olmaya başlamış. Kimseyi yargılayabileceğimden değil.

Kaylee olduğunda yirmi iki yaşındaydım ve o kesinlikle hayat planımın bir parçası değildi.

Bakışlarım kızıminkini buluyor ve suçluluğun tanıdık ağırlığı göğsümü dolduruyor. Planlanmamış olabilirdi ama hiçbir şekilde bir hata değildi. Onu hiçbir şeye değışmezdim.

Aslında onun için tüm hayatımdan vazgeçtim ve bunu gözümü kırpmadan tekrar yaparım.

Ve tekrar, ve tekrar, ve tekrar.

Arkamızdaki çocuk şimdi şarkıyı mırıldanmaya başladı ve yanındaki çocuk inlediğinde kahkahalara boğulmadan önce kalkıp gitmem gerekiyor.

", Kaylee. Sen git oyna, ben de izleyeyim."

Ben kahvemi yudumlarken ve onu kaybetmemeye çalışırken korkusuz kızım dolgulu merdivenlerden yukarıya doğru koşarak tünellerden oluşan jungle gym'e ulaşıyor. Tünellerin pencereleri var ve başka bir şey giymesi kabul edilmediği için giymek *zorunda* olduğu Elsa elbisesini takip ederek onu izliyorum.

Yok etmeye kararlı olduğu elbiseyi değiştirmeye gücüm yetmeyeceğinden değil, ama mesele bu değil. Her şeyin değiştirilebilir olduğunu ve paranın asla sorun olmadığını düşünerek büyümesini istemiyorum.

Okulundaki o şımarık çocuklar gibi olmasını istemiyorum. Anaokuluna gitmesini hiç istemiyordum ama kendi yaşındaki çocuklarla sosyalleşmesi

Sözde "psikolojik olarak faydalı" ya da her neyse. Görünüşe göre, eğer onun bir sosyopat olarak büyümesini istemiyorsam, diğer çocuklar tarafından ısırılmasına izin vermeliyim.

İlk hafta öğretmenine ısırık izlerini sorduğumda, sesini alçalttı ve "Isıran bir çocuğumuz var" dedi, sanki çocukların diğer çocukları ısırması normalmiş ve bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yokmuş gibi.

Bu, tüm yıldızların çocuklarını gönderdiği Los Angeles bölgesindeki en pahalı okuldan geliyor.

En de onu ısıranın hangi çocuk olduğunu bile söylemiyorlar. Kardashian'ların çocuklarından biri olduğuna bahse girerim.

Eleven'ın berbat olduğunu düşünen adam çevremde hareket ediyor ve oğlu tünellere doğru koşarken benden birkaç metre uzakta duruyor.

Adamdan bir tepki almak için onunla göz teması kurmak çok cazip geliyor ama eğer başka biri tarafından tanınırsam, Kaylee'yle beni buradan çıkarmak için birkaç imza ve selfie gerekecek.

Yine de onu düzgün bir şekilde kontrol etmek için daha iyi bir açıdayım.

Eleven'ın kesinlikle nefret edenleri var. Bu adamın da belirttiği gibi, şarkı sözlerinin tembel ve klişe olması zor değil. Öyle olmadıklarını asla iddia etmedik. Ama bu şarkıların olduğu diğer şey? Multiplatin satan hitler.

Sıg olabilirler ama akılda kalıcıdırlar ve en büyük demografik kitle dans etmek ve sözleri avazı çıktığı kadar bağırarak isteyen insanlardır.

Bu Eleven'ı ya da grupta yer alan herhangi birimizi bu adamdan daha az sanatçı yapmaz.

Ve onun bir sanatçı olduğuna şüphe yok. Gösterişli tavrından anladığım kadarıyla müzik.

Yırtık, siyah dar bir kot pantolon, beyaz bir tişört, açık siyah bir yelek giyiyor ve bileklerinde deri bantlar var.

Uzun altın sörfçü çocuk saçları ensesinde bir erkek topuzuna dönüşmüş.

Ve çok seksi. Pürüzsüz bir teni var, çenesinde ve çene hattında sadece bir tutam kirli sakal var.

Ona bakmaya devam etmek istiyorum, ama sonunda bana bakacak ve o zaman boku yiyeceğim. Ve şu anda hayalini kurmaya yakın olduğum şekilde değil.

Seksi özledim. Beş yılda sadece bir kez sevişmek için söylenecek bir şey var.

Kulakları tırmalayan bir ılık boşluğu dolduruyor ve şüphesiz kızım olduğunu anlıyorum.

Başka bir çocuk "Dur!" diye bağırıyor.

Kahvemi yere mi koydum yoksa düşürdüm mü bilmiyorum ama tek bildiğim o merdivenlerden çıkıp tünellere doğru koşarken sadece Kaylee'yi düşündüğüm.

Birisi arkama tırmanıyor ve ben de kazara onun suratına tekme atıyor ya da atmıyor olabilirim.

Oops.

Bir çocuk olmadığından ve onları incitmediğimden emin olmak için dönüyorum, ama tek gördüğüm bana bakan kendini beğenmiş dangalağın ela gözleri, bu yüzden tırmanmaya devam ediyorum.

Bana aslında berbat olmadığımı söylediğinde özür dileyeceğim. Olgunluk ödölüm her an gelebilir.

Ne bulmayı beklediğimden emin değilim - aklıma kızımın kanaması ya da kemiğinin kırılması gibi en kötü senaryolar geliyor - ancak ilk tünel setinden düz bir alana ulaştığımda bulduğum şey şaşırtıcı, kafa karıştırıcı ve biraz da gülmeye değer.

Yine de gülemem. Eğer gülersem, kızım bu tür davranışların kabul edilebilir olduğunu düşünür.

Ayağını, On Bir şarkısını mırıldanan ama şimdi yerde yatan çocuğun üzerine koyarak duruyor.

Kendimi tünel çıkışına doğru çekiyorum ve ayağa kalkıyorum, ancak çatı yaklaşık on beş santim kadar kısa. Başımı çarptım ama acıyı görmezden geldim, düzgün oturmak için boynumu büktüm. "Kaylee Margaret Kennedy. Bırak o çocuğu gitsin." Sesim ona karşı şimdiye kadarki en sert tonda, o da hemen bırakıyor.

"Ama-"

"Aması yok. Üzgün olduğunu söyle."

, çocuğun babası ayağa kalktı.

Benim boyumda, o yüzden ayağa kalkarken benim yaptığım gibi çatıya kafa atıyor. "Ah, anasını sattığımın kamyonu." Çocuklara baktı. "Chase, ne oldu?"

"Bana tekme attı!" diye bağırır çocuk.

Kaylee, başının belada olduğunu bildiği için iri, yuvarlak, yeşil gözleriyle bana bakıyor. "Önüme itti. Ve eğer biri bana zarar verirse, kendi başımın çaresine bakmam gerektiğini söyledin."

Dizlerimin üzerine çöküyorum, böylece göz göze geliyoruz. "Tatlım, okulda biri seni ısıırırsa demek istedim. Ya da sana vurursa. Birini tekmelemek asla doğru değildir. Bunu *biliyorsun*."

"Chase, iyi misin?" diye sorar çocuğun babası.

Yüzümü ona döndüm. "Hey, dostum, çok üzgünüm. Diğer çocuklarla nasıl sosyal olunacağını yeni öğreniyor. Henüz öğrenememiş olabilir."

Ve neredeyse beş yıllık ebeveynlikten sonra, ben de ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını düşünmeye başlıyorum.

Adam bana cevap vermiyor ama gözleri açılıyor. Hipnotize edici, beklediğimden daha yumuşak, ela gözleri.

Şu anda attığı bakış, milyonlarca farklı yüzde milyonlarca kez gördüğüm bir bakış. Tanıma ona çarpıyor.

"Uh, umm ... evet. Tamam. Yani, sorun değil. Yani, bu bir sorun, ama çocuklar her zaman sınırları test eder. Sen bunu iyi idare ettin."

İtiraf etmeliyim ki, kelimeleri bulmakta zorlanması ve telaşlanması çok hoşuma gidiyor.

"Teşekkürler. Tembel ve klişe biri için fena değil, haksız mıyım?" Sırıyorum.

"Özür dilerim. Yani, o sensin. Ve aww, shi ... vers. Özür dilerim."

Hüngür hüngür ağlaması sevimli olsa ve daha fazlasını görmek istesem de, her yere kim olduğumu söylemeden önce gitmem gerekiyor. "Her şey yolunda. Hadi, Kaylee. Eve gidelim."

"Lyric, kim o?"

Ah, çocuk şarkılarımı bilecek kadar genç ama neye benzediğimi bilecek kadar yaşlı değil.

Ayrıca, az önce *Lyric* mi dedi? Gerçekten mi?

Elimi çocuğa uzattım. "Merhaba, ben 11'den Ryder." Chase'in yüzü aydınlandı. "Öyle mi? Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Bir hayranımla tanışmayı her zaman sevmişimdir."

Elimi o kadar sert sıkıyor ki düşecek sanıyorum. Çok sevimli. Sarı saçları gözlerine dökülüyor.

"Kızım seni tekmelediği için özür dilerim."

"Ve hey," diyor *Lyric*, "ben de özür dilerim. Bilirsiniz işte, söylediklerim için."

Adama fikirlerine bağlı kalması konusunda ders vermek istiyorum. Eleven'ın müziği herkese göre değil. Benim gerçek bir insan olduğumu ve gerçek hayatta var olmayan ünlü bir figür olmadığımı anladığı için bana yalakalık yapmak zorunda değil.

İnsanlar ünlü olmanın, eleştiri söz konusu olduğunda adil bir oyun olduğunu düşünüyor. Bizim de herkes gibi olduğumuzun farkında değiller.

Başımı kısa çatının altına eğerek tekrar dik duruyorum. "Şimdi kibar olmaya gerek yok. Ama başka biri beni tanımadan önce gerçekten gitmeliyiz."

"Kimseye söylemeyeceğiz," diyor

Chase. "Gitmek istemiyorum!"

Kaylee bağırıyor. "Biliyorum oğlum, ama-"

"Yapmayacağız," diyor Lyric.

Bakışlarını karşılıyorum ve ilk içgüdümün güvensizlik olmasından nefret ediyorum. Her zaman ilk içgüdümdür çünkü öyle olmak zorundadır. Tek bildiğim, bunu şimdi söyleyeceği ve sonra ayrılmaya gittiğimizde bir paparazzi duvarıyla karşılaşacağım.

Güvensizliğimi sezmiş gibi küçük bir gülümseme sunuyor. "Neredeyse kafama fırlattığın kahvenin yerine sana bir kahve bile ısmarlayacağım."

Oh. Şimdi özür dileme sırası bende olabilir. "Özür dilerim. Ve seni tekmelediğim için. Çılgık attığımı duydum ve-"

Elini kaldırdı. "Anladım. Ebeveyn içgüdüsü. Chase'e de aynı şekilde davranıyorum ve o benim bile değil."

Başımı eğiyorum.

"Vay canına, sanki onu ben kaçırmışım gibi oldu, değil mi? O benim kardeşimin çocuğu. Ona ben bakıyorum. Söz veriyorum. Chase, ona amcan olduğumu söyle."

Chase bana sırtıyor. "O benim amcam. Kızlardan değil erkeklerden hoşlanıyor ama annem ve babam bunun sorun olmadığını söylüyor çünkü erkeklerin erkekleri, kızların da kızları sevmesine izin ."

Lyric yüzünü kapatır. "Çok fazla bilgi, Chase." Ve olayların ilginç bir dönüşü.

"Öpüşmenin iğrenç olduğunu düşünüyorum," diye

ekliyor Chase. "Erkek ya da kız." Gülmemeye

çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Oynamak ister misin?" Kaylee Chase'e sorar.

Gülüşüm kesiliyor. "Kaylee-" diye arkasından sesleniyorum ama ikisi de çoktan tünellerin bir sonraki seviyesine tırmanmışlar.

"Ah, yeniden çocuk olmak," diyor Lyric. "Çabuk affetmek ve arkadaş edinmek."

"Arkadaş edinmenin iyi bir yolu nedir biliyor musunuz? İnsanların berbat olduğunu söylememek iyi bir başlangıçtır."

Ağız açık kalıyor, sonra tekrar kapanıyor. Sanırım ciddi miyim yoksa şaka mı yapıyorum anlayamıyor.

Ona daha fazla işkence etmek istiyorum ama yaparsam, muhtemelen ne kadar kaba olduğum ve insanlara kötü davrandığımı hakkında bir makale çıkacak. Hikaye için her şeyi yaparım.

"Seninle dalga geiyorom dostum," diyorum. ". Aslında alınmadım ama yine de iyi bir noktaya değindim. Sevgiyi yay, nefreti değil."

"Bir mazeretim var, yemin ederim."

"Bana o kahveyi aldıktan sonra söyleyebilir misin? Burada daha ne kadar böyle durabilirim bilmiyorum." Boynumu ovuyorum.

"Anlaştık. Önce sen mi gitmek istersin, yoksa ben mi?"

Kenara çekilip gitmesini işaret ediyorum. "Elbette."

Yanımızdan geçip gidiyor ve doğal olarak gözlerim dar kot pantolonunun içindeki kışına odaklanıyor.

Lanet olsun.

Birlikte aşığı iniyoruz ama ana kata geri döndüğümüzde bir görevlinin attığım kahveyi temizlediğini görüyorum.

Gözlerimi ve yüzümü olabildiğince korumaya çalışarak şapkamı indiriyorum. "Yapmalıyım-"

Lyric beni durdurmak için pazumu kavırıyor ve bu hareket doğal ve hayranların dikkatimi çekmek için yaptıklarından tamamen farklı hissettiriyor.

Göz göze geldik.

"Yüzünü görür görmez seni tanıyacak. Bana bırak." Garsona yaklaşıp. "Kusura bakmayın. Çocukların çığlıklarını duyduk ve başlarının belada olabileceğini düşündük. Şunu temizleyeyim."

El sallayarak onu başından savıyor ve ona gülümseyerek sorun olmadığını söylüyor. "Size yenisini getireceğim."

"Teşekkür ." Lyric'in gülümsediği zamanki yüzünü anlatacak kelime yok. o.

, Ryder. Güzel adama bakmayı kes.

Garson kız da onun gülümsemesine benim kadar hayran kalmış olacak ki yüzü kızarıyor uzaklaşırken.

Lyric masamda bana katıldı. "Özür dilerim. Tekrar özür dilerim. Berbat olduğunu söylediğim için." Güldüm. "Hey, bu bir yalan değil."

Gözleri biraz açıldı ve sonra ne dediğimi anladım. Her iki şekilde de doğru, ama bu tam olarak herkesin bildiği bir şey değil.

"Eleven'da çok fazla sanatsal kontrolümüz yoktu," diye . "Muhtemelen o şarkılardan ben de sizin kadar nefret ediyorum."

"Şarkıların çoğunu sen ve Harley yazmadınız mı?"

Koltuğumda geriye yaslandım. "Hayran değilsin, ha? Çoğu insan kimin ne yazdığını bilmiyor."

"Ben, şey, Montebello'dan mezun oldum. Müzik eğitimi. Şarkıları senin yazdığını bu sayede öğrendim."

"O şarkıları biz yazmış olsak da bize söyleneni yazdık. Şirketin istediği şey akılsızca şeylerdi, biz de onlara verdik çünkü fazla seçeneğimiz yoktu. Biriyle anlaşır anlaşmaz bunu öğreneceksiniz."

"İmza almaya çalıştığımı nereden biliyorsun?"

"Almost Famous'a gittin. Bu senin hakkında *çok şey* anlatıyor."

Montebello, ülkedeki en rekabetçi sahne sanatları programlarından birine sahip özel bir kolejdır. Neredeyse Ünlü lakabıyla anılıyor çünkü oraya girmek Los Angeles'ta başarılı olacağınızın neredeyse garantisi. Birçok yıldız oraya gitti ve bu adamın sadece ona bakarak bir sanatçı olduğunu söyleyebilirim. Çok mantıklı.

"Nasıl yani?" diye soruyor.

"Birincisi Lyric. Bir sahne adı olmalı."

Yüzünü buruşturuyor. "Tanrı şahidim olsun, bu benim doğum adım." "Gerçekten mi?"

"Yok artık. Erkek kardeşimin adı Chord ve benim de Melody adında bir kız kardeşim var."

Gülmek için dudakımı ısııyorum.

"Şimdi kendini tutma. Çocukluk arkadaşlarımdan hiçbiri yapmadı. Ama, hey, bu benim lehime çalışıyor. Tam bir müzisyene göre."

"Doğru. Çok pazarlanabilir. Sanırım tüm aileniz müzikle uğraşıyor?"

Lyric bakışlarını başka yöne çevirir. "Pek değil. Annem bundan nefret ediyor. Chord eğlence hukuku okudu, yani benzer bir alan ama sahne değil."

"Annen müzikten nasıl nefret edebilir? O bir zombi mi? O bir zombi, değil mi?"

Lyric güler. "Bazen merak ediyorum ama hayır. Annem benim için daha pratik bir kariyer yolu istedi, bu yüzden Montebello'da çift diploma aldım. Müzik ve erken eğitim. Ayrıca bu sayede yeğenimin dadılığını ücretsiz olarak yaparken bir yandan da seçmelere gidip *herkes* tarafından geri çevrildim."

"Ah. Bu yüzden erkek grubu nefreti. Çünkü bizim işimiz çok kolaydı." "Ben öyle bir şey demedim. Dedim ki-"

"değil. İnanın bana, hepimiz 'gerçek müzisyenlerin' nefretine alıştık."

"demek istemedim. Sadece bu kadar çok reddedilmek cesaret kırıcı."

."

"İşimiz bu."

"Biliyorum. Ve kalın derili olmalısın, ki sanırım ben öyleyim. Kötü seçimler için ağladığım falan yok ama en son bu sabah reddedildim, o yüzden huysuzdum. Eleven'in hala süper yaratıcı ve dokunaklı şarkı sözleri olduğunu düşünmesem de, bu bana yedi yaşındaki yeğenime bu konuda sızlanma hakkı vermiyor ve bunun için üzgünüm."

"Özrün kabul edildi." Yüzünde rahatlamış bir ifade belirirken ona bakıyorum. Garson kız kahvemle birlikte geliyor ve Lyric bana uzatıyor.

"Bunu fırlatmamaya çalış."

Küçük bir attım. "Tamam, deneyeceğim."

Bir yudum alıyorum ama fokur fokur kaynıyor ve masanın her tarafına püskürtüyorum. "Ah," diye tısladım. "Sıcak."

Lyric gülüyor. "İyi bir başlangıç olmadı." Masadaki dağıtıcıdan bir peçete alır ve gömleğini siler.

"Özür dilerim."

"Bu bizi ödeştirdi mi? Ben sana hakaret ediyorum, sen kafama kahve fırlatıyorsun ve sonra da yüzüme tükürüyorsun."

Onunla birlikte gülmekten kendimi alamıyorum. "Çok özür dilerim. Bu kadar sıcak olmasını beklemiyordum."

"Bütün erkekler benim hakkımda böyle söylüyor."

Kahkahalarım muhtemelen ölmesi gerektiği halde ölmüyor.

Böyle bir yorum normalde kimsenin duymadığından emin olmak için odayı aramam gerekirdi. Diğerlerinden uzakta oturduğumuz için mi yoksa bu kendini beğenmiş hoş adamda beni sakinleştiren bir şey mi var diye, yapmam gereken şeyi, yani eve gitmeyi yapmak yerine onunla konuşmaya devam etmek istiyorum.

Burada ne kadar uzun kalırsam, fark edilme şansım o kadar artar.

Tünellere bakıyorum ve kendime Kaylee'nin bu tür şeyleri çok sık yapamadığını hatırlatıyorum. Ünlü babası onun için her şeyi mahvetmeden istediği kadar oynayabilmeli.

Lyric'e dönüyorum. "Yani, sen bir dadı mısın?"

Lyric'in kaşlarından biri kalkıyor ve insanların bunu nasıl yapabildiğine hayret ediyorum. Kaylee de yapabiliyor ama sanki benim görünmez bir tek kaşım varmış gibi - kaşlarım birbirine yapışık gibi - çünkü hareketlerini ayıramıyorum.

"Tipik bir dadıya benzemiyorsun," diyorum. "Ben turnedeyken Kaylee'nin dadıları vardı."

"Teknik olarak Chase'in dadısıyım ama bana para ödeyecek bir iş bulmam lazım. Gerçi havuz evlerinde bedava kalmama izin veriyorlar."

"Öğretmenlik yapmayı falan düşündün mü?"

Lyric'in gözlerini hüzün gibi bir şey dolduruyor. "Öğretmenlik bir yedek. Müzik benim ilk önceliğim."

Lyric ile burada otururken hissettiğim sıcak ve mutlu duygunun yerini tedirginlik aldı. Eğer bu iş bir plak şirketiyle bağlantı kurmak için yardım istemesiyle biterse hayal kırıklığına uğrayacağım.

Her gün sohbetin akıp gittiği ve beni güldüren biriyle tanışmıyorum. Gerçekten güldüren.

Konuşmayı müzikten uzaklaştırıyorum. "Eminim harika bir öğretmen olursun. Kaylee'nin şu an sahip olduğundan daha iyi. Yine de bir kaplumbağa şu anki öğretmeninden daha iyi olurdu."

"Okulda sorun mu yaşıyor? Şimdiden mi?"

"İlk yıl. Anaokulunda ve pek iyi gitmiyor. Müzik çalışmalarına geri döndüm ve ona bakacak birine ihtiyacım var ama eve ısırik izleri ve tavırlarla geliyor ve buranın Los Angeles'taki en iyi okul olması gerekiyor. Bektan olanlar nasıl?" Bütün bunlar neden ağzımdan döküldü? Bu adamı tanımıyorum ve gidip herkese söyleyebilir.

"Hangi okul?"

Tereddüt ediyorum.

Yakalanmış bir suçlu gibi ellerini kaldırdı. "Endişelendiğin buysa, çocuğunun nereye gittiğini kimseye söylemem."

Değil, ama ne kadar paranoyak olduğumu da anlatmak istemiyorum. Her zaman ne kadar paranoyak olduğumu.

"Üniversite sırasında en iyi okullardan bazılarında öğretmen yardımcısı olarak çalıştım. Nereye gittiğini merak ediyorum."

"Vista Point'e."

"Dostum, hayır." Lyric başını sallar. "En pahalı olması en iyi olduğu anlamına gelmez. Sana gerçekten iyi okulların isimlerini verebilirim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi? Ama eğer anaokuluna gitmesini istemiyorsanız, ben müsaitim." Lyric kendinden o kadar emin konuşuyor ki, bu fikri hemen reddetmek zorlaşıyor.

"Bu gerçekten inceydi."

"Balyoz gibi. Gerçekten maaşlı bir işe ihtiyacım var, böylece kardeşimin sırtından geçinmeyi bırakabilirim."

Çok cazip ama yine söylüyorum, bu adamı tanımıyorum bile. "Bana diğer çocuklarla sosyalleşmesi gerektiği söylendi."

"Neredeyse bir çocuk gibi davranıyorum, bu sayılır mı?" Gülüyorum. "Sanmıyorum."

"Ciddiyim, çocukların sosyalleşmeye ihtiyacı var ama bunu başarmanın oyun grupları ve veletlerin olduğu berbat bir okula göndermekten başka yolları da var." Kendini tutuyor. "Kaylee'nin velet olduğunu söylemiyorum. O çok sevimli ve, umm, Tanrım, söylediklerimi unut. Sana tembel ve klişe diyen, sonra da kızının velet olduğunu söyleyen bir adamı işe alman mümkün değil. Bugün yanıyorum."

"Gerçekten öylesin. Seçmelerde bu kadar felaket mi oluyorsun? Çünkü nerede sorun yaşadığını anlamaya başlıyorum."

Lyric sandalyesinde arkasına yaslanır. "Bilemiyorum. Bazen kendime fazla güvendiğimi düşünüyorum. Size oraya gitmenizi ve seçmeleri sahiplenmenizi söylüyorlar, ama bunu yaptığımı, ben-"

"Erkek gruplarının tembel ve klişe olduğunu düşünen gösterişçi bir müzisyen mi?" İnliyor. "Ödeştüğimizi sanıyordum. Adil oynamıyorsun."

Bunu düşünüyormuş gibi yapıyorum. Adil oynamıyor olabilirim ama onunla *oynamak* kesinlikle eğlenceli. "Bana o okulların isimlerini verirsen vazgeçebilirim."

"Daha iyisini yapabilirim. Bana numaranızı verin, ben de size mesaj atayım. O zaman herhangi bir sorunuz olursa beni arayabilirsiniz." Ah. İşte bu kadar.

Peşinde olduğu endüstri bağlantısı.

Ama beni kullanıyor olsa da, nefes kesici gülümsemesine bir kez baktığımda pes edeceğimi biliyorum.

Ne diyebilirim ki? Güzel erkeklere bayılırım.

İKİNCİ BÖLÜM

RYDER KENNEDY.

Taktığı şapka eski ve yırtık kot. Çenesi tıraş edilmemiş.

Medyada görüldüğü gibi çarpıcı, derli toplu bir adam değil. Yine de, kesinlikle, şüphesiz, çarpıcı. Sadece kenarları beklediğimden daha sert.

Çok garip. Burada onunla oturmak. Sanki beden dışı bir deneyim gibi.

Ve gerçekten numarasını istedim mi?

Neyim var benim?

Ünlülerden payıma düşeni gördüm. Los Angeles'ta yaşıyorum. Burada yaşayıp da ara sıra ünlü biriyle karşılaşmamak mümkün değil. Kardeşimin bir eğlence avukatı olması da bunu kolaylaştırıyor. Ama hiç biriyle yasal bir konuşma yapmadım.

Ryder Kennedy çok *normal* görünüyor.

Cesaretimi kaybetmeden önce telefonumu çıkarıp ona uzatıyorum. Bakıyor.

"Telefon numaranı para için satmayacağım. O kadar da meteliksiz değilim." Dürüst *olmak* gerekirse, beş parasızım ama başımı sokacak bir evim var ve kardeşim beni besliyor. Hafta sonu konserlerinden kazandığım azıcık para da ekipman falan almaya gidiyor.

Ryder hala tereddüt ediyor.

"Bir e-posta adresi daha iyi olur mu? Belli ki sabahın üçünde seni aramamdan ve seni korkutmak için nefes nefese kalmamdan endişeleniyorsun." Yarı şaka yapıyorum.

"E-posta adreslerini değiştirmek telefon numaralarını değiştirmekten daha kolaydır." Ryder adresi yazıp geri verdi. "Üzgünüm."

"Anlıyorum. Benim gibiler sadece mahremiyetimizin sürekli tehdit altında olduğu bir şöhret seviyesine ulaşabilmeyi diler."

"Bunu iyi bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Hayır, bunun bir kabus olduğunu anlıyorum ama bu aynı zamanda bir başarı göstergesi."

Eğer bu mantıklı geliyorsa."

Artık soğumuş olan kahvesinden bir yudum alıyor. "Öyle. Yine de bu beni daha iyi hissettirmiyor."

"Öyle olacağını sanmıyorum." Okul isimlerini yeni bir e-postaya yazıyorum ve tam Gönder tuşuna basmak üzereyken duraklıyorum.

Ryder'a bakıyorum, sonra tekrar telefonuma dönüyorum, ya cesurca ya da aptalca bir şey yapıyorum. Belki ikisi de. Telefon numaramı giriyorum ve kendimi durduramadan Gönder'e basıyorum.

"Dadı konusunda fikrini değiştirirsen diye sana numaramı bıraktım."

"Doğru." Ryder esnemesini gizlemeye çalışıyor. "Dadı şeyi."

Ses tonunda tam olarak tanımlayamadığım bir şey var. İnançsızlık, alaycılık ya da belki de sadece yorgunluk.

"Uyumuyor musun?" Ben soruyorum.

"Yeterli değil." Hayatımda gördüğüm en parlak mavi gözleri bir anda içimi delip geçiyor. "Pekâlâ, *Bay Dadı*. İşte size bir soru. Çocuğunuz yatağını ıslatıyor. Her gece. Her gece. Zamanınızın çoğunu yataklarını yeniden düzenlemekle geçiriyorsunuz ve ikiniz de uyumuyorsunuz. Ne yaparsınız?"

"Kolay. Yatak takımını katlarsın. Yatak koruyucu, üst çarşaf, yatak koruyucu, üst çarşaf. Kazalar olduğunda en üst katmanı yırtıp onu tekrar yatağa koyarsınız. Eninde sonunda bundan kurtulacaktır."

Ryder'ın ağzı açık kaldı. Sanırım gerçek bir cevap vermeme beklemiyordu. Tipik bir dadı gibi görünmüyorum ve bu benim ilk kariyer tercihim değil, ama birkaç şey biliyorum.

Şu anda hafta sonları farklı kulüplerde konserler veriyorum, seçmelere katılıyorum ve adımları duyurmaya çalışıyorum.

Ya Montebello'dan aldığım diploma basıldığı kağıda değmiyor ya da benimki kusurlu falan.

Öte yandan, hiçbir kağıt parçası iyi bir seçme için yeterli olamaz ve ben bu konuda berbatım. Kendimi çok kaptırıyorum ve sahte ve kibirli görünüyorum. Alçakgönüllü olmaya çalıştığımda, kendime güvenmiyormuşum gibi görünüyorum. Kendimi kendim olarak satmayı öğrenmeliyim. Dangalağın tarafını tut.

Ryder, "Yatakları katmanlara ayırın," diye mırıldanıyor. "Çok basit ve mantıklı. Neden benim aklıma gelmedi ki?"

"Uyku yoksunluğu gerçek bir işkence biçimidir."

"Çocuğum dört yılı aşkın süredir bana işkence ediyor. Sadist biri." Gülmekten kendimi alamıyorum.

Başını hızla çevirip bakınıyor. "Öyle demek istemedim."

"Biliyorum." Onu rahatlatmak için eline uzanma isteği duyuyorum. Ki bu çılgınca.

İnsanlar böyle tanışmaz. Bu çağda böyle arkadaş edinilmez. Ama Ryder'la çok kolay.

Burada oturduğumuz kısa süre içinde, On Bir'deki Ryder Kennedy ile konuşuyormuşum gibi hissetmiyorum.

Yorgun bir ebeveynle oturuyorum.

Söylediklerinden dolayı hâlâ suçlu görünüyor.

"Kendini biraz rahat bırakmalısın. Ebeveynlik zordur. Ben sadece Chase'in amcasıyım ve ona sahip olduğum bazı günler çok zor oluyor."

O yumuşadı. "Haklısın."

"İlerisi için söylüyorum, ben her zaman haklıyım. O zaman işi ben alıyorum?"

Ryder alay ediyor. "Ortada bir iş yok, ama olsaydı ilk arayacağım kişi sen olurdun."

"Bu şu anki durumumda bana pek yardımcı olmuyor."

Ryder dudaklarını düzleştiriyor ve kafası karışmış görünüyor. "Eğer bir şirkette bağlantı kurmak istiyorsan, bunu sadece isteyebilirsin. Çocuğumun dadısı olmakla ilgileniyormuş gibi davranmana gerek yok."

Vay canına. Tamam. Sanırım bu iş düşündüğüm gibi gitmiyor. "Bunun endüstri bağlantıları kurmak için bir hile olduğunu mu düşünüyorsun?" Onu suçladığımı söyleyemem ama bu biraz acı veriyor. Gerçi beni tanıyor gibi değil. Belli oluyor.

"Birinin gerçek yüzünü göstermek için sohbet etmeye çalışması ilk kez olmuyor." Ryder omuz silkiyor. "Aradaki kısmı atlayıp sadede gelmeye çalışıyorum."

Şöhreti hiç tatmadım. Hiç yakınından bile geçmedim. Ama Ryder'ın gözlerindeki keder tamamen yürek parçalayıcı.

Böyle yaşamak nasıl olurdu? Kimin sizin için, kimin bir şey istediği için hayatınızda olduğunu bilmemek.

"Bağlantıların sende kalabilir. Ben bu işi kendi başıma yapmak istiyorum. Müzik kariyerimi tanıdıklarımla değil, liyakatimle kazanmak istiyorum."

"Bu takdire şayan - gerçekten öyle - ama aynı zamanda biraz safça. Sektör bu şekilde çalışmıyor."

"Zorlamaya devam eder ve bedelini , bir gün başaracağım."

Ryder'ın daha fazlasını söylemek istediğini söyleyebilirim ama söylemiyor.

Bunun yerine gözlerini tüneller ve kaydıraklardan oluşan labirente dikeyor. "Sence orada iyi midirler?"

Kızının onu çıldırttığını söylüyor ama babalık içgüdülerinin devreye girmesi uzun sürmüyor.

"Chase iyi bir çocuk. Ona göz kulak olacaktır. Ayrıca, Kaylee'nin bir sorun olduğunda çığlık atacağını kanıtladığını düşünüyorum."

Ryder gururla gülümser. "Evet, öyle olacak."

Dışarıda, sokakta bir hareketlilik gözüne çarptı ve lanet olsun...

"Ben yapmadım. Bunca zamandır yanımdaydın ve telefonuma sadece sana e-posta göndermek için dokundum."

Zavallı adam onu etiket bağlantısı için kullandığını düşünüyor ve şimdi paparazziler dışarıda onu bekliyor.

Ryder dönene kadar şaşkın görünüyor. Kameraları ve içeriği görmeye çalışan iki meraklı paparazziyi görünce teni kül gibi oluyor.

"Çalışanlardan biri ya da bir başkası sizi tanımış ve bu konuda tweet falan atmış olmalı."

Bunu ben yapmadığım halde kendimi suçlu hissediyorum. Yine de kimsenin öğrenmeyeceğine dair ona söz verdim. Diğer insanları kontrol edebileceğinden değil.

Hemen koltuğundan kalktı. "Kaylee nerede?" "Gidip onu bulalım."

Kaydıraklardan Chase'e ait olduğunu bildiğim gürültülü bir kahkaha yükseldiğinde ikimiz de tünellere geri dönmek için basamaklara doğru koşuyoruz. Altan fırlayıp dev bir top çukuruna düşüyor ve birkaç saniye sonra Kaylee ikincisinin altından fırlıyor.

Ryder'a "Bu tarafa" dedim.

"Kaylee, tatlım, gitmeliyiz." Ryder panik halini gizlemeye çalışıyor ama tam olarak başaramıyor.

Şarkı söylemeye başladığımdan beri şöhreti arzuluyorum. Dışarıda beni arayan kameraların olması için canımı verirdim. Belki de kendi çocuğum olmasını planlamadığım içindir, ama bir çocuğu korumaya çalışırken paparazzilerle uğraşmak zorunda kalmayı hiç düşünmedim.

"Eğleniyorum!" diye bağırıyor.

"Biliyorum, ama burada kameralar var."

Huffs. "Yine mi?" Sesi öfkeli ve yaşının ötesinde. "Onlara gitmelerini söyle."

"böyle yürümediğini biliyorsun."

Uh-oh. Bu yüzü tanıyorum. Alt dudağı sarkıyor ve gözlerine su doluyor. Kaylee öfke nöbeti geçiren ya da sadece ağlayan bir tip mi bilmiyorum ama paparazziler bunu kameraya alırsa, TMZ bir saat içinde Ryder'ın ebeveynlik becerilerini rapor edecektir.

Hâlâ top havuzunun içinde, ben de kenarına gidip onun hizasına kadar diz çöküyorum. "Kaylee, sen ve baban gitmek zorundasınız ama ona telefon numaramı verdim ve eğer Chase'le tekrar oynamak istersen, babana beni aramasını söyle, tamam mı?"

"Chase ile oynayabilir miyim?" diye soruyor Ryder'a.

Ryder nefes kesici güzellikteki yüzünü gölgeleyen bir kaş çatmayla bana bakıyor. Dudakları dolgu yaptırmış gibi görünüyor ve çene çizgisi bir sanat eseri gibi. Tüm Eleven erkekleri seksi - buna hiç şüphe yok - ama Ryder'da çekici olan bir şey var.

Muhtemelen onu tekrar kullanmaya çalıştığımı düşünüyordur ama ben ona yardım etmeye çalışıyorum.

Ryder temkinli bir şekilde, "Başka bir gün için oyun randevusu ayarlayabiliriz," diyor. "Şu anda, başka kameralar ortaya çıkmadan önce gitmemiz gerekiyor."

"Okaaaay." Zavallı küçük şey çok kederli görünüyor.

Ryder onun top havuzundan çıkmasına yardım eder. "Şimdi, onlar kullanılabilir bir resim çekmeden buradan nasıl çıkacağımızı düşünelim." Onu kollarının arasına alır.

"İstedikleri sensin, o yüzden arabayı getirirken Kaylee'yi bana bırak."

İşte yine bana güvensizlikle bakıyor.

Yine de anlıyorum. Kızınızı tanımadığınız biriyle birkaç dakikalığına bile olsa bırakmak aptalca.

"Ya da Kaylee konusunda bana güvenmiyorsan, Chase ve ben senin için arabayı almaya gidebiliriz. Çocuk yerine çalıntı bir araba riskini göze alırız."

"Ben değil-"

"Anlıyorum. Anlıyorum. Sadece bunun benim eşcinsel olmamdan çok yabancı tehlikesi olmasını umuyorum."

Söylediklerim karşısında kafası karışmış görünüyor ama orada öylece durup çocuk bakımı sektöründe genel olarak erkeklere yönelik bir damgalama olduğunu inkar edemez. Eşcinsel erkeklerle alay ediliyor ve daha da kötüsü mikroskop altında tutuluyorlar. Bunların hepsi saçmalık ama ne zaman böyle düşünen biriyle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz.

Kardeşimin meslektaşları ve arkadaşlarının Chase'e bakmam konusunda ona söyledikleri, onlarla sosyalleşmekten kaçınmam için yeterli. Chord benim için ayağa kalkıyor, ama aptallığı öğretmek yok ve onlarla uğraşmamayı tercih ediyorum.

"Bu kesinlikle 'Kaylee'nin etrafındaki kimseye güvenmiyorum' olayı. Ben ... yok ... gey olayıyla bir sorunum yok. Güven bana." Bana anahtarlığını uzattı. "Orta sıradaki Tesla." Plakayı söylüyor ve Chase'le birlikte otoparka doğru gidiyoruz.

Paparazziler kanunen dışarıda kalmak zorunda ama sayıları giderek artıyor. Ve biz yanlarından geçerken gözlerini bile kırpıyorlar.

Görünmez olmanın keyfi.

Tek istediğim kalabalığın içinde göze çarpmakken bu biraz ironik. Tek istediğim buydu.

Hayatımı sevmediğimden değil. Sadece daha fazlasını istiyorum.

Chase'i arka koltuğa oturtuyorum ve Ryder'ın arabasını girişe yaklaştırabildiğim kadar yaklaştırıyorum.

Ryder ben durur durmaz kaçmaya başladı. Kaylee'yi kucağına almış ve yüzünün fotoğrafını çekemesinler diye başını onun omzuna gömmüş.

Ryder onu koltuğına bağlamakta ustadır ve sonra paparazzilerden geri çekilmelerini isterken yolcu tarafına atlar.

Daha emniyet kemerini takmadan havalandım.

Birkaç blok boyunca arabadaki herkes sessizdi.

Nutkum tutuldu, Ryder kızgın görünüyor, Chase genellikle bir odadaki gerilimi yakalamakta iyidir ve Kaylee'nin hala ayrılmak zorunda kaldığı için üzgün olup olmadığını ya da yüzüne kameralar sokan büyük, kötü adamların onu korkutup korkutmadığını anlayamıyorum.

"Kahretsin," diye tıslıyor Ryder.

Kaylee'nin nefesi kesildi. "Babam kötü bir kelime söyledi." Kahretsin, bu çok sevimli.

Ryder bana "Senin araban" dedi.

"Otobüse bindik. Eve dönmek için on dört numaralı hatta bir durağa yanaşabiliyim."

"Nerede yaşıyorsun?"

"Beverly Hills."

Bana şaşkın şaşkın baktığında ona "Kardeşimin havuz evinde kalıyordum, hatırladın mı?" diye hatırlatıyorum.

"Oh. Doğru. Sizi götürebiliriz. En azından orada yardım ettiğin için sana teşekkür edebilirim."

"Yolun dışında değil mi?"

"Bu konuda endişelenmeyin. Israr ediyorum. Sen evine git, ben de Kaylee'yi eve götüreyim."

"Teşekkür ederim."

Tekrar sessizliğe gömülüyoruz.

Oyun merkezinde yaptığımız o rahat sohbet artık yok.

"Bu çok sık olur mu?" Aptalca sordum. Tabii ki çok oluyor. "Kaylee'nin fotoğraflarını çekmelerinin yasadışı olduğunu sanıyordum. Reese Witherspoon'un divası yeni yasalar çıkarmadı mı?"

"Yasa aslında ünlülerin çocuklarını *taciz edemeyeceklerini* belirtiyor. Ellerine geçen fotoğrafları yayınlamakta özgürler."

"Peki arkadakiler taciz sayılmıyor mu?"

"Yasalar muğlak. Onlara karşı suç duyurusunda bulunabilir ve hukuk davası açmaya çalışabilirim, ancak bunu nasıl yapacağımı sorduğumda, avukat bana Kaylee'nin ruh sağlığına böyle bir şey yapmak zorunda kalmanın - psikologlarla konuşmak ve tehdit edildiğini ve zarar gördüğünü hissettiğine dair ifade vermek - öylece bırakmamdan daha zararlı olacağını tavsiye etti."

"Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey."

"Lyric Amca, aptal deme. Bu çok kaba."

"Bir şey gerçekten aptalca ise değil," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Ryder'in rahat gülümsemesi geri geldi. "Kötü sözler söyleme Lyric Amca." Kahretsin, neden onun alaycı sesini bu kadar çok seviyorum?

"Ama baba, *bok* dedin!"

Ryder'in yenilgiye uğramış çöküşüne gülmemek için dudağımı ısıyorum. "Bunun sonunu duymayacağım," diyor Ryder.

"Çocukların küfretmesi çok sevimli."

"Sevimli bunun için bir kelime."

Bir kez olsun trafiğin az olmasından ve eve nispeten iyi bir zamanda varmamızdan neredeyse nefret ediyorum. Los Angeles için iyi bir zaman.

Ryder Kennedy hiç de beklediğim gibi biri. Gerçi bundan önce onun hakkında pek bir şey düşünmemiştim.

Medyada, herkesin arkadaş olmak istediği alçakgönüllü biri olarak tasvir ediliyor. Bunu kesinlikle görebiliyorum.

Kaçınılmaz olarak ağabeyimin eski Hollywood çığlıkları atan çiftlik tarzı evinin dairesel araba yoluna girdiğimizde, isteksizce arabayı durduruyorum.

"Kardeşin yine ne iş yapıyor?" Ryder başını eğip ön camdan eve bakarak soruyor.

"Eğlence avukatı. Müvekkil listesinde oldukça büyük isimler var." "Ah. Bu bazı şeyleri daha açıklıyor. Bugün çok şey öğreniyorum."

"Ne gibi şeyler?"

Bana yan gözle bakıyor. "Kibirli falan değilim ama bana ünlü biriymişim gibi davranmıyorsun."

"Pardon, a-" -çocukların dikkatle dinlediği arka koltuğa bakıyorum- "ayaklarını mı öpmeliyim?"

"Hiç de değil. Ve benim hakkımda gerçekte ne düşündüğünüzü duyduktan sonra, birdenbire öyle düşünmeye başlasanız hayal kırıklığına uğrardım. Ama bilmiyorum... çoğu insan - Eleven'ın müziğinden nefret edenler bile - bize hayranlık duyuyor ve yaltaklanıyor. Bu sinir bozucu."

"İçimden fanboyluk yapıyorum." Ryder gülüyor.

"Bildiğim iyi oldu."

"Bana göre, ünlü bir sanatçı ile zor durumdaki bir sanatçı arasındaki fark bir plak anlaşmasıdır."

"Bu o kadar doğru ki korkutucu."

"Bizi için teşekkürler. Bizi uzun bir otobüs yolculuğundan kurtardın." "Paparazzilere yardım ettiğin için teşekkürler."

"Sorun değil. Perşembe ve Cuma öğleden sonraları okuldan sonra Chase'de oluyorum ve eğer çocuklarla bir oyun randevusu ayarlamak istersen Cumartesi günleri dönüşümlü olarak çalışıyorum."

"Evet!" diyor küçük Kaylee . "Oyun randevusu istiyorum!"

Ryder başını sallıyor. "Seni ararım."

"Ve unutma, dadı teklifi her zaman açıktır." "Hiç pes etmez misin?"

"Asla. Kelimenin anlamını bilmiyorum." Görünüşe göre ben de babam kadar inatçıyım. Ama onun aksine, sektörün beni içine çekip sonra da tükürmesine izin vermeyeceğim.

Arabadan iniyoruz ve Chase evin içine koşarken ön tarafta buluşuyoruz.

"O zaman ben seni ararım." Ryder ayaklarına bakar.

Onun beceriksizliğini seviyorum. Çok tatlı. "Hey, kim demiş çocuklar gibi arkadaş edinemezsin diye? Bir dakika hakaret, bir dakika kavgı, şimdi bize bak."

"Sanırım o sendin."

"Ah. Doğru. Evet, sanırım biz tamamen en iyi arkadaş olduk."

Ryder gülümseyerek başını sallıyor. "Sen öyle diyorsan."

Arabaya tekrar binip kardeşimin garaj yolundan çıkmasını izliyorum. Umarım ona verdiğim numarayı kullanır ama kullanacağından şüpheliyim. Özellikle de kullanmasını istediğim şey için.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cash Kingsley'in sesinin **derin** tınısı evimin stüdyosunu dolduruyor. En son rock sansasyonu Cash Me Outside'ın solisti olarak, biraz kıskandığım inanılmaz bir menzile ve duygulu bir tona sahip.

Ses tahtasının önünde olmak yerine kabinin içinde olmayı dilemediğimi söylersem yalan söylemiş ama tekrar müzikle ilgili bir şeyler yaptığım için minnettarım.

Kaylee okula başladığında zamanımı dolduracak bir şeyler yapmak istedim. Stüdyom küçük ve gruplar için uygun değil, ancak vokaller için harika bir akustiği var ve Cash'in bir sonraki albümü için istediği de bu.

Birlikte iyi çalışıyoruz ama zor oluyor. Sabrımı ve kendimi kontrol etmemi deniyor.

Bir kez kırdım ve o zamandan beri tekrarlamak için bastırıyor.

Bugün, dar bir pantolon ve düğmesi açık bir bluz giymiş ve şarkı söylerken bana gönderdiği seksi ışık hiç de azımsanacak gibi değil.

Cash, Kaylee doğduğundan beri birlikte olduğum tek kişi. O kendime izin verdiğim tek bencilce hareketi ve hemen ardından kendimi suçlu hissettim.

Eğlenceliydi ama ben o adam olamam.

Reddedilmeye alışık olduğunu sanmıyorum çünkü bunu tek seferlik bir anlaşma haline getirmek onun fikriydi ve ben kabul ettiğimde, birdenbire birlikte çalışırken bunu bir tür kaçamak haline getirmekle ilgilenmeye başladı.

Hayır, teşekkürler.

Şarkısını bitiriyor ve kulaklıklarını kapatıyor.

Kaydı sonlandırıp koltuğumda arkama yaslanıyorum ve onun kapıdan çıkıp bana doğru gelmesini izliyorum. "Çekim bu muydu bilmiyorum," diyorum. "Aceleyle getirmişsin gibi hissettim."

"Sonra tekrar yaparız." Bana doğru ilerlemeyi bırakmıyor.

Yaramaz kahverengi gözler benimkilere kilitleniyor, ama nedense tek görebildiğim ela gözler.

Cash'in uzun kahverengi saçları yerine topuz yapılmış sarı görüyorum.

Birkaç gün önce tanıştığım yakışıklı adamın görüntüsünü silkeleyip atıyorum. Bütün o günün nasıl geçtiği çok garipti.

Daha da tuhafı, onu düşünmeden edemiyorum. Kaylee'nin dadısı olma teklifini ve onu nasıl oyun gruplarına götürebileceğini ve ona ihtiyacı olan ilgiyi verebileceğini tekrar tekrar düşünüyorum.

Onu işe almak için güçlü bir içgüdüye sahibim ama bunun içgüdülerimden kaynaklandığından tam olarak emin değilim. Bence bundan daha aşağıdan geliyor olabilir.

Sanki bana cevap veriyormuş gibi aletim seçiriyor ve bunun karşımdaki rock yıldızının kendini seks oyuncağı olarak sunmasıyla hiçbir ilgisi yok.

"Ry?" Cash soruyor ve günlerdir kendimle yaptığım içsel tartışmadan göz kırparak kurtuluyorum.

"Özür dilerim, bir saniyeliğine dalmışım." "Alınmalı mıyım?"

"Biraz dikkatim dağınık. Çocuk işleri." Ona el salladım.

"Aklını çocuk uzaklaştırmak için ne iyi gelir biliyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Dur tahmin edeyim. Seninle tekrar seks yapmak mı?"

"Bak." Parmağını aramızda sallıyor. "Aynı sayfa. Kader gibi bir şey."

"Kendine bunu söylemeye devam et. İlk seferinde olmamalıydı.

Bu bir daha olmayacak."

Cash dudaklarını birbirine bastırır. "Bu... garip."

Çok güldüm. "Reddedilmeyle nasıl başa çıkılacağını gerçekten , değil mi?" "Gerçekten bilmiyorum!" Gülüyor.

"Bak, senden hoşlanıyorum ve arkadaşız ama ben çıkmıyorum. Bu kadar basit." "Bu seks, çıkma değil. Ben de çıkmıyorum." Titriyor.

"Sekse o kadar ihtiyacım yok." "Tamam, *şimdi* alındım." Gülüyorum.

"Hayır, alınmadın."

"Tamam, hayır, değilim. Sadece, çocuk evdeyken ve dünya senin heteroseksüel olduğunu düşünürken çok sık serbest kalma fırsatı bulamıyorsun. Sana karşılıksız bir teklif sunuyorum ve sen bana en sevmediğin tatlıdan bir tabak sunuyormuşum gibi bakıyorsun. Bir kere yersin ama bir dahaki sefere es geçersin."

Cash'e son birkaç yıldır önceliklerimin küçük bir kızın etrafında döndüğünü ve seks de dahil olmak üzere her şeyin -daha geniş bir çerçevede önemli değildir.

Eğer sanatçı Cash Kingsley ile seks yaptığım ortaya çıkarsa, Kaylee'nin hayatı alt üst olur.

"Ebeveyn olduğunuzda anlayacaksınız."

"Eww. Bana çocuk yok. Asla." Bu öneriden hâlâ iğrenmiş görünüyor. "Ama varsayımsal olarak, eğer alternatif bir evrende bir çocuğum olsaydı, bunun neden o burada değilken eğlenemeyeceğin anlamına geldiğini anlamıyorum."

Koltuğumda öne doğru eğildim. "Tamam, belki başka bir şekilde sorabilirim. En eski anınız nedir? Kaç yaşındaydın?"

Bunu düşünüyor. "Belki dört ya da beş? Sanırım. Babam çekip gitmeden ve sadece ben ve annem kalmadan önce yaşadığımız eski evi hatırlıyorum."

Vay canına, tamam, bu kadarını paylaşmasını beklemiyordum ama bu benim ne demek istediğimi kanıtlıyor. "Kızımın kaç yaşında olduğunu biliyor musun? Neredeyse beş yaşında. İlk anısının, yüzüne bakıp babasının cinselliği hakkındaki söylentilerin doğru olup olmadığını soran yabancı adamlar olmasını istemiyorum. Ona evlatlık olduğunu, tüp bebek olduğunu ya da diğer aptalca söylentilerden herhangi birini söylemelerini istemiyorum. Zaten onlara *kameralı kötü adamlar* diyor. Babanın gidişini hatırlıyorsun. Paparazziler o anın fotoğraflarını çekip sana sorsaydı bunun nasıl bir zihinsel hasar yaratacağını bir düşün. Onu mümkün olduğunca o hayattan uzak tutmalıyım. Bu benim sosyal bir hayatım olmayacağı anlamına gelse bile."

Cash kaşlarını çatır. "Tamam, ama sen cinselliğini halktan sonsuza dek sakladın ve bu ortaya çıkmadı. Bir çocuğun neden bir şeyleri değiştirdiğini anlamıyorum."

"Çünkü daha önce, dışarı çıkmanın zarar verebileceği tek kişi bendim. Bu riske değmez."

"Aramızda kalacağı konusunda bana güvenmediğini mi söylüyorsun?"

"*Tam olarak* öyle değil. Bu ..." Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. "Tamam, bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama aslında çocukken gittiğim tüm o 'Tanrı büyüktür' okullarından bir şey öğrendim. Hani hep 'güvenli seksin tek yolu cinsel ilişkiden kaçınmaktır' derler ya? Aynı slogan. Eğer orada bir şey yoksa bir şeylerin dışarı çıkmasından endişe etmeme gerek yok."

Telefonum yanımdaki masada titremeye başladığında Cash bir şey söylemek için ağzını açıyor.

"Kahretsin, Kaylee'nin okulu."

Telefona cevap verirken ona özür dileyen bir bakış ama bu konuşmadan kurtulma fırsatı bulduğum için minnettar olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. "Alo?"

"Merhaba, Bay Kennedy. Ben Vista Point'ten Tiffany." Sesi sinir bozucu, huysuz ve şen şakraktı. Kimse doğuştan bu kadar mutlu olamaz. Bu imkansız.

"Kaylee iyi mi?"

"Oh, şey, küçük bir olay yaşadık." Hâlâ neşeli. *Çok üzgünüm efendim, kızınız hastanede ama iyi tarafından bakın, henüz ölmedi. Yaşasın.*

"Ne tür bir kaza?" Telefonda homurdanıyorum.

Sikeyim bu okulu.

"Başka bir ... ısırma olayı. Ama bu sefer seni soruyor." "Onu almaya gidiyorum." "Onu almaya gidiyorum.

beni yakında göreceğini söyledi.

Çocuğuma yeterli bakımı sağlayamadığı için özür dilemeli. "Başka zaman?" Cash soruyor.

"Özür dilerim." Ayağa kalktım ve telefonumu cebime soktum. "Her şey yolunda. Şarkıyı ne zaman yeniden çalışabiliriz?" diye soruyor.

"Yalan söylüyordum. . Bir sonraki seansınızda başka bir şarkıya geçebiliriz."

Ona bok attığım için kızmak yerine, ceketini alırken gülüyor ve birlikte dışarı çıkıyoruz.

Cash, garajımın önüne park ettiği Vulcan motosikletine tırmanıyor ve kaskına uzanıyor.

Seksi bisiklete bakıyorum ama sormadan edemiyorum, "Etiket bu şeyle dolaştığını biliyor mu?"

"Bilmedikleri şey onlara zarar vermez."

"Eğer bir TIR seni ezdiği için ölürsen, çok canın yanar." "Hayır, buna bayılacaklar. Ölürsem albüm satışlarımı düşünsene."

Başımı eğiyorum. "Sanırım bu ölüme olumlu bakmanın bir yolu?"

"Beni özleyecek kimse yok ki."

Hüzünlü itirafı havada asılı kalıyor ve bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyorum.

Sanki endişemi sezmiş gibi, Cash bunu görmezden geliyor. "Demek istediğim, senin çocuğunla yaptığın gibi bir sorumluluğum yok. Bunun niyetimden daha duygusal ve iç karartıcı olduğunun farkındayım."

Tam olarak ikna olmadım, ama bana ukala bir gülümseme gönderdiğinde hissettiğim her şey gitti.

"Bir sonraki görüşmemize kadar. Adamlarıma senin adamlarını aramalarını söyleyeceğim."

Homurdanıyorum. "Artık kimsem yok. Sadece plak şirketinde bana prodüktörlük işi veren bir bağlantım var."

Kaskını takıyor ve bağlıyor, motorunu çalıştırıp yola çıktığında bana el sallıyor.

Arabama binip Kaylee'nin okuluna doğru yola çıktığımda, öfkem kaynamaya başladı.

Okul Kaylee'ye yardım etmek için hiçbir şey yapmıyor.

Aklıma bu durumu benim için düzeltmeyi teklif eden adam .

Bu adamda bir şeyler var. Bir sanatçı gibi görünüyor ama çocuk bakımında çalışan birinin yumuşak dokunuşuna sahip ve Kaylee için iyi olacağını düşünmeden edemiyorum.

En azından, sikim kalkıp onu kendi bencil nedenlerim için işe almayı düşündüğümü düşündürene kadar kendime böyle söylüyorum.

Gerçi vasıfsız biri de değil. Bu hafta yaptığı yatak numarasıyla beni saatlerce uykudan kurtardı bile.

Sonra sokaktan rastgele bir adamı çocuğuma dadı olarak tutmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyorum. Bu çılgınca bir fikir ve genelde aşırı korumacı olan benliğimin aklından bile geçirmeyeceği bir fikir. Bir dadı ajansı aracılığıyla gitmek daha güvenli olurdu.

En son ne zaman böyle biriyle konuşurken eğlendiğimi hatırlamıyorum. Son birkaç yıldır yaptığım sohbetlerin çoğu, "Neden ayda yaşayamıyoruz?" gibi şeyler soran küçük bir insanla ya da hepsi profesyonel olan müzisyenlerle oldu. Belki Cash hariç.

Lyric'le olan ilişkim, onu işe almak istemememin nedenlerinden biri. Niyetimin tamamen özverili olmadığından endişeleniyorum ve Cash'e de söylediğim gibi, Kaylee benim önceliğim, aşk hayatım değil.

Yine de Kaylee'nin okuluna girip küçük kızımı gözyaşları içinde ofisteki sandalyede otururken gördüğümde, onu buraya getirmeye devam etmemin mümkün olmadığını biliyorum.

"Bay Kennedy." Tiffany yaklaşıyor.

"Kendine sakla," diye bağıriyorum. Kimseye kızacak biri değilimdir ama şimdi çok kızgınım. "Onun kaydını buradan nasıl sildirebilirim?"

Kaylee'nin küçük kulakları sesime dikiliyor ve hemen kollarıma koşuyor.

Ön kolunda bir bandaj var. Tiffany şaşkın görünüyor. "Kaydını sildirmek mi?"

"Evet. Kaydını sildir. Kaylee artık bu okula gitmeyecek." "Ben... Yani, bunun bir daha olmayacağına sizi temin ederim."

"Hmm, bunu geçen sefer de söylemiştin. O zaman onu çıkarmalıydım. Ne yapman gerekiyorsa yap. Kaylee geri gelmeyecek."

Kızımı kucağıma aldım ve öfkeyle titriyordum.

Onu asla terk etmemeliydim. Hayır, okula hazır değil. Hayır, hayır, hayır.

Onu araba koltuğuna oturtup kemerini bağlarken cam gibi yeşil gözleriyle bana bakıyor. "Başım belada mı?"

"Oh, tatlım, hayır. Hiç de değil. Okul öyle. Ve seni ısırın çocuk."

"Öğretmenim onun 'hareket problemi' olduğunu söylüyor."

İnsanları ısırmaya meraklıysa umarım öyledir. "Oraya geri dönmek zorunda değilsin, tamam mı?"

"Ama arkadaş edinmem gerektiğini söylemiştin."

Kendi sözlerim nasıl da geri dönüp beni kıcımdan ısıırıyor. *Sana yeni arkadaşlar alacağımı* söylemek dilimin ucunda ama Kaylee için gerçek ilişkiler istiyorum.

"Bir şeyler tatlım," diyorum onun yerine.

Eve döndüğümüzde Kaylee'yi oyuncaklarıyla oynaması için odasına gönderirken ben de internete girip Lyric'in tavsiye ettiği diğer okullara bakıyorum.

İnternette hepsi harika görünüyor ama benim güvenim biraz sarsıldı.

Kaylee için başka bir okula gitmek doğru olur mu bilmiyorum. Gelecek yıl gitmesi gerekecek ama şu anda zorunlu değil. Neden bir çocuğu orada olması gerekenden daha uzun süre okula gönderelim ki? Büyürken okuldan nefret ederdim, çünkü hep Tanrı şöyle, Tanrı böyle, Teksas harika, Tanrı da öyle!

Telefonumu elime alıyorum ve hayatımızın bir döneminde ayrılmaz bir ikili olmamıza rağmen bugünlerde nadiren ulaştığım bir numarayı tuşluyorum.

Eski Eleven üyesi Harley Valentine hemen cevap verir. "Lütfen Eleven'ı tekrar bir araya getirme teklifimi değerlendirdiğini ve benimle tekrar turneye çıkma şansına balıklama atladığını söyle."

Tabii ki ilk söylediği şey bu. Birkaç ay önce beni arayıp Eleven'ı tekrar bir araya getirme fikrinden bahsettiğinde ona sarhoş olduğunu söyledim ve telefonu yüzüne kapattım. Görünüşe göre, hayır, bunun bir şey olmasını istiyor.

"Sana söyledim dostum. Kırk yaşına geldiğimizde."

"Güzel yüzümü tekrar görmek için gerçekten on üç yıl bekleyebilir misin?" "Kiminle konuşuyorsun?" diye gür bir ses geliyor arka plandan. "Ooh, birinin erkek arkadaşı ne kadar güzel olduğumu kıskanıyor," diye alay ediyorum.

"İkimiz de senden daha seksi olduğumu biliyoruz."

"Sakin ol Rambo," diyor Harley koruma erkek arkadaşına. "Sadece Ryder."

"Benim hakkımda bu kadar iyi düşündüğünüzü bilmek güzel, ama her neyse, bir iyiliğe ihtiyacım olduğu için arıyorum."

"Evet. Evet, Eleven'ı senin için tekrar bir araya getireceğim. Bu benim yapmaya hazır olduğum bir fedakarlık."

"O değil."

"Bir gün." Harley iç çeker. "Surat astığını *duyabiliyorum*."

"Sadece bekle. Bu turu bitirdikten sonra senin peşinden geleceğim... tehditkâr olmayan bir şekilde."

Bir kahkaha attım.

Eleven'ın tekrar bir araya gelmesini neden istediğini asla anlayamayacağım. Ayrıldığımızdan beri Harley tek başına iki Grammy kazandı. Aramızdaki en başarılı kişi o, bu yüzden *erkek grubunu tekrar bir araya getirme* olayı bana hiç mantıklı gelmiyor.

Şu anki durumum olmasa bu şansa balıklama atlardım. Kaylee'yi korumak için Eleven'ı terk etme sebebim hâlâ değişmedi. O bir yetişkin olana kadar da değişecek mi bilmiyorum ama şu anda bırakın yetişkin olmasını, onu bir genç olarak bile hayal edemiyorum.

Tanrım, genç bir kız. Hayır, hayır, hayır, o sonsuza kadar benim bebeğim olarak kalacak.

"Belalı erkek arkadaşından bir iyilik isteyeceğim," diyorum. "Korumaya mı ihtiyacın var? Çünkü benimki alındı."

Gülüyorum. "Hayır, ama sanırım o ve bana bahsettiğin belalı arkadaşları işe almayı düşündüğüm dadının geçmişini araştırabilirler?"

"Geçmiş kontrolü mü? Bir dadı ajansı böyle bir şey yapmaz mı?" "Şey, o bir ajansla çalışmıyor."

Sessizlik.

"Harley?"

"Kızının dadısını beceremeyeceğini biliyorsun, değil mi? Bu şöyle olur

..."

"Ünlü bir kişinin korumasını sikmesi gibi mi?"

"Touch ."

"Ve onu becermek istemiyorum. Kaylee'ye bakması için onu i e almak istiyorum." "Erkek dadı... ilginç."

"O sadece bir dadı. Neden cinsiyetini  ne zorundasın?" " z r dilerim."

" neyse, yapabilir mi?"

Telefonu a zından uzakla tırırken Harley'nin sesi daha da kısılıyor. "Hey, Brix, Ryder'ın yatmak istemediğini ama aslında yatmak istediği adamın geçmişini ara tırabilir misin?"

"Harley," diye .

Ama erkek arkadaşı bunun kolayca yapılabilirine söylediğinde bana bok atması artık umurumda değil. Onlara Lyric'in adını ve bana verdiği telefon numarasını veriyorum ve Brix en kısa sürede bana geri d nece ine söz veriyor.

Eğer her şey temiz çıkarsa, onu i e almamak için hiçbir nedenim kalmayacak. Onun i e, benim de bir dadıya ihtiyacım var.

Lyric'e olan ilgimi Kaylee için bir kenara bırakabilirim. Yıllardır neredeyse bir ke i im. Cash'le olan bir ka ama ı saymazsak.

Çok kolay.

Tamamen

kolay.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bu sözde yetenek şovları hakkında KÜÇÜK BİR SIR: Büyük çaplı oyuncu seçmelerinden geçen insanların çoğu, önce özel seçmelerden sonra özenle seçilir ve seçilir.

Ben de bu yüzden buraya geldim. Yine başarısız olduğum bir seçmede.

Söylentilere göre, Eleven'dan Denver bu yeni şovun jürilerinden biri. Yıllardır süregelen tüm *Idol*, *The Voice* ve *X Factor* şovlarını yeniden keşfetmesi bekleniyor.

Denver'ın burada olacağını ve "Hey, geçen gün Ryder'la tanıştım" diyerek buzları eritebileceğimi umuyordum ama hayır, Imagine Dragons'tan "It's Time" yorumumu bitirdikten sonra pasif ifadeler takınan iki yapımcının karşısında duruyorum.

Onlara göz

kırpıyorum.

Göz kırpıyorlar.

Bunun nasıl biteceğini biliyorum. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Çömelip gitarımı kaldırmaya başladığımda birbirlerine fısıldıyorlar. Kelimeleri duyamıyorum ama duymama da gerek yok.

Şimdiden seçmeleri kafamda tekrarlıyor ve nerede yanlış yaptığımı bulmaya çalışıyorum. Ses tonum harikaydı, gitar çalışım kusursuzdu. Düşünebildiğim tek şey, içimdeki o şeyi görmedikleri. Kıvılcımı. O faktörü.

Hayatımın hikayesi.

"Bay Jones, bir saniye bekler misiniz?"

İçimde bir umut yeşeriyor ama bunun uzun süreceğine inancım yok. Kaçınılmaz "Teşekkürler ama hayır" konuşmasını bekliyorum.

Bana verdikleri bu değil.

"Kimlik sorununuz var." Bunu söyleyen mülayim yüzlü, daha da mülayim takım elbiseli ve ceviz kadar kişiliği olan bir adam, ama tabii ki kimlik sorunun var.

"Nasıl yani? Sormamın sakıncası yoksa."

"Bir rock yıldızı olmak ister gibi giyiniyor ve Kurt Cobain gibi şarkı söylüyorsun ama yüzün pop diye bağıyor. Eğer daha şık giyinir ve bir Harley Valentine şarkısı söylersen sana canlı yayın seçmeleri yapmaya hazırız."

Aman Tanrım. ve cehenneme gittim, değil mi?

"Daha önce de söylediğim gibi, zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Ayrılmak için dönüyorum, dönerken onların şaşkın ifadelerini yakalıyorum. Muhtemelen geri çevrilmeye alışık değiller ama babam tüm hayatını "profesyonellerin" ona verdiği tavsiyeler yüzünden imajını değiştirerek geçirdi. Ünlü olmak için ruhunu sattı. Ben de şöhret istiyorum ama kendim olmak pahasına değil. Eğer halk beni olarak istemiyorsa, o zaman çocuklara bizi sadece görünüşümüze ya da neye ilgi duyduğumuza göre yargılayanlardan daha iyi insanlar olmayı öğretmekten mutluluk duyarım.

Belki Ryder bunun saflık olduğunu söylerken haklıydı ama babamın yaptığı gibi hayatımdan vazgeçmeyeceğim.

Pişmanlık eve dönüş yolunda peşimi bırakmayabilir ve aptalca bir inatçılık yaptığım için kendimi azarlayabilirim ama Chase'i almak için okulun önüne geldiğimde bunu aşmış oluyorum.

Yerimde duracağım. Ve hey, eğer bu sektör beni ünlü olmadan önce öldürürse, en azından onurlu bir şekilde öldüğümü söyleyebilirim.

Okulda Chase'i uzun bir karşılama kuyruğunda beklerken telefonum titremeye başlıyor ve umarım dizinin yapımcılarıdır ve seçmelere kendim olarak katılabileceğimi söylüyorlardır diye nefret ediyorum.

Engellenmiş bir

numara. Onlar olabilir.

Nefesimi tutuyorum ve cevap verirken zar zor "Lyric Jones" diyebiliyorum.

"Hey, uh, Lyric." Sıcak ses aletime bir istek dalgası gönderiyor. Kesinlikle yapımcılar değil. "Ben Ryder. Kennedy."

Vay anasını.

Lanet olsun.

"Merhaba, Ryder, uh, Kennedy."

"Bu çok garip." Bir kıkırdama çıkarır. "Düşünüyordum." "Düşündüğün zaman hep garip mi olur?"

"Evet." Ryder'ın sesi sessiz. "Hemen ."

"Çocuklar için bir oyun randevusu ayarlamak için mi aradın?"

"Aslında, hayır. Şey, evet. Yani, eğer Kaylee'nin dadısı olacaksan, Kaylee ve Chase'in birlikte çok zaman geçireceğini varsayıyorum."

Duraksadım, onu doğru duyduğumdan tam olarak emin değildim. "Dadı... Beni istiyorsun .. dadıya."

Yengemin arabasının tavanına yumruk atma isteğimi dizginlemek zorundayım. "Kaylee'yi o okuldan aldım ve senin kararlarına ne kadar güvensen de

Belki de hazır değildir diye düşünüyorum. Gelecek yıl daha iyi bir yerde tekrar deneyebiliriz."

"Hmm. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Yani, en iyi arkadaşım için çalışmak sınırları aşmak olabilir."

"Ha, ha. Hala en iyi arkadaşlarla gidiyoruz, değil mi?"

"Kimse bizim en iyi arkadaş buluşmamıza itiraz edemez. İş konusunda ne konuşuyoruz? En az altı ay boyunca tam zamanlı mı?" İhtiyacım olan şey için mükemmel olurdu. Para ve geçici.

"Eğer senden hoşlanıyorsa ve anlaşma işe yarıyorsa, evet."

"Ben . Kimlik bilgilerimi görmeniz ya da geçmişimi kontrol etmeniz gerekiyor mu? Tüm bilgileri alabilirim-"

"Çoktan hallettim. Bağlantılarım var."

"Etkileyici. Ve biraz da ürkütücü."

"Senin hakkında muhtemelen senin bile bilmediğin şeyler biliyorum." Onun cilveli tonunu okuyor olmalıyım. Öyle olmak zorunda. "Ne gibi?" "Şeyler..."

"Ne tür bağlantıların var? Eğer iki yapımcının öldürülmesini istersem, bunu yapabilir misin?"

Ryder'ın kahkahası sıcak. "Korkunç bir şekilde, sanırım yapabilirim. Yapacağımdan değil.

Yine mi kötü bir seçme?"

"Evet. Bundan çok hoşlanacaksın. Benden bir Harley Valentine şarkısı söylememi istediler."

Ryder düşündüğüm gibi kahkahalarla gülmek yerine, bir şey söyleyecekmiş gibi bir ses çıkarıyor ama sözünü kesiyor.

Ağzının açılıp kapandığını hayal edebiliyorum.

"Beni bir şirket yöneticisiyle görüşmek yerine bir dadı işi için kullanmak istediğine emin misin?" diye soruyor sonunda.

İnatçılığım yine çirkin yüzünü gösteriyor. "Eminim. Bana ne zaman ihtiyacın var?"

"Ne zaman başlayabilirsin?"

"Yarın boş bir günüm var."

"O zaman yarın. Detayları ve turnedeki dadılarla yaptığım standart sözleşmeyi sana e-posta ile göndereceğim."

"Buna pişman olmayacağınızı söylerken ukalalık yapmıyorum. Çocuğunuzun sahip olduğu en iyi dadı olacağım."

"Hmm, göreceğiz. Yapacağınızı söylediğiniz her şeyi yapmanızı bekliyorum. Onu oyun gruplarına götürmek ve diğer çocuklarla etkileşime girmesini sağlamak gibi."

"Sen nasıl istersen patron."

Yine sessizlikle karşılaştım.

"Alo?"

"Bana Ryder de. Patron değil." Dostça ses tonunda çözemediğim bir şey var ama omuz silkiyorum.

"Yarın görüşürüz. *Ryder*."

Adı, soyadı olmadan dilimden dökülürken garip geliyor.

Buna çok çabuk alışmam gerekecek.

Ryder'ın evi Calabastas'taki Mulholland Otoyolu'nun dışında, büyük bir kapının ardında saklı.

Brenna, baldızım, şoför penceresinden uzanıp zile basıyor.

Kapı yavaşça açılıyor ve sürünerek uzun yola çıkıyor. Ev görüldüğünde yüksek bir ısıklık çalıyor.

U şeklindeki tatil köyü tarzı ev bunaltıcı. Üç arabalık garajı ve her yerde sayısız odaya ait olması gereken pencereleri olan iki katlı bej eve bakıyorum. Şimdiye kadar Ryder'ın aslında ne kadar ünlü olduğunu unutmak kolaydı. Geçen gün "Santa Monica tepelerindeki malikâne" tipi bir adam gibi görünmüyordu.

Mantıklı çünkü, evet, *Eleven*, ama ev benim tanıştığım Ryder'a uymuyor gibi görünüyor. Çünkü onunla birkaç saat konuşmak onu çok iyi tanıdığım anlamına geliyor.

Brenna, "İşin bittiğinde bana haber ver, gelip seni alayım," diyor.

" değil. Otobüse bineceğim ama teşekkür ."

"Sorun değil-"

Ona gülümsedim. "Sizden yeterince otlanıyorum. Sizin de benim kişisel taksim olmanıza gerek yok."

"Lyric, öyle bir şey değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Otobüs iyi. Sadece bir aktarma ve iki buçuk saat. Kolay." "Seni ben ."

Beni yenebileceğini zaman çok tatlı oluyor.

İnatçı bir oyun.

"Beni ne zaman bilmiyorsan bunu yapamazsın," diye şarkı söylüyorum. "O zaman ben burada kalıyorum. Bütün gün."

"Bir ara gidip Chase'i alman gerekiyor. Ayrıca, ben bebek bakıcılığı yaparken kendi bakıcımın olması ne kadar iyi bir izlenim bırakır bilmiyorum."

Homurdanıyor. "Tamam. Sen kazandın. İyi günler." Bunu kastetmiş gibi .

Evin ön kapısı açılır ve Kaylee koşarak dışarı çıkar, Ryder da arkasındadır. Ryder ona içeri girmesi için bağırır ama Kaylee onu duymazdan gelir.

Brenna gülüyor. "Bu senin için çok eğlenceli olabilir."

"Hayır, o ." En azından medyanın çoğu böyle diyor.

Brenna daha sert gülüyor. "Ele avuca sığmaz birine benziyor demek istemiştin ama aklının nerede olduğunu bilmek güzel. Ya da kafanın değil."

Oh. Doğru.

Boğazımı temizliyorum. "Kafam Ryder Kennedy'nin yakınında bile değil. Sadece oyunda."

"Doğru. Hey, satmaya çalıştığın uçan domuzlardan bir tane alabilir miyim?" "Kardeşim seni sevdiği için şanslısın. Nedense."

O daha bir şey söyleyemeden çantamı kapıp arabadan atlıyorum ve uzaklaşırken ona el sallıyorum.

"Lyric!" Kaylee bana doğru geliyor. "Chase nerede?"

Onun seviyesine iniyorum. "Chase okulda."

"Babam artık okula gitmek olmadığını söylüyor."

"Hayır. Onun yerine benimle vakit geçireceksin. Kulağa eğlenceli geliyor mu?"

"Chase de burada olsaydı daha eğlenceli olurdu." "Kaylee," diye inliyor Ryder.

Gülüyorum. " değil. Ben de kendim yerine Chase'le takılmayı tercih ederim."

"Ona öğretebileceğin bir şey var mı?" Ryder soruyor. "Deneyebilirim. Chase'de işe yaramıyor ama."

Ryder evi işaret ediyor. "İçeri girelim de kontratının üzerinden geçelim."

Tam boyuma geldim. "Doğru. Bu konuda ..."

"Şimdiden bir sorun mu var?"

"Hayır. Pek sayılmaz. Kardeşimin eğlence avukatı olduğunu söylemiştim. Kontratlar onun hayatı. Gönderdiğin şeyi okudu ve bazı değişiklikler yaptı."

"O zaman bunları tartışalım."

Kaylee ve beni içeri götürüyor ve fuayedeki büyük merdiveni ya da soldaki şöminenin etrafındaki resmi oturma alanını gördüğümde ayaklarıma takılmamaya çalışıyorum. Her şey bozulmamış ve temiz ve her küçük şeyin yeri var, uzun pencere kenarlarındaki saksı kaktüsleri ve şöminenin üzerindeki şöminenin üzerindeki düz beyaz biblolar gibi.

Belki de gözlerim bir şeyler ele veriyor çünkü Ryder bana dönüyor.

"Evin bu yarısını kullanmıyoruz. Burası, biri gelirse, her şeyimi toparlamış gibi göründüğüm teşhir kısmı."

Evinizi *günlük kullanım ve özel günler olarak ikiye* ayırabilecek kadar çok paranız olması.

Merdivenin arkasındaki koridorda yürüyoruz, soldaki büyük mermer mutfak geçiyoruz, ondan sonra resmi bir yemek odası ve sonra sağa dönüyoruz, burada bir kesit kanep, büyük ekran TV ve cam sehpa bulunan geniş bir oturma odası var.

Tek düşündüğüm, şükürler olsun ki temizlik benim iş tanımımda yok.

Ryder iki büyük sürgülü kapının önünde duraklıyor ve bana dönüyor. "Tanık olacağınız kaos için şimdiden özür dilerim. Kaylee daha küçükken burada bir dadımız vardı ama iki yıldır yanımızda kimse çalışmadığı için burası bir oyun alanına dönüştü."

Ona evin bu tarafındaki özenle dekore edilmiş ve titizlikle yerleştirilmiş *her şeyin* beni muhtemelen o kapıların ardındaki *her şeyden* daha çok korkuttuğunu söyleyecek yüreğim yok.

Ama onları kaydırarak açtığında, hayır, . Çok yanılmışım.

"Burada bir oyuncakçı dükkânı mı patladı?" Başka bir geniş yaşam alanı olan odaya giriyorum.

İnsanoğlunun bildiği her oyuncak yerleri, rafları... her şeyi kaplıyor.

Burada daha küçük, tek tezgahlı bir mutfak ve arka tarafta bir yatak odası daha var.

"Kaylee'den senin gelişin için ortalığı toplamasını istedim ama sonra onu sen vızıldamadan hemen önce GI Joe'larını öpmeye zorlarken buldum. Muhtemelen temizlik kısmını denetlemeliydim."

"Sanırım öyle. Yine de, onları birbirlerini öpmeye *zorladığından* emin misin? Çocukken benim GI Joe'larım hep diğer erkekleri öperdi." Kaylee'ye göz kırpyorum.

Kaylee, Ryder'ın elini çekiştiriyor. "Sana söylemiştim, baba."

Ryder kızına gülümsüyor. "Sana bu pisliği temizlemeni söylemiştim. Ben Lyric'le konuşurken sen de bunu yapmaya ne dersin?"

"Sen temizlik yapsan, *ben* de Lyric'le konuşsam nasıl olur?"

"Bu bir pazarlık değil." Kadının burnuna vuruyor ve ardından onu takip etmemi işaret ediyor.

Beni bir yan kapıdan geçirip dar bir koridordan geçirerek bir ofise götürüyor. Bu kısım diğerlerinden daha yeni görünüyor. Orijinal binaya eklenmiş gibi.

"Dostum, kendi kayıt stüdyon mu var?"

Cam bizi mikrofonların bulunduğu ses geçirmez bir kabinden ayırıyor ve sağındaki cam panelli kapı bir kontrol odasına açılıyor.

"Eleven hala birlikteyken inşa ettim. Daha önce..." Kapıya bakıyor.

Kaylee'den önce.

"Ah. Anladım."

Ryder benim oturabilmem için bir koltuğu itiyor ve sonra kendine bir tane alıyor. "Peki, sözleşmenin nesi var?" Masanın çekmecesine uzandı ve dün bana gönderdiğinin bir kopyasını çıkardı.

"Aslında yanlış bir şey yok, ancak sözleşme yatılı bir dadı durumu için, ki bu öyle değil, ve ayrıca turne programları ve ikramiyelerle ilgili maddeler var, ki bunlar benim için geçerli değil çünkü artık turneye çıkmıyorsunuz. Yani, yatılı ücretin ortalamanın altında olduğunu ve turne bonuslarına hak kazanamadığımı hesaba katarsak, temel ücret ... kardeşimin deyimiyle ... boktan."

"Boktan mı?"

"Asgari ücret bile boktan değil mi?"

Ryder dehşetle bakar ve sayfaları karıştırmaya başlar. "Gerçekten mi? Siktir."

"Babam kötü bir kelime söyledi!" Kaylee koridorun sonundan bağıyor.

"İçeride pek de temizlik yapıyormuş gibi görünmüyor!" diye karşılık veriyor.

Gülmemeye çalışıyorum.

"Çok özür dilerim," dedi bana. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Sorun değil. Bunu ucuz olsun diye yapmadığınız çok açık. Önceki dadılarınız da çok iyi para alıyorlardı ama durumları farklıydı."

"Ben, hmm... Eski dadı ajansımın bana gönderdiği sözleşmeyi kullandım. Sanırım onları arayıp boş bir tane isteyemem, böylece içine ne koyacağımı bilirim."

Çantama uzandım ve kardeşimin hazırladığı sözleşmeyi çıkardım. "Bende bu var. Chord benim için yaptı. Temelde senin eski sözleşmenle aynı, ama ücreti benim durumuma göre ayarlıyor, dadı ajanslarının genellikle aldığı ücrete göre bir saatlik ücreti hesaba katıyor ve sonra herhangi bir nedenle geç kalmamı istersen fazla mesai maddelerini de ekliyor. Mesela geceleri halka açık gösterileriniz falan varsa."

Ryder alay ediyor. "Bunun olma ihtimali yok. Eleven'dan ayrıldığımda her şeyden uzaklaştım."

"Bir randevu o zaman."

Bana anlam veremediğim bir bakış fırlattı. "Halkın önüne çıkma ihtimalim daha yüksek. Ben kimseyle çıkmam."

Gözlerim büyüdü. "*Hiç* mi?" "*Hiç.*"

Bu insanlığın başına gelen en üzücü şey olabilir.

Kaylee'nin annesi hakkında soru sorma isteği dilimin ucuna kadar geliyor ama kendimi tutuyorum. İnternette onun hakkında bulabileceğim pek bir şey yok. Ya halkla ilişkiler çalışanları harika bir örtbas işi yaptı ya da kadın şöhret olmak istemedi. Bilemiyorum. Tek öğrendiğim onun çocukluk arkadaşı olduğu.

Magazin basını onun ilgi çekmek isteyen bir şöhret fahişesi olduğunu iddia etti, ancak durum böyle olsaydı, herkesin onun hakkında daha fazla şey bilmesi gerekirdi. Diğerleri ise ortadan kaybolması için para aldığını söylüyor. Bir de tüm bu kız olayının bir aldatmaca olduğu ve Ryder'ın eşcinsel olduğu gerçeğini örtbas etmek için bir reklam gösterisi olduğu söylentileri var.

Her ne kadar eşcinsel olmasını dilesem de, bunu örtbas etmek için rastgele bir reklam dublörü çocuğun tam velayetini almayacağından veya kariyerinden vazgeçmeyeceğinden eminim.

"Bekârlığı seçerek mi?" Ağzımdan kaçırıyorum ve sonra bunun yeni patronuma sormak için uygunsuz bir soru olduğunu fark ediyorum. "Soruyorum çünkü ben de aynı durumdayım. Sadece, bilerek değil."

Bana bakıyor, ama bu bakış her şeyden çok dikkatle inceliyor. "Lütfen, sanki biriyle çıkman imkansızmış gibi."

"Şaşıracaksın."

Ryder bana bir kez daha bakarken kaşları çatılıyor.

Boğazımı temizliyorum.

Kendini toparlıyor. "Ne diyorduk? Ah, doğru ya. Geceleri. Seanslarda olduğu gibi kayıtlar programın dışına çıkarsa bazen geç saatlere kadar kalmana ihtiyacım olabilir. Kaylee'nin uyuyor olacağını biliyorum ama uyanacak olursa senin burada olacağını bilmek beni daha güvende hissettirir. Sanatçılar, onları bekletirsem diva gibi davranma eğiliminde oluyolar. Cılgınca, değil mi?"

"Hafta içi çalışabilirim ama hafta sonları konser veriyorum."

"Bu iyi olur. Sadece Kaylee'nin okulda olduğu zamanlar için seans ayarlıyordum ama seni işe alarak müsait olduğum saatleri uzatabileceğimi düşündüm. Hafta sonlarına da yer ayıracağım."

Programlar hakkında daha fazla konuşuyoruz ve Ryder'ın öğleden sonralarımı Chase'le geçirmemi sorun etmemesi beni mutlu ediyor.

Arabalar bir sorun - esasen benim arabam yok - ama Ryder bu konuda da esnek.

"Chase'i okuldan almam gereken günlerde baldızımın arabasını kullanıyorum, diğer günlerde ise Kaylee ile dışarı çıkmak istediğimizde otobüse düşünüyorum."

"Otobüs yok. Halk Kaylee'yi bensiz tanımamalı ama paparazziler ve süper hayranları tarafından tanınıyor. Ben rahat değilim."

"Sorun değil. Belki Brenna ile arabasını daha fazla almak için anlayabilirim ya da-"

"Gerek yok. Araban olmadığı günlerde benimkini alabilirsin, ben de dışarı çıkmam gerekirse ... oyuncaklarımdan birini kullanırım."

"Oyuncaklar mı?"

"Hani bazı insanlar bozuk para, pul ya da ne bileyim eski video oyunları toplar ya? Ben de araba toplayabilirim. Sadece birazcık."

"Kaç tane var?"

"Sekiz. Tesla dahil dokuz ama o sayılmaz." "Doğru. Çünkü

Tesla her gün kullanılan bir araba. ."

Ryder öyle bir gülümsüyor ki garajında başka hangi arabalar olduğunu görmek istiyorum.

"Hepsi bu kadar mı?" Ryder soruyor. "Başka sorunuz var mı?" "Sanırım şimdilik bu kadar yeter."

Ryder ayağa kalkar. "Bugün ben çalışırken siz de burada takılabilirsiniz diye düşündüm, belki bir sorun yaşarsınız diye."

Çantamı alıyorum ve koridordan Kaylee'nin oyun odasına doğru ilerliyoruz. Koridor dar ve yan yana yürürken omuzlarımız çarpışıyor. "İyi olacağımıza eminim, ama bugün evde kalmamız seni daha çok rahatlatacaksa, sorun değil."

"O kadar şeffaf mıyım?"

"Evet, ama her şey yolunda. Hepimiz birbirimize güvenmek için büyümeliyiz ve bu zaman alır. Buraya bir ajans tarafından gönderilmedim ya da referansım falan yok. Ve şimdi muhtemelen beni işe almaktan vazgeçmeniz için sizinle konuşuyorum. Aferin Lyric."

Ryder gülüyor. "Hayır, kararımın arkasındayım. İçgüdülerimin bana neden bunun doğru hareket olduğunu söylediğini açıklayamam. Sanırım bana hakaret eden erkeklere karşı enayiyim."

Orada flörtöz bir ton duyduğuma yemin edebilirim, ama sonra kendime bunun muhtemelen kulaklarım değil, aletim olduğunu hatırlatıyorum.

Kapının önünde durakladım. "Her şey yoluna girecek. Bir rutine girmen uzun sürmeyecek. Söz veriyorum."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Eğer Kaylee'nin kontratın üzerinden geçerken yaptığı daha büyük karışıklık Lyric'i korkutmadıysa, istem dışı ima ve bunu yapabileceğinden emindim.

Sanki biriyle çıkman imkansızmış gibi.

Düşündükçe içim sızlıyor ve aklımdan silmeye çalışıyorum ama tekrar tekrar aklıma geliyor.

Bütün gün gönülsüzce Cash'in yeni single'ı üzerinde çalışırken bir kulağım da onlarda. Kulaklığımı taktım ve bir kulağım hala açıkta, böylece duyabiliyorum.

Kaylee'nin küçük kahkahası koridorda her süzülürken, oraya koşup komik olduğunu düşündüğü şeyi görmek istiyorum, ama yapmıyorum. Onları kontrol etmek için her bahaneyi kullanan o zorba baba olmak istemiyorum. Ebeveyn içgüdüleri hakkında söyledikleri doğru. Sürekli endişeleniyorum ve bu çok yorucu.

Burada olup Cash'in sesinin seksi tınısına odaklanmalıyım, ama bunun yerine koridora gidip ne yaptıklarını görmek istiyorum.

Sonunda pes edip öğle yemeği için mola verdiğimde, Kaylee'yi mutfağın yanındaki küçük masada oturmuş sabırla beklerken ve Lyric ona bir sandviç hazırlarken buluyorum.

Bu manzara pek çok açıdan yanlış. Sadece birincisi, kızım sessiz olduğu için değil, ikincisi, buranın bu sabahki bomba alanı gitmiş ve yerine her oyuncağın yerli yerinde olduğu temiz ve düzenli bir alan gelmiş, ama en önemlisi Lyric'in kızına yemek hazırlarken gülümseme şekli.

Daha önce Kaylee'nin diğer dadılarından hiç etkilenmemiştim. Güzel kadınlardı ve benimle flört ederlerdi.

Büyüleyici, ama Kinsey ölçeğinin daha eşcinsel ucunda ikamet etsem de, Lyric ile farklı olmasının nedeninin bu olduğunu sanmıyorum.

Ona çıkma teklif etmek yerine numarasını kullandığım için pişman olmaya başladım. Onunla çıkacağımdan değil zaten.

Bu bir hataydı.

Lyric'in bakışları benimkileri buluyor. "Ona herhangi bir alerjisi olup olmadığını sordum ve hayır dedi. Yarısı boş fıstık ezmesi kavanozunun onun haklı olduğunu gösterdiğini düşündüm."

"Evet, burada alerji yok. Hem de hiç."

"Bildiğim iyi oldu. İlk günümüzde hastaneye inmek hedef listemde yoktu."

"Bu iyi bir hedef. Eğer buna sadık kalabilerseniz, size minnettar olurum."

Lyric'in dudakları yanlardan yukarı kıvrılır. "Öğle yemeği için sana bir şeyler hazırlayabilir miyim? Çılgın sandviç yapma becerilerim var."

"Genellikle öğle yemeğinde dondurulmuş bir yemek yerim ve akşam yemeğinde de ev yemeği yaparım." Dondurucuya gidiyorum. "Fıstık ezmesi dışında bir şey istersen burada bir sürü var."

"Yağsız Mutfaklarla mı yaşıyorsun?"

"Kolay, sağlıklı ve lezzetlidirler."

"Eğer kartonun tadını seviyorsanız," diye mırıldanıyor. "PB ve J ile iyiyim, teşekkürler. Temelde bir çocuk gibi olduğumu söylemiştim. Yeme alışkanlıklarım da bunu yansıtıyor."

"Neden şaşırmadım ki?" Yemeğimi mikrodalgaya atıyorum ve onun sandviçleri bitirmesini izlerken tezgâha yaslanıyorum.

, neden öğleden sonrayı burada onlarla geçirmek için işten kaytarmak, şirkete yapmama izin vermesi için yalvardığım şeyi yapmaktan daha cazip geliyor?

İşe geri dönmek istedim çünkü iki yılın ardından sadece ebeveynliğe ara vermek istemiyordum, aynı zamanda müziği de özlemiştim. Bir stüdyoda olmayı ve sanat yaratmayı özledim. Lyric yaptığı şeyin sanat sayılmayacağını düşünse bile.

Müzik ruha iyi gelen ve duygularla ilgili olması gereken bir çıkış noktasıdır ve Eleven'da bunu çok fazla yaşayamadık ama bu, bir gün kaydetmek ya da üretmek istediğim "gerçek" müzikle dolu defterlerim olmadığı anlamına gelmiyor.

Bir gün Kaylee yaşlanıp evlendiğinde.

Mikrodalgadan bip sesi gelince onlara doğru ilerledim ve masaya oturdum. Lyric ağzına ekmek tikiştiriyor. "Kartonunuzun tadını çıkarın."

Kaylee'nin kafası karışmış görünüyor. "Babam karton yemiyor."

"Mmm, sebzeler," diyorum ve bir ısırık alıyorum. "İyy, iğrenç," diyor Kaylee.
"Çak bir beşlik." Lyric elini kaldırıyor ve Kaylee tereddüt etmiyor.
"Senin işinin bir parçası da ona sebze yedirmek, biliyorsun," diyorum ona.
" değil. Bir numaram var." "Ne numarası?" diye sordum.
"Tüm sırlarımı açıklayamam."
"PB ve J!" Kaylee bağıyor. "Sebze yok."
"Merak etme. Sana sebzelerle işkence etmeyeceğim," diye söz veriyor
Lyric ama bana göz kırpmıyor.
Midem bulanıyor.
Lanet bir göz kırpmayla.
Onu işe almakla kesinlikle bir hata yaptım, ama pişman mıyım? Hiç de değil.

Öğle yemeğinden sonra işe dönmek için kendimi zorluyorum çünkü Lyric'in onu kontrol ettiğimi düşündüğünü hissediyorum. Tamam, teknik olarak öyleydim ama konu bu değil. Kızımın güvenliğinden daha fazla sebepten dolayı orada olmak istedim ve bu doğru değil.

Onu işe almanın bir risk olduğunu biliyordum, çünkü tanıştığımız gün ona karşı bir çekim hissetmişim, ancak bunu bölümlere ayırmanın kolay olacağını düşünmüştüm. Açıkçası, ben bir aptalım.

Sonunda aklımdan çıkarmayı başardığımda, yapmam gereken şeylerde kayboluyorum ve zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum.

Lyric ofisimin kapısını çalana ve ben sersemlikten gözümü kırpana kadar evin bu bölümündeki tek pencerenin dışının karanlık olduğunu fark etmedim.

"Kahretsin, saat kaç?"

"Yedi buçuk. Kaylee az önce aşağı indi."

"Seni tuttuğum için özür dilerim. Beni bulmaya saat beşte gelmeliydin."

Omuz silkiyor. "Fazla mesai, değil mi? Ve burada her ne yapıyorsanız onu bölmek istemedim."

"Teşekkür ederim ve evet, harcadığınız zaman için size ödeme yapılacaktır. Yarın geçmemek için alarm gibi bir şey kuracağım. Bu albüm üzerinde çalışıyordum."

"Cash Me Outside için.

Lyric'in ağızı açık kalır. "Cash Me Outside? Cash Kingsley'in burada olduğu gibi mi? Bu odada mı?" Sanki adını söylemek Cash'i çağırabilirmiş gibi etrafına bakınır.

Heyecanı çok tatlı. "Hayran mı?"

"Biraz... Tamam, çok."

"İster misin?"

"Fu-dge evet." Kendini benimkinin yanındaki koltuğa attı.

"Kaylee uyuyor. Siktir demene izin var."

"Bu alışkanlığı bırakmaya çalışıyorum. Sadece Kaylee için değil, Chase için de."

"Muhtemelen bunu denemeliyim. Geçen gün Kaylee tişörtünü odanın öbür ucuna fırlattı ve 'Kaşınıyor lan' dedi. Çok sevimliydi ve bir yanım doğru bağlamı yakaladığı için gurur duydu ama okul için o kadar da iyi değil."

"Küfür kavanozu açabiliriz."

"Beş parasız kalırım," diye mırıldandım.

"Muhtemelen maaşımı doğrudan kavanoza ödeyebilirsin." Lyric gülümsüyor ve bu tehlikeli. Çünkü o kadar muhteşem ki komik bile değil. Ya da adil değil.

Ve şimdi bakıyorum.

Kahretsin. *Bakmayı kes.*

"Tamam, şarkı." Kulaklıklarımı çıkarıyorum, böylece hoparlörlerden çalacak.

"İznim var mı?"

"Çıkmadan önce telefonuna kaydedip sızdıracak mısın?" "Sikeyim hayır."

"Kavanozdaki dolar."

"Siktir."

Gülüyorum. "Yarın başlayacağız. Bunun hakkında ne düşündüğünü söyle." Play tuşuna bastım.

Sayısız kez dinlediğim şarkı odayı dolduruyor ve sesi ve kaliteyi analiz etmek ve onu bir ürün olarak dinlemek yerine, Lyric'in bir hayranın yapacağı gibi şarkıya girmesini izliyorum.

Aşık olduğu anı görüyorum. Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor ve gözleri huşu dolu. Bakışları benimkilere kayıyor ve bakarken yakalanmış olmama rağmen bakışlarımı kaçırmıyorum.

Yapamam.

Müzik benimle yankılanmadığı bir şekilde onunla konuşuyor ve bunun sadece benim işim üzerinde zorba ve kontrolcü olmamdan mı kaynaklandığını yoksa nazik olmak için beni yatıştırıyor mu olduğunu anlamak için yüzünü aramam gerekiyor.

Boğazını temizliyor. "Bu... iyi."

"İyi mi? Bu kadar mı?" Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Cash beni kovacak."

"Hayır, hayır, bu harika. Bu onun en iyi şarkısı. Kahretsin, burada kıskanıyorum. Bu şarkının hakkını verecek bir kelime bulamadım."

"Yani *temelli* mi yerleştin? Belki küfür kavanozunda yeterince para biriktirdiğimizde sana bir eşanlamlılar sözlüğü alabiliriz."

Lyric'in telefonundan Grindr bildirimini geliyor ve Lyric kaskatı kesiliyor. Grindr'ı hiç kullanmadım. Tamam, bir süre kullandım ama ileri geri mesajlaşmaktan başka bir şey yapamadım.

"Ateşli randevu mu?" Ben soruyorum.

"Muhtemelen Brenna'dır, baldızım. Geç saate kadar kaldığım için gelip beni alabilir mi diye mesaj attım."

Bu doğru olabilir. Belki de tüm uyarılarını varsayılan Grindr tonu gibi ses çıkaracak şekilde ayarlamıştır, ama yalan söylediğini hissediyorum.

Hangisinden daha çok nefret ettiğimi bilmiyorum: Yalan söylemesinden mi yoksa bir ilişki uygulamasında aktif olmasından mı? Olmasına izin verilmediğinden değil ama... hayır. Sadece... hayır.

"Gerçekten gelip beni rahatsız etmeliydin. Söz veriyorum umurumda değil."

"Yarın yaparım o zaman. Chase'i okulu bittikten sonra buraya getirmemin sorun olmayacağından emin misin?"

Ona el salladım. "Bu Kaylee'ye oynayacak birini verir."

"Bu arada, eğer bakmak istersen onu götürebileceğim oyun gruplarının bir listesi var." Lyric bir web sitesine açılan telefonunu uzatır.

Kaydırıp her birine tıklarken, ne aradığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. "Kararına güveniyorum."

"Belki birkaç tanesine bakıp hangisinin en uygun olduğuna karar verebilirim."

"Kulağa hoş geliyor." Telefonunu geri vermek üzereyken ekranında bir bildirim beliriyor.

Bu sefer kesinlikle yanlış anlaşılma yok. Özellikle de Grindr mesajının bir kısmının görüldüğünü ve bunun bir penis fotoğrafı talebi olduğunu düşünürsek.

"Umarım bu, aletini görmek isteyen baldızın değildir."

Telefonunu geri alırken kıpkırmızı oldu. "Kahretsin, kahretsin, ."

"Küfür kavanozunda dört dolar var."

Hiç eğlenmiş görünmüyor. "Kaylee'nin o mesajları ya da telefonumdaki herhangi bir şeyi görmeyeceğini bilmeni isterim. Tam ekran yalnızca telefonun kilidi açıksa ortaya çıkıyor ve çalışırken cebimde tutuyorum. Ben-"

Koluna dokunuyorum çünkü çıldırma sınırında. "Lyric, sana inanıyorum. Sorun yok."

Rahatlamış bir nefes veriyor ve kendime kolunu bırakmam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum. Şaşırtıcı derecede güçlü kolunu. *Kahretsin, Ryder. Kes şunu.*

"Tanrıya şükür. Her şeyi berbat ettiğimi düşünmüştüm." "Hiç de değil."

Ama boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Yine de, kelimeler Tavsiye mi? Sik resimleri hoş değil."

Lyric kakhahayı patlatır. "Hayır, degiller. Ama yine de her gün talep alıyorum."

"Randevu bulmakta zorlandığını söylediğini sanıyordum."

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "İlişki bulmakta zorlanmıyorum. Bir erkek arkadaş a yol açabilecek gerçek randevular? Hayır."

"Grindr'ın bunu yapmak için uygun bir yer olduğunu düşünmüyorum. Orası bir lağım çukuru." Durakladı ve ben de takıldığımı fark ettim.

Birbirimize bakıyoruz ve meraklı gözleri neredeyse cinselliğimi gökkuşağı kusan bir tek boynuzlu at gibi onun üzerine kismama neden oluyor.

"Sanırım Tinder gibi bir şey." Nefesimi tutuyorum. "Gerçekten öyle," diyor Lyric.

Bunu ondan bilerek sakladığımdan değil -tamam, belki de saklıyorum- ama mesele şu ki, eğer şimdi söylersem, bu çok adi görünecek.

İşteki ilk günümde "Bu arada, herkesin sandığı kadar heteroseksüel değilim." dedim.

Onu sadece bir sebepten dolayı işe almışım gibi görünecekti ama almadım. *Ben yapmadım.*

Kaylee için iyi biri, ya da .

Sektörden birkaç kişi ve bana en yakın olanlar dışında kimse benim hakkımdaki gerçeği bilmiyor. Bu kadar uzun süre heteroseksüelmişim gibi davrandım; Lyric'in huzurunda bunu sürdürebilirim.

"Gerçekten kimseyle çıkmıyor musun?" Lyric soruyor.

"Tekrar biriyle çıkmayı hayal bile edemezdim. Kaylee doğduğundan beri çıkmadım."

Lyric'in gözleri büyür.

Gülüyorum. "Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyor. Biriyle çıkacak vaktim yok, çıksam da Kaylee'ye bakacak kimsem yok."

"Artık ben varım."

Bu fikir beni heyecanlandırıyor, ta ki ben bir randevuya çıkarken Kaylee'ye bakmaktan bahsettiğini fark edene kadar. Kendisi olmayan biriyle.

"Kendimi bir restoranda biriyle karşılıklı otururken ve 'seni tanımak' gibi bir şey yaparken gerçekten göremiyorum. Basının bayram edeceğinden bahsetmiyorum bile. Burada spot ışıklarından kaybolmaya çalışıyorum."

"Bir şey sorabilir miyim.." Lyric tereddüt ediyor.

Ne söyleyeceğini biliyorum çünkü herkesin bilmek istediği şey bu. "Kaylee'nin annesi mi?"

"Bu konuya girmek istemiyorsan sorun değil. Sadece kimse onun hakkında pek bir şey bilmiyor."

"Onun isteği." Daha fazlasını istediğini biliyorum ama bunu verebilir miyim bilmiyorum. Maggie ile yaşadığımız gerçek biraz üzücü ve biraz da acı,

ama Kaylee'yi bundan kurtardık.

"Biz çocukluk arkadaşydık."

"Nasıl oldu da velayeti tek başına aldın?" Telefonu tekrar çalıyor ve bu sefer normal bir mesaj sesi. "Oh. Brenna kapının dışında."

"Hikaye başka bir zaman, o zaman." Ya da asla. Ben de asla ile iyiyim.

Lyric ayağa kalkar. "Sabah görüşürüz." Son anda döndüğünde kapıdan çıkmak üzereydi. "Oh, eğer acıktıysan sosuna milyonlarca farklı sebze saklanmış spagetti artığı var. Kaylee hiç şikâyet etmeden yedi."

Lyric ukala bir gülümseme ve saygımın büyük bir parçasıyla ayrılıyor.

ALTINCI BÖLÜM

LYRIC

Kaylee'nin yemeğine sebze gizleme konusundaki müthiş becerimle Ryder'ı etkilediğimi düşünüyorum. Bütün hafta boyunca ona ne yaptıysam hiç tereddüt etmeden yedi.

Eğer bunu anlarsa, aramızdaki tüm güven yok olur, bu yüzden Chase gibi olmasını ve habersiz kalmasını ummak zorundayım.

Çünkü Ryder ve Kaylee için çalışmayı seviyorum.

Sadece bir hafta oldu ama çok fazla aksaklık yaşamadan rutine alıştık.

Tek büyük sorun, oyun gruplarından birinde Kaylee'yi tanıyan bir süper hayran oldu. Erken ayrıldık ve bir daha geri dönmedik.

Sonunda seçtiğim grup, sadece bir veya iki yüksek bakım gerektiren anne ile düşük anahtar dadıların bir karışımıdır.

Şimdiye kadar harikaydı.

Ryder'ın evine girmek için anahtarımı kullanıyorum ve ikisini de Kaylee'nin oyun odasında buluyorum. Parlak yeşil gözleri bana bakıyor ve bir parmağını dudaklarına götürüyor. "Şşş. Baban uyuyor."

Ryder sanki bir işaretmiş gibi küçük bir horlama sesi çıkarıyor.

"Onu gerçekten erken mi uyandırdın?" Fısıldadım.

"Hayır! Hava neredeyse aydınlanmıştı!"

Parmaklarımı dudaklarıma götürüp onu susturma sırası bende ama artık çok geç. Ryder irkilerek uyanıyor, beni görüyor ve inliyor. "Beş dakika daha."

Gülüyorum. "Sana kahve yapmamı ister misin?"

"Serum takmak daha iyi olur ama bu sizin iş tanımınızda yok."

"En iyi arkadaşlar ne içindir?"

Ryder gülümseyerek başını bana doğru sallıyor.

"Kaylee, gel de kahve yapmama yardım et."

"Ben kahve yapamam." Kıkırdıyor. "Daha dört yaşımdayım."

"Neredeyse beş yaşındasın. Beş yaşındakiler kahve yapabilir."

Küçük sevimli yüzünü buruşturuyor. "Yapabileceklerini sanmıyorum." "Sütü köpürtme kabına dökmene izin vereceğim."

Bu onu harekete geçirir. O farkına varmadan latte yapmasını sağlayacağım. Ryder daha sonra bana teşekkür edebilir... ya da çocuk işçi yasaları hakkında ders verebilir. Biri ya da diğeri.

Ryder ayağa kalktığı anda ve ben kupasını uzattığı anda yüzünde minnettarlık ifadesi beliriyor.

"Dün gece kendini benim yatağında buldu. Tabii ki senin yatak koruyucu numaran yoktu. Murphy Kanunu."

"Zor bir gece geçirdiğin için üzgünüm. Bugün için planın var mı?"

"Aslında Kaylee'nin oyun grubunu görmeye gelmeyi umuyordum." Suratımı falan asmış olmalıyım çünkü duraksıyor. "İyi bir fikir değil mi?"

"Kaylee'nin diğer çocuklarla etkileşimini görmenin sizin için iyi olacağını düşünüyorum ama anneleri ve diğer dadıları henüz iyi tanımıyorum. Ryder Kennedy'nin sınıfa girmesine nasıl tepki vereceklerini merak ediyorum."

"Tahminimce bunu sorun etmeyeceklerdir. Muhtemelen fazla iyi olacak."

"Demek istediğim de bu. Bu senin için bir baş belası olabilir. Ve sonra Kaylee'nin kime ait olduğundan emin olacaklar."

"Eğer bunun işleri garipleştireceğini düşünüyorsanız-"

"Benim için garip olmayacak. Oyun merkezi olayından sonra senin için endişeleniyorum."

Kaylee babasına bir insanda ya da bir köpekte gördüğüm en büyük yavru köpek gözleriyle bakıyor. Kahretsin, bu surata hayır demek imkansız olurdu. "Lütfen gel baba. Arkadaşlarımla tanışmanı istiyorum. Benim *arkadaşlarım* var!"

"Onlarla tanışmak isterim," diyor Ryder ve sonra bana bakıyor. "Eğer sorun olmazsa."

"Sanırım oyun grubundaki herkesin ne kadar havalı olduğunu öğrenmek üzereyiz. Ya da değil."

Umarım diğer oyun grubu annesinin yaptığı gibi tepki vermezler.

Gün için hazırlanıyoruz ve Ryder benim kereviz ve havuç çubuklarından oluşan bir tabak hazırlamamı izliyor.

"Sadece sağlıklı atıştırma lıklar," diyorum ona.

"Bunun doğru oyun grubu olduğuna *emin* misin?"

"Hey, en azından sadece bunu getirmek zorundayım. Sanırım gruptaki tek erkek ben olduğum için bana acıdılar ve en kolay işi bana verdiler. Ayrıca, çocuğunuzu ne kadar az şekerle beslersem, ben eve gittikten sonra onunla o kadar kolay başa çıkarsınız."

"Oh. Doğru."

"Gitmeye hazır mısınız?" Ben soruyorum.

Ryder Kaylee'ye dönüyor. "Gitmeye hazır mısınız?" Kaylee ön kapıya doğru koşarken Ryder'ın alnında bir çizgi oluşur. "Okula gitmek için hiç bu kadar heyecanlanmamıştı."

"Harika gidiyor."

Ryder sert omuzlarındaki gerginliği biraz olsun atar. "Hâlâ doğru kararı verip vermediğimi merak ediyorum. Söz konusu o olduğunda doğru kararı verip vermediğimi asla bilemiyorum."

"Ebeveynliğe hoş geldiniz. Chase doğduğunda ağabeyimin çıldırdığını hatırlıyorum. Hiçbir şeyi doğru yapmadığını düşünürdüm." Ona güven verici bir gülümseme veriyorum. "Doğru şeyi yaptığını anlamak için onun ne kadar heyecanlandığını görmek yeterli. Ve bunu sadece artık maaşlı bir işim olduğu ve onu elimde tutmak istediğim için söylemiyorum."

"Bildiğim iyi oldu."

Ryder nereye gittiğimizi bildiğim için benim sürmeme izin verdi. Yol boyunca Kaylee her zamanki konuşkan halini takındı. "Wicker orada olacak mı?"

"Olmaması için bir neden yok," diyorum ve Ryder bana yan gözle bakarken kahkahamı bastırmaya çalışıyorum.

"Hasır mı?" diye soruyor.

"İnekler nasıl osurur?" Kaylee sorar.

"Köpeklerin osurduğu gibi," diyorum basitçe.

Ryder yolcu koltuğunda dehşetle bakıyor.

"Köpekler nasıl osurur?" Kaylee soruyor.

kaçırmam. "Kedilerin osurduğu gibi." "Nasıl-"

Ryder koltuğunda döner. "Gezegendeki her hayvanın osurduğu gibi."

Bunun onun duracağı anlamına geldiğini

düşünmesi çok hoş. "Uzaylılar nasıl osurur?"

burada.

Ryder inliyor.

Her akli başında insanın yapacağı gibi cevap veriyorum. "Uzaylıların poposu olup olmadığını bile bilmiyoruz. Eğer popoları yoksa, osuramazlar."

"Osuruk hakkında konuşmayı kesebilir miyiz?"

Ryder soruyor. "Çocuğunuzu eğitmeye çalışıyorum," diye karşı çıkıyorum.

"Uzaylı osuruğu üzerine mi?"

"Tüm evren hakkında bilgi edinmesi önemli. Henüz Uranüs'e gitmediğimize şükret."

Ryder bana bir bakış attı. "Ura-ness diye telaffuz ediliyor."

"Ben diğer türüsünü daha çok seviyorum. Daha eğlenceli."

Göz ucuyla Ryder'ın koltuğunda kaydığını görüyorum.

"Dirseklere neden dirsek deniyor?" Kaylee soruyor.

Ryder başını arkaya atıyor ve mırıldanıyor: "Yüce İsa aşkına, neredeyse vardık mı?"

"Neredeyse," diye şarkı söylüyorum.

Bugün buluşacağımız çocuk parkının otoparkına giriyorum ve girişe yakın bir park yeri buluyorum.

Kaylee yükseltici koltuğundan kalkıp yıldırım gibi hareket ederek arabadan iniyor ve piknik masalarının etrafında toplanan bir grup kadının bulunduğu alana doğru koşuyor.

"Ve gitti," diyor Ryder, biz onu takip etmek için dışarı çıkarken.

"Evet. Bunu yapmaması için onu ikna etmeye çalışıyorum ama çok heyecanlanıyor ve düşünmüyor. Beni kesinlikle diken üstünde tutuyor."

"Sen ben de."

Kaylee'nin diğer iki çocukla orman jimnastiğine tırmanmak için kaçışını izliyoruz.

"Peki, kim bu Wicker denen çocuk ve bu isim konusunda ne kadar yargılayıcıyız?" "Hey, sırf ünlülerin normlarına ve isimlerine uymayı reddediyorsun diye

Çocuğunuzun tuhaf bir şey yapması, başkalarını yargılayabileceğiniz anlamına gelmez." Ryder bakışlarını bana dikti.

Gülüyorum. "Seninle taşak geçiyorum. Çok fazla yargılıyoruz. Ama o iyi bir çocuk. Annesi tipik glütensiz, şekersiz, tamamen organik bir anne."

"Ah."

Annelerin ve diğer dadıların oturduğu ve çocukların oyunlarını izlediği masaya doğru ilerliyoruz.

Ryder şapkasını düzeltiyor ve onlara ulaştığımızda nefesini tuttuğunu söyleyebilirim.

Kereviz ve havuç çubuklarından oluşan tabağı diğer atıştırmalıkların ortasına koydum. "Hey, millet, bu Kaylee'nin babası-"

Bir nefesle başlar. Ve sonra bir tane daha. Ve şimdi tüm gözler onun üzerinde.

Eminim buna alışmıştır ama daha kolay olacak mı merak ediyorum.

"Selam, ben Ryder."

Ona boş boş bakıyorlar.

"Soyadımı söylemem için duraklıyorsanız, söylemeyeceğim."

Ne demek istediğini anlıyorum. Ryder'ı sadece Ryder olarak düşünmek bir alışma süreci oldu. Sonuna Kennedy'yi eklememek çok zor.

"O sadece Ryder. Özel bir şey değil." Omuz silkiyorum.

Ryder başını bana doğru eğiyor. "Gerçekten mi? Böyle mi düşünüyorsun?"

Gruba dönüyorum. "Eğer ona müziğinin kötü olduğunu söylerseniz, size iş verir."

Kathy gözlerini bana dikti. "Lyric Jones, lütfen bana bunu yapmadığını söyle?"

"Ben de öyle, ama benim için işe yaradı."

"Ne diyebilirim ki? Lyric'in açık sözlülüğünde hoşuma giden bir şey var."

Kathy başını sallıyor. "Hepimizi büyülemek için belli bir yöntemi var, bu yüzden en kolay paylaşım tabağını getirmekten kurtuluyor."

Sırıtiyorum. "Özür dilemeyecek kadar kendimim."

Ryder'a bahsettiğim anne ona yaklaşıyor. "Ben Ria, Wicker'ın annesiyim."

Ryder bilmiş bir sırıtışla başının üzerinden bana bakıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Oyun grubuna hoş geldiniz."

"Oyun grubunun daha çok sınıf gibi bir şey olduğu izlenimine kapılmıştım."

"Oh, bizim de sınıf günlerimiz var," diyorum.

Ria, "Biz pop-up oyun grubu diyoruz," diyor, "yani her gün farklı bir şey yapıyoruz. Çocukların oyun oynayabildiği ve biz *bekar* ebeveynlerin mola verdiği eğlenceli bir güne geldiniz."

Bekar kelimesini vurgulama şeklini kaçırmıyorum ve otomatik olarak kaşlarımı çatıyorum.

Ryder çocukların yaptığı diğer aktiviteleri sorarken çok çekicidir. Kadınlar ona akın ediyor, ve ugh, ugh, ugh.

Ryder Kennedy olduğu için biraz çılgın olabileceklerini biliyordum. Pantolonuna girmeye çalışacaklarını düşünmemiştim bile.

Kıskandığımı anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Patronuma olan küçük aşkımın çirkin bir yanı olabilir.

"Eleven ayrıldığında çok üzül müştüm," diyor Ria. Ryder rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Bunun için üzgünüm."

"Söyledikleri gibi gerçekten büyük bir kavga mıydı?"

Kathy soruyor.

Patronumun yüzündeki zoraki gülümseme her şeyi anlatıyor. "Hayır, gerçekten öyle değildi. Diğerleri yollarına devam etmeye hazırdı ve ben de Kaylee'ye odaklanmaya hazırdım."

"Annesi resimde olmadığı için mi? Onun ne?" Ria sorar.

"Vay canına," diye araya girdim. "Ona senin olduğunu söyledim. Bunu bana geri aldirtma."

"Özür dilerim," diye fısıldıyor Ria.

Ryder belki biraz fazla yüksek sesle, "Ben Kaylee'ye bakmaya gidiyorum," diyor.

O uzaklaşırken onlara döndüm. "Bu oyun grubuna gelmeyi seviyorum.

Lütfen Kaylee için yeni bir tane bulmak zorunda kalacağım kadar garip hale getirmeyin." "Üzgünüm," diye mırıldanıyor herkes.

"Bu..." Kathy, Ryder'ın geri çekilen halini izler ve sesini alçaltır. "Bu Ryder Kennedy. İçimdeki ergen çılgılık atıyor."

"Sen evlisin," diye .

"Koridor var." Kathy göz kırpmıyor.

"Ben evli değilim," diyor Ria.

Parmağımı sallayarak hepsini işaret ediyorum. "Beni soğuk su getirmeye zorlamayın. Ryder bana Kaylee'nin annesinden beri kimseyle çıkmadığını söyledi, o yüzden hormonlarınızı bir kenara bırakın."

Ria'nın nefesi kesilir. "Biriyle çıkmıyor mu? *Hiç* mi? Bu tüm kadınlara yapılmış bir haksızlık."

Ve ben çıktım. "Ben de Kaylee'ye bakmaya gidiyorum." "Uslu duracağız," diyor Kathy. "Söz veriyoruz."

Onlara el sallayıp Ryder'a doğru ilerliyorum.

vardığımda Kaylee'yi salıncakta itiyordu.

"Baba! Kendim yapabilirim!" diye bağırıyor. "Lyric bana nasıl yapılacağını öğretti." Ryder bana bakıyor. "Şimdi mi öğretti? Bunu görmeliyim."

Kenara çekilip Kaylee'nin bacaklarını sallayarak kendini daha da yükseğe çıkarmasını izliyoruz.

"Buraya gelmekte haklıymışsın," diye mırıldanırken kızına etkilenmiş yüz ifadeleri takınıyor.

"Onlar için üzgünüm."

"Eh, buna alışkınım. Maggie hakkındaki açık sözlülüğe pek alışkın değilim." "Maggie mi?"

"Kaylee'nin annesi."

"Özür dilerim. Size nasıl tepki vereceklerinden emin değildim ama kişisel sınırlarını aşacaklarını da düşünmemiştim."

"Bir gün ünlü olduğunuzda bunu kendiniz de öğreneceksiniz."

Alay ediyorum. "Evet. Tamam. Bu gidişle, bunun olacağını hiç sanmıyorum. Hafta sonu bir ret daha aldım. Bir menajer beni izlemeye geldi. Tüm set boyunca kalmadı bile."

"Üzgünüm. Bu berbat bir şey."

Omuz silkiyorum. "Çalışmaya devam edeceğim."

Ryder koluma dokunuyor. "Ünlü olana kadar benim koruyucum olmaya devam edebilirsin."

"Azgın annelerden mi?"

Ryder gülüyor. "Tüm kişisel sorulardan diyecektim ama sanırım seninki de işe yarıyor. Araya girdiğin için teşekkür ederim. Herkes yapmazdı. İnsanlar ünlülerin böyle şeylerle uğraşmasını bekliyor. Bizim kişisel sınırlarımız yok."

"Belki şöhret olmak istemiyordumdur." Sadece yarı şaka yapıyorum.

"Hayır, şöhret harika bir şey. Sadece başka birini korumaya çalışırken on kat daha zor." Kızına sanki aya asılmış gibi bakıyor.

Ama gururlu mavi gözlerinin ardında bir sürü suçluluk duygusu yatıyor.

"Bilinmeyene doğru!" Kendisine neredeyse iki beden küçük gelen bir Elsa elbisesi giyen Kaylee ile birlikte avazım çıktığı kadar şarkı söylüyorum. Gardırobunda daha fazlası var ama bu onun en sevdiği.

Görünüşe göre.

Kaylee ve ben hala birbirimizi daha iyi tanımaya çalışıyoruz, bu da şimdiye kadar yapılmış tüm *Frozen* şarkılarının birikimini öğrenmeyi de içeriyordu. Filmlere hiç girmemiş olanları bile.

Tek rahatladığım an Chase'i aldığımız ve eve gitme vakti gelmeden önce birkaç saat boyunca birbirlerini eğlendirdikleri andı.

Ryder'ın genlerinin onun görünüşünde nasıl bir rol oynadığını anlamaya çalışıyorum ama pek bir benzerlik yok. Ryder'ın kahverengi buklelerinden birkaç ton daha koyu saçları var. Gözleri onun delici mavisinin aksine soluk yeşil. Burunları da farklı. Onunki dar ve minyon. Dev bir Barbara Streisand burnu falan taşıyor ama Kaylee'ninkinden daha dolgun.

"Tekrar," diyor.

"Yine mi? Başka bir şarkı olabilir

mi?" "Hayır! 'Bilinmeze Doğru'."

"Tatlım, neden *bırakmıyorsun*?" *Donmuş* kelime oyunları. Yeni hayatım.

"Hayır, o şarkıyı artık sevmiyorum. 'Bilinmeze Doğru!'" Üzerinde durmaması gereken kanepede bir aşağı bir yukarı zıplıyor ama ne zaman onu oturtmaya çalışsam çığlık atıyor. Neyse ki Ryder bu kadar iyi idare ettiğimi görmek için burada değil.

Brenna, Kaylee'nin ele avuca sığmaz olduğunu söylerken haklı olabilir, ama dürüst olmak gerekirse, çoğunlukla usludur. Sınırları zorlama aşamasında ve inatçı ruh hallerine giriyor ama bu normal.

Çocuklar böyle yapar.

"Bir daha," diyorum.

"İki kez daha."

"Bir şarkı daha ve sonra okuma. Eğer herhangi bir kelimedede benden yardım almadan kitabı bitirirsen, bir şarkı daha alırsın."

Kaylee'nin şimdiden bazı kelimeleri okuyabildiğini öğrenince şaşırdım. Yaşına göre olması gerekenin üzerinde ve okuma becerilerini geliştirebilirsek gelecek yıl anaokuluna gitmesinin daha kolay olacağını düşünüyorum.

Kaylee bunu düşünüyor ama hayır demesini bekliyorum. Okumayı yeni öğreniyor ve henüz yardım almadan bir kitabı bitirebilmiş değil.

"Eğer kitabı yardım almadan bitirirsem, *üç* şarkı daha kazanacağım."

"Anlaştık." Teröristlerle böyle anlaşsınız... Yani çocuklarla. Ama çok çabuk öğreniyorum ki ya daha zeki, daha fazla şarkıya ihtiyacı var ya da ben gerçekten mükemmel bir öğretmenim. Sonuncusuyla devam edelim.

Bütün bir erken okuma kitabını yardım almadan okuyor ve ben bunu nasıl yapacağını başından beri bilip bilmediğini merak ediyorum.

"Kaylee," diyorum, ses tonum şüpheyle karışık, "okumayı zaten biliyor musun?"

Kıkırdıyor. "Hayır. Bu benim en sevdiğim kitap. Bütün kelimeleri biliyorum."
Küçük hilekar. Kızamıyorum bile çünkü kendi iyiliği için fazla zeki.

"Şimdi şarkı söyle," .

İç çekerek mırıldandım, "Hey, Google, 'Into the Unknown' şarkısını çal.

Frozen."

Giriş şarkısını söylerken küçük yüzü aydınlanıyor.

Dört yaşında bile inanılmaz bir sesi var. Sanırım bunu Ryder'dan almış.

Ben de katılıyorum ama Idina Menzel'den çok Brendon Urie'ye

benzemeye çalışıyorum.

Kaylee Elsa elbisesiyle dönüyor ve ben de şarkı sözleri boyunca onun ne kadar sevimli olduğuna gülüyorum.

Oyun alanının etrafında dans ediyor, dağınık oyuncaklarının üzerinden atlıyoruz.

Şarkının köprüsüne geldiğimizde, sözleri söylerken dizlerimin üzerine çöküyorum.

Tabii ki o sırada bir boğaz temizleme sesi odayı doldurur.

Seksi patronumun Grindr bildirimlerimi görmesi yeterince utanç verici değilmiş gibi, *Frozen* soundtrack'i eşliğinde şarkı söyleyip dans ettiğim anda içeri giriyor.

Hey, Şeytan, eğer şu anda yerde bir delik açabilirsen, bu harika olur.
Teşekkürler.

Sakin ol.

Kapı pervazına yaslanmış olan Ryder'a başımla selam veriyorum. Tek söylediği "Brendon Urie, kalbini ye".

Hâlâ soğukkanlı davranıyorum.

"Bir şarkı yarışmasında Brendon Urie'nin a-uh, kıcını tekmeleyebilirim.
Şirketle görüşmen nasıl geçti?"

"Baba!" Kaylee bağırıyor ve babasına sarılmak için koşuyor.

Onu kucağına alıp sarılıyor ama gözlerini benden ayırmıyor. "Toplantı iyi geçti. Bana biraz daha üretim işi verecekler."

Onu kızıyla birlikte görünce göğsüm ısınıyor. Onun koruyuculuğunu ve kızına karşı yumuşaklığını neden bu kadar çekici bulduğuma dair hiçbir fikrim yok. Muhtemelen baba sorunlarıyla ilgili bir şey ama neyse.

Yüzünde çözemediğim garip bir ifade var. Kısmen alaycı ama sanki kafasının içinde dönen dişlileri görebiliyorum. "Günün nasıl geçti?"

oldu mu?" Etrafta yarattığımız dağınıklığa bakıyor.

Sakin ol. Havalı, havalı, havalı, havalı, havalı.

"Eğlenceliydi. Biraz okuma yaptık, biraz şarkı söyledik ..."

Ryder hala bir şeye benziyor. Yanlış bir şey mi yaptım bilmiyorum. Öyle hissetmiyorum ama bana bakmaktan vazgeçmiyor.

Kaylee'yi yere bırakıyor. "Pekâlâ küçük hanım, burayı temizlemeye ne dersin? Lyric'le konuşmam gerek."

Uh-oh.

Yanlış bir şey yapmış olmalıyım.

"Sanki burada tek yaptığım temizlikmiş gibi geliyor." Kaylee surat asıyor.

Ryder göğsünü tutuyor. "İnsanın kendi arkasını temizlemek zorunda kalması ne acı. *Acıyor!*"

"Komik değil, baba."

Onlara gülmek istiyorum ama tek yapabildiğim Ryder'ın benimle konuşmak istediği her neyse onu düşünmek. Yani, sanırım okumayı öğrenmesi için çocuğa rüşvet vermek, kitapların çocuklara bir şeyler yaptırmak için söylediği yöntem değil, ama siktir et, rüşvet işe yarıyor. Ne zamandır orada duruyordu?

Belki de Ryder müzik endüstrisinden o kadar nefret ediyor ki kızına *Footloose* yaklaşımını benimsiyor ve onun şarkı söyleyip dans etmesini istemiyor. Gerçi bu kadar nefret etseydi muhtemelen Cash Me Outside için müzik yapmazdı.

Cash Kingsley'in bu evde olduğuna hala inanamıyorum.

"Uzun sürmez, oğlum." Her zaman yaptığı gibi burnuna vuruyor ve ben de başımı öne eğerek onu koridorda takip ediyorum.

"Bir sorun mu var?" Oturmam için eliyle işaret ederken soruyorum.

"Evet. Büyük bir şey."

Ona göz

kırpıyorum.

"Şarkı

söyleyebilirsin."

"Üzgünüm-" diye . "Bekle, ne?"

"Bana seçmeleri sürekli bombaladığını söylediğinde, bunun berbat olduğun için olabileceğini düşündüm ve sonra seni şarkı söylerken dinlemek istemedim çünkü yeteneksiz olduğunu belirtmek zorunda kalan kişi olmak istemedim. Kimse o kişi olmaktan hoşlanmaz."

"Bu konuda sizinle aynı fikirde olmayan pek çok şirket yöneticisiyle tanıştım ama teşekkürler. Sanırım. Yani, vay canına. Evet, şu an kendimi harika hissediyorum.

Şarkı söylemede kötü olduğumu ve bu yüzden bir plak şirketi tarafından kabul edilmediğimi düşündüğünü biliyorum."

Ryder dudaklarını büzüyor. " de bu. Neden hâlâ seçilmediğini anlamıyorum. Hangi seçmelere katılacaksın?"

"Çoğunlukla sığır çağrıları."

"Menajeriniz ya da rezervasyon acenteniz yok mu?" Başımı sallıyorum.

Ryder koltuğunda geriye yaslanıyor. "Seçmelerde ne kadar kötüsün?"

Esprisiz bir kahkaha attım. "Bilmiyorum. Aldığım en fazla geri bildirim, imajımı değiştirirsem ve sadece onların istediği şarkıları söylersem geri çağrılacağımı söyledikleri sonuncusuydu."

"Ne söyledin?"

"Imagine Dragons, 'It's Time.'" Ryder yüzünü buruşturuyor.

" ama. Bunun nesi yanlış?"

"Hiçbir şey. Yani... kim olduğunuzu değiştirmeyeceğinizi söyleyerek büyük bir 'Siktir git' demeniz dışında mı? Sadece o da değil, *Frozen* şarkısını söylediğinde en azından ses aralığını göstermiş oldun. Eğer sesinin gerçekten parlamasını istiyorsan, muhteşem ses tonunu sergileyecek, pazarlanabilir bir şeyler söylemelisin. Ne giydin?"

"Genelde giydiklerim." Siyah bir yeleğin altındaki dar kot pantolonumu ve beyaz tişörtümü gösteriyorum.

"Hmm. Bu çok fazla. Yeleği çıkarırsan sorun kalmaz. Sade kıyafetler seçmeler için en iyisidir çünkü böylece imajınızı sesinize uyacak şekilde şekillendirebilirler."

Aynı bok, yeni kişi. "Bunların hepsini daha önce duydum ama seçmelere *kendim* olarak katılmak istiyorum. Kaydetmek istediğim türde şarkılar söylemek ve içinde rahat ettiğim şeyleri giymek istiyorum."

Ryder'ın gözleri benimkilere kilitlendi. "Yardım etmek istiyorum. Birkaç arama yapmama izin ver-" "Hayır. Bu şekilde olmasını istemiyorum."

"Ne şekilde?"

"Yardım etmek istemeni takdir ediyorum, gerçekten. Ve bende yetenek gördüğünüz için de alçakgönüllüyüm. Mesele şu ki, bunu kendi şartlarımla, kendi zamanımda ve *kendim* olarak yapmam gerekiyor. Doğru plak sözleşmesinin peşindeyim, beni ünlü yapacak herhangi bir anlaşmanın değil. Kendimi satmayacağım."

Ryder huffs. "Doğru. Benim gibi. Çünkü ben sadece tembel şarkı sözleri ve klişe şarkıları olan bir erkek grubundan bir adamım."

Onunla bu işe girmek istemiyorum. "Demek istediğim bu değil."

"Mm, öyle değil mi?"

"Bu sefer olmaz." Ayağa kalkıyorum. "Bak, bunu daha önce de söyledim ama görünüşe göre tekrar söylemem gerekiyor. Bu işi senin bağlantıların için kabul etmedim. Onlara ihtiyacım yok."

"Öyle değil mi?" Dudakları seğiriyor.

Bu adam kibar olmaya çalışırken nasıl patronluk taslayabiliyor, aklım almıyor. "Hayır. İstemiyorum. Bunu kendi zamanımda yapacağım."

"Yeterince adil." Ryder da ayağa kalkıyor ve tam önüme gelene kadar küçük adımlar atıyor. Ondan sadece biraz daha kısayım - bir santim bile değil - böylece yüz yüze geliyoruz.

Birkaç gündür tıraş olmamış, bu yüzden yüzünde mükemmel dolgun dudaklarını daha da çerçeveleyen tüyler var.

Odaklanman gereken şey bu değil, Lyric.

"Kariyerimi nasıl elde ettiğimi beğenmeyebilirsiniz," diye başlıyor Ryder. "Bir plak şirketiyle anlaşmanın ve onların dediklerini yapmanın satmak olduğunu düşünebilirsiniz ama her küçük şeyle savaşırsanız ve kıyafetleriniz, saçınız ya da imajınız gibi önemsiz şeylerden ödün vermeyi reddederseniz bu sektörde fazla ileri gidemezsiniz."

Sertçe yutkunuyorum. " bir tehdit olarak söylemediğini biliyorum ama her halükarda benim için sorun değil. Eskiden olduğum kişinin bir kabuğu olup artık gerçekte kim olduğumu bilmeden ölmektense mücadeleci bir müzisyen olarak ölmeyi ve ilkelerime bağlı kalmayı tercih ederim. Değişerek ve onların taleplerine uyarak kendimi öldürmeyeceğim, nasıl olsa kıcımlarım üstüne düşeceğim."

Ryder beni değerlendiriyor, sözlerimi anlıyor. Bir şey söyleyecek oldu ama sözünü kestim.

"Bunu bırakabilir miyiz? Lütfen? Kaylee'nin temizlik için yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakacağım çünkü buradaki işim *bu*."

Ben odadan çıkarken Ryder'ın kafası karışmış görünüyor.

Ondan asla devreye girip yardım etmesini istemedim ve asla fikrini sormadım.

Ayak seslerim koridorun sonundaki zeminde titreşiyor ama bu, olması gerektiği gibi temizlik yapmayan ve kaldırması gereken oyuncaklarla oynayan Kaylee'nin dikkatini dağıtmaya yetmiyor.

Onu suçlayamam. İstemediğim bir şeyi yaparken de aynı dikkat süresine sahibim.

Müzikten neden hem nefret ettiğim hem de sevdiğim hakkında konuşmak gibi. Uyum sağlamamak benim için neden önemli?

Babamın yaptığı gibi kendimden ödün vermeyeceğim.

Sadece benim için değil, annem için de. Üniversite için Fresno'dan ayrılmadan önce ona verdiğim tek söz buydu. Ona sektörün beni değiştirmesine izin vermeyeceğimi söylemişim.

Sanırım gitmeme izin vermesinin tek nedeni Chord'un zaten Los Angeles'ta yaşıyor olması ve onun için küçük kardeşine göz kulak olabilesiydi.

"Ayakların çıldırmış," diyor Kaylee. Kocaman yeşil gözleriyle bana bakıyor, sanki *ona* kızgınmışım gibi masum ve korku dolu.

Yanına oturup bebeğini yavaşça kaldırıyorum. "Bayan Aptal Surat'ı kaldırmamız gerekmiyor mu?"

Bebeği geri çekiyor. "Onun aptal bir yüzü yok." "Adının bu olduğunu sanıyordum!"

Kıkırdamasını gizlemeye çalışıyor. "Bu Bayan Sessizlik çünkü ses çıkarmayan tek oyuncuğım o."

"Dur tahmin edeyim. Babam ona bir isim verdi, değil mi?"

Ryder koridorda belirir. "Kesinlikle öyle. Ayrıca Bay Sessiz adında bir oyuncak ayısı var. Birbirlerine aşıklar."

Nefesim kesildi. "Skandal."

Kaylee'nin önünde rahatsız olmamış gibi davranabilirim. Yardım teklif etmesinin sinir bozucu olmasından çok, sektörde tanıştığım diğer insanlar gibi olması.

Müzik piyasasını yöneten plak şirketleri ve hem plak şirketlerini hem de sanatçıları mutlu etmeye çalışan menajerler var, ancak değişmesi, uyum sağlaması ve insanların istediği şey haline gelmesi gereken her zaman sanatçıdır.

Sanat ne zaman en çok albüm sattıran şey haline geldi?

Uzun zamandır böyle olduğunu biliyorum ama kendimi olduğum gibi ifade edebilmek istiyorum, herkesin olmamı istediği gibi değil.

Muhtemelen bu yüzden Almost Famous'tan mezun olduktan sonra bocalıyorum.

Ryder muhtemelen benim hâlâ ilk gün tanıştığı o kendini beğenmiş adam olduğumu düşünüyordur ama kendimce sebeplerim var.

Belki bir gün bunları ona açıklarım ama şu anda Kaylee'ye ve buradaki işime odaklanmak istiyorum.

Evet, bu uzun sürmez.

"Bub, akşam yemeği için elini yüzünü yıkayabilir misin?" Ryder soruyor. Ayağa fırladım. "Yapmaya başlayacağım."

Kaylee . Bu odayı toplamaktan kurtulmak için her şeyi yapar.

Ryder beni takip ediyor.

Lanet olsun.

"Özür dilerim," diyor.

Kaylee'nin yemeğindeki öğütölmüş sebzeleri kaplamak için tavuk göğsü ve hamur yapmak için bir şeyler çıkarırken ona yan gözle bakıyorum. "Endişelenme. Hadi bırakalım."

"Yapamam."

Buzdolabının kapağı çarparak kapanıyor. Kendi kendine. Kesinlikle ben değildim.

"Neden olmasın?"

Ryder mutfak tezgahına yaslanıyor. "Eleven'ın neden ayrıldığını biliyor musun?"

"Harley Valentine yalnız gitmek mi istedi?"

Ryder huffs. "Hepimiz kendi işimizi yapmaya hazırдық ama katalizör neydi biliyor musunuz? Gazetelerin yazdığının aksine, sürekli kavga ettiğimiz için değildi... Evet, kavga ediyorduk ama kardeş gibiydik. Bağırırdık, üstesinden gelirdik ve sonra zamanki gibi işimize bakardık ama ayrılmamızın asıl nedeni bendim."

Kaşlarımı çattım.

"Sahne ışıkları altında olmayı seviyordum. Bunun için yaşadım. Ama Kaylee doğar doğmaz, sektöre duyduğum tüm o sevgi korkunun gölgesinde kaldı. Oyun merkezinden ayrıldığımızda gördüğünüz gibi, şöhret ve çocuklar birbirine karışmaz."

"Anlamıyorum... Nereye çalıştığınızı anlamıyorum."

"Kaylee için duyduğum korkunun kariyerimi ve şöhretimi karartmasına izin verdim. Korktuğun şey her neyse, yapman gereken-"

"Elsa gibi yapmalı ve *bırakmalı* mıyım?"

Yaklaşıyor. "Sahne ışıklarına çıkmaktan korkma. Tek bir şarkıyla, bunun için doğduğunu biliyorum."

Yanıma geliyor ve kolu benimkine değiyor. Vücudum gerçekten olmaması gereken bir şekilde tepki veriyor ama elimde değil. İşte bu adam, evden ayrıldığımdan beri sektör profesyonellerinden duymak istediğim şeyi söylüyor, hayallerimi yaşamak için doğduğumu söylüyor ve beni bu hayallerimi gerçekleştirmeye teşvik ediyor.

Bir müzisyen olarak başarılı olmaya çalıştığımı söylediğimde çoğu insandan acıyan bakışlar alıyorum. Bu işte başarılı olmaya çalışan sayısız insan var ve bunların çoğu bir kayıt stüdyosunun içini bile göremeyecek.

"Söylediklerimi düşün ve eğer herhangi bir konuda yardım istersen - herhangi bir konuda- ben buradayım." Ryder omzuma dokunuyor ve sıkıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Ben ..." Bu basit dostça dokunuşu okumaya başlamadan önce tezgahın üzerindeki malzemeleri işaret ediyorum.

Bıraktığında hemen tekrar hissetmek istiyorum ama o geri çekiliyor. "Gidip Kaylee'nin banyoda neden bu kadar uzun kaldığına bakacağım."

"Lavaboyu köpüklü suyla doldurmaya ve oyuncaklarına banyo yaptırmaya karşı yeni bir hayranlık duyduğunu fark ettim."

"Oh. Eğlenceli."

"İlk başta sindirim sorunu yaşıyor olabileceğini düşündüm ama hayır, Bratz bebeklerinin hijyeninin iyi olduğundan emin olmak çok önemli."

"Oh, bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Onlar için endişelenmeye başlamıştım."

Gülümsedim. "Ben de öyle. Belki de bu yüzden GI Joe'ları birbirleriyle takılıyordur. Kızlar kokuyor."

Ryder gülüyor ve tam olarak okuyamadığım ama yüzünde tekrar tekrar görmek istediğim bir ifadeyle geri çekiliyor.

YEDİNCİ BÖLÜM

Lyric'in kendini sabote etme konusunda neden bu kadar kararlı olduğunu . Şarkı söyleyen sesini aklımdan çıkaramıyorum ve girdiğim sahneyi rüyamda görüyorum.

Kızım, hayatımın ışığı, unutulmaz güzellikte bir şarkı söylerken bu üstün yetenekli adamın etrafında dans ediyordu.

İkinci *Frozen* filmi çıktığından beri bu lanet şarkıyı o kadar çok duydum ki, hem Idina Menzel versiyonunu hem de Panic! At the Disco'dan. İkisi de Lyric'inki gibi tüylerimi diken diken etmedi.

Aklıma gelen her plak şirketini arayıp Lyric'le anlaşmalarını söylemeye hazırdım ama bunu yaparsam onu engelleyen her neyse teklifi reddedecekmiş gibi hissediyorum.

Kaylee ile çok iyi anlaşıyor ve şu ana kadar her şey yolunda giderken onu dadı olarak kaybetmek çok kötü olurdu. Kaylee'nin ısırılması ya da zorbalığa uğraması konusunda endişelenmeme gerek kalmadı ve Lyric'oyun grubunda her zaman ona göz kulak olmak için yanında olduğunu bilmek beni daha iyi hissettiriyor.

Ama çok büyük olabilecekken yeteneğini dadı olarak harcadığını düşünmekten kendimi alamıyorum.

İmajı üzerinde biraz çalışılması gerekebilir, ancak istediği imajı taşıyabilecek sese sahip. Ed Sheeran etiketlerin aradığı kalıplara uymuyor çünkü buna ihtiyacı yok. Onu taşıyan sesi.

Lyric objektif olarak seksi ve sesi de güzel.

Stüdyo ile kontrol odası arasındaki cama vurulması Lyric'in verdiği sersemliği bozuyor.

Cash kafasını bana doğru
eğdi. Kahretsin, kayıttayız.

Stop tuşuna basıp odalar arasındaki dahili telefonun düğmesine basıyorum.
"Bunun için özür dilerim. Dikkatim dağıldı. Tekrar gidelim."

Kulaklıklarını kapatıyor.

Cash Kingsley denen rock yıldızı, işimiz bittikten sonra her zaman yaptığı gibi bana doğru yaklaşıyor ve ben onun ne düşündüğünü biliyorum.

"Henüz işimiz bitmedi," diyorum o bağlantı kapısından çıkar çıkmaz.

"Sanırım . Tam olarak *burada* değilsin." Masama yaslandı ve Bacaklarımız birbirine değiyor. "Ne oldu?"

Eli benimkini okşuyor. Bu küçük bir hareket ama açık bir davet.

Kabul . " şey yok. Her şey . Ama işimiz bittiyse..." Aramıza mesafe koymak için ayağa kalkıyorum.

Kontrol odasından çıkıp ofise kadar beni takip etti.

Şimdi ne olacak, Ryder?

"Cidden, senin neyin var?" Cash yaklaşıyor, koyu kahverengi gözlerinde kafa karışıklığı var.

"Yok bir şey. Sadece kötü bir gün. İyi olacağım."

Yaklaşmaya devam ediyor ve bedenim geri ihtiyacı hissediyor.

Ben ofisimin duvarına yaslanana ve Cash beni sıkıştırana kadar bu dansı yapıyoruz.

"Daha iyi yapmamı ister misin? Son seferinde ne kadar iyi olduğunu biliyorsun." "*Tek* sefer. Ve çocuğum burada."

"Dadısı onunla birlikte."

Erkek dadı demesi hoşuma gitmiyor. Sanki erkek dadı olmak bir suçmuş . Gözlerime yansımış olmalı çünkü gülerek geri adım attı.

"Oh, . Senin bu." "Benim sorunum ne?"

"Kiralık yardımcınla birlikte olmak istiyorsun."

"" diye itiraz ediyorum. Belki biraz fazla şiddetle.

"Hı-hı. Tabii. Buraya gelirken yanından geçtiğimizde hayalimdeki erkeğin orada canlandığını düşündüm. Çok ateşli. Sıcaktan daha sıcak gibi. O, sanki-"

"Lyric heteroseksüel." Doğru olmadığını bildiğim halde neden söyledim? "Lanet olsun."

"Evet, gerçekten utanç verici."

"Sanırım seansı yeniden planlıyoruz?" Cash soruyor.

"Evet, üzgünüm. Şirkete her ne sebeple olursa olsun bunu iptal etmek zorunda kaldığımızı söyleriz. Kaylee'yi suçlayabiliriz. Onlara hasta olduğunu söyle. En iyisi bu.

"Çocuk sahibi olmak hakkında - sizi *pek çok şeyden* kurtarırlar." "Görünüşe göre aşk hayatından bile."

Kaylee, ona tekrar istemediğimi söylediğimde ona verdiğim bahaneydi ve o zaman doğru olsa da, bir şeyler değişti. Ne olduğunu bilmiyorum ama Cash'e olan ilgisizliğim için Kaylee'yi suçlamak artık bir yalan gibi geliyor.

Onunla ilgilenmiyorum çünkü o ... Lyric'in görüntüsü kafamda yanıp sönüyor ve inliyorum.

Bu aşık olma olayını hallettiğimi sanıyordum. Birlikte iyi çalışıyorduk. Profesyonel mesafemi koruyordum.

İyiydi, lanet .

"Bu surat ne için?" Cash sorar. "Ne yüzü?"

"Tek bahsettiğim şey aşk hayatınızken ekşi bir şeyler tatmış gibi görünüyorsunuz."

Onu kapıya doğru itiyorum ve koridordan evin önüne doğru yürüyoruz. "Bir aşk hayatına ihtiyacım yok. Siktir et aşkı."

"Babam kötü bir söz söyledi."

Ön kapının hemen önünde hem Lyric'e hem de kızıma bakıp iç geçiriyorum. Cash geldiğinde parka gitmek için ayrılıyorlardı ve daha önce Cash'i gördüğünde olduğu gibi Lyric'in gözleri açıldı.

Belli ki ben tembel, klişe bir satıcıyım ama Cash Kingsley bir rock tanrısı.

Eleven'ın Cash Me Outside'dan çok daha fazla VMA ve Kids' Choice Ödülü'ne sahip olduğunu söyleyebilirim, yani ...

Lyric donmuş gibi, ceketini çıkarmanın ortasında, Kaylee ise sanki küfür ettiğim için beni azarlamak onun göreviymiş gibi ona bakıyor.

"Sen, uh, o'sun. Cash... Cash Kingsley."

Cash, kişisel deneyimlerimden bildiğim kadarıyla karşı konulması zor, büyüleyici bir gülümseme takınıyor.

Adamıma doğru hamle yapmadan önce göz ucuyla bana bakıyor... ny. Erkek arkadaşına. Kaylee'nin manitası, lanet olsun.

"Hayran?" diye sorar ve elini Lyric'e uzatır.

Lyric *iki* eliyle birden sallar. "Understatement."

"Tabii, benimle buluşuyor ve bana hakaret ediyor ama sana ." Öfkelendim.

Cash bana baktı. "Belli ki bu adam zevk sahibi."

Ona parmak atıyorum.

"Baba!"

"Ne?" Masumca sordum. "Bu kaba parmak." "Cash bunu hak etti," diye mırıldanıyorum.

Sonunda Lyric Cash'in gitmesine izin verdi ama sadece bana bakmak için. "Küfür kavanozundaki iki dolar mı?"

Cash, "Tanıştığımıza memnun oldum Lyric, ama gitsem iyi olacak," der. Lyric'in kafası karışmış görünüyor. "Nereden biliyorsun?"

Cash bana döndü. "Haklısın, Ry. Bunun heteroseksüel olması çok yazık." Kalbim duracak gibi oldu.

Kulaklarımdaki çınlama beynimde yankılanıyor. Pislik herif!

Hayır, ona Lyric'in kimliğim hakkında hiçbir fikri olmadığını söylemedim ve hayır, teknik olarak beni ifşa etmedi, ama Lyric'in heteroseksüel *olmadığını* bildiğim ve Cash'e öyle olduğunu söylediğim için ... oh kahretsin.

Bundan kurtulmanın kesinlikle bir yolu yok.

Cash ön kapıya doğru ilerlerken arkasından sesleniyorum. "Tüm şarkılarını bir çöplük ateşinde yakacağım."

"Dört gözle bekliyorum," diye bağırır ve gider.

Bakışlarım Lyric ve Kaylee arasında gidip geliyor, onlar da bana bakıyor. Yapabileceğim tek bir şey var. Bunların hiçbiri olmamış gibi davranmak.

Cash'in motosikleti dışarıda kükrüyor ve ben o da yokmuş gibi davranıyorum.

"Hey, kim yemek ister?" Topuklarımda üzerinde dönüyorum. "Saat daha dört," diyor Lyric.

Arkama bakmıyorum. "Erken akşam yemeği." Sesim çatlıyor. "Ryder?" Lyric'in sesi hem sert hem de meraklı.

Bu beni duraksatıyor ve döndüğümde yere yığılıyorum. "Kaylee-" "Git odamı temizle. Biliyorum."

"Git oyna diyecektim ama tabii. Eğer temizlik yapmayı teklif ediyorsan..."

Kızımın yüzü aydınlandı. "Oyna dedin. Geri çekilmek yok." Koşuyor

Kapalı.

"Ee, akşam yemeği?" Tekrar soruyorum.

Ela gözlerini bana dikti. "Cash Kingsley neden benim *olmadığını* halde? Yani, kesinlikle değilim." "Belki de süper heteroseksüel bir hava veriyorsundur?"

"Sürtük, lütfen."

Ayaklarım sanki kaçarak bundan kurtulabileceğimi düşünüyormuş gibi geriye doğru tökezliyor. Yine de, yeni bulduğum, yüksek, gıcırtilı sesim devreye giriyor. "Ona heteroseksüel olduğunu söylemiş olabilir miyim? Tamam, güle güle."

Gitmek istiyorum ama gidemiyorum.

"Neden?" Soru, hafif bir öfkeyle birlikte incinmiş gibi geliyor ve bunu bu şekilde bırakmamın imkanı yok.

Söyleyebileceğim çok şey var: çünkü sen benim dadımsın. Çünkü Cash sana göre biri değil. Çünkü Cash'in senin müsait olduğunu düşünmesini istemedim. Çünkü sen ve Cash'in düşüncesi beni kızdırıyor ve iğrenç hissettiriyor ve bunun ne hakkında olduğunu bilmiyorum. Ama ağzımdan çıkan kelimeler beklediğim gibi değildi.

"Çünkü Cash'le aramızda bir şey vardı, çok kısa bir şey ve benim önümde seni ellemeye başlamamasını tercih ederim. Ama numarasını istersen, eminim seni dışarı çıkarmaktan mutluluk duyacaktır."

Nefesimi tuttum ve Lyric'in bu şansa atlamasını bekledim. Tek yaptığı şaşkın şaşkın bakmak.

"Sen ... ve ... yani söylentiler doğru mu?"

"Bundan daha açık olmanız gerekebilir. Öldüğüme dair söylentiler var, umarım bunun doğru olmadığını bilecek kadar akıllıdır."

Evet, bir şaka. Aramızda büyüyen gerilimi azaltacak bir şey çünkü üç metrelik bir boşluk hiç bu kadar küçük hissettirmemişti.

"Senin... ve Kaylee'nin-"

Yüzümü buruşturuyorum. "Tamam, hangi söylentilerden bahsettiğinizi biliyorum ve hayır, Kaylee lanet olası bir reklam dublörü değil, biyolojik olarak benim kızım ve bu dünyaya nasıl geldiği konusunda asla yalan söylemedim. Ama evet. Cinsel kimliğimle ilgili diğer söylentilerde haklılık payı var." Saçmalıyorum ama bir türlü duramıyorum. "Yönelimim hakkında konuşmayı sevmiyorum çünkü ne olduğuma dair bir etiket olup olmadığını bile bilmiyorum. Çoğunlukla eşcinselim ama bunu söylemek kendimi kirli hissettiriyor ve biseksüel topluluğa saygısızlık gibi geliyor. Aslında kadınlarla birlikte olmak istemediğim halde kendimi biseksüel olarak adlandırmak, kadınlardan nefret ediyormuşum gibi görünmeme neden oluyor. Biseksüel şemsiyesi altına giriyorum, belki pan, ama doğru tanıımı asla bulamadım çünkü sık sık değişiyor. Bir gün yüzde yüz gey olduğuma ikna oluyorum, diğer günler kendimi herkesi incelerken buluyorum. Şimdi istemediğiniz bir sürü bilgi verdiğimin farkındayım ama ben buyum işte. Özetle. Neden herkese yeni tanıştığımı söylemediğimi anlayabilirsin."

"Kaylee biliyor mu?"

Göz kırpıyorum. Sorduğu ilk şey bu mu?

"Herkesin herkesi sevebileceğine inandığımı biliyor, cinsiyetine bakmaksızın, ama dört yaşındaki çocuğuma açıldığım falan yok."

Lyric başını sallıyor. "Yani, sen kimden hoşlanıyorsa ondan hoşlanan ve bu hoşlanmalar ruh haline göre değişen etiketsiz bir eşcinselsin. Hikayenin sonu."

"Hemen hemen. Gerçi queer etiketi bile eskiden taşıdığı olumsuz çağrışımlar nedeniyle beni huzursuz ediyor ama sanırım en rahat ettiğim etiket bu. O kadar çok insan etiketlere önem veriyor ki, bu yüzden bu kadar çok etiket var ama hiçbirisi bana 'Evet, bu benim' dedirtmiyor!"

"Güzel. Akşam yemeği hakkında bir şey mi söyledin?"

Rahatlamış bir nefes aldım. Eğer tüm dünya Lyric gibi tepki verseydi, insanların açılmaktan korkmasına gerek kalmazdı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sanırım bunu yanlış ele aldım.

Yapılacak en iyi şeyin bunu büyütme olmayacağını düşündüm.

Ama bu büyük bir olay. Ryder Kennedy eşcinsel olduğunu bilmeden önce çok seksiydi. Artık bildiğime göre, kalp kırmaya değer biri. Çünkü kabul edelim, o benim ligimin çok dışında.

O bir ünlü. Ünlülerin herkesten üstün olduğu fikrine hiçbir zaman inanmadım ama bu kesinlikle farklı bir yaşam tarzı. Bu eve bir bakış bana bunu söylüyor.

Sanki kayda değer bir şey değilmiş gibi Cash-Kingsley ile bir ilişkisi olduğunu söyledi.

Aslında neden soğukkanlı davranmaya karar verdiğimi bilmiyorum. Ben hiç havalı değilim.

Bununla değil.

Daha fazlasını bilmek istiyorum.

Her şeyi bilmek istiyorum.

Şimdi günler geçti ve bu konuyu nasıl tekrar açacağımı bilmiyorum.

Her şey ortaya çıktığından beri, benim yanımda daha rahat. Yani, çok gergin olduğundan değil, ama bilmiyorum. Bir şeyler değişti.

Ya da belki de tüm bu duruma benim bakış açımdandır. Eşcinsel olduğumla ilgili şaka yaptığım ya da Kaylee'nin GI Joe'larla öpüşmesinden bahsettiğim birkaç seferde biraz sustu. Bunun sebebinin cinselliğim hakkında bu kadar açık konuşmamdan rahatsız olması olduğunu düşünmüştüm. Ama meğer onun sorunu bu değilmiş. Benim öğrenmemle ilgili çekinceleriymiş.

Bunu da anlıyorum.

Neden biriyle çıkmadığını ve bunu neden halktan sakladığını anlayabiliyorum.

Ama kahretsin, bu berbat olmalı. Özellikle de muhtemelen anlayamayacak kadar küçük bir kızı varken.

Yalnız olmak zorunda.

Onu yalnız bırakma hayalleri kurmaya başlama.

Keşke daha fazla sorsaydım.

"Bu arada, lütfen bana seks hayatınla ilgili her şeyi anlat çünkü takımım için vuruş yaptığını öğrendiğimden beri bu konuda sağlıklı bir şekilde takıntılıyım."

Bu çok iyi giderdi.

Ayrıca Ryder ve Cash'i birlikte düşünmeden edemiyorum. Bu hem seksi hem de biraz suçluluk uyandırıcı çünkü patronumu nesneleştiriyor ve bunu gerçekten yapmamalıyım. Bu kötü olurdu.

Çok kötü.

Sanki bana fena şaplak atması
gerekebilirmiş gibi. Ve işte yine
yapıyorum.

Sikeyim.

Tamam, profesyonel mod.

Bunu yapabilirim.

Ryder ofisinin önünden çıkıp Kaylee'ye öğle yemeği hazırladıktan sonra mutfağı topladığım yere geliyor.

Lanet olsun, çok seksi. Dikenli kahverengi saçları ve parlak
mavi gözleri var. Kahretsin. Bunu yapamam.

Sanki beynim Ryder'ı zihnimin *sıcak ama ulaşılamaz* kısmına koymuştu ve bu da onu takdir etmeme ama ötesine geçmeme izin vermiyordu. Şimdi, muhtemelen hala ulaşılamaz ama aynı nedenlerden dolayı değil. Bu da beynimin *"her fırsatta ona bak"* moduna geçtiği anlamına geliyor.

Tanrım, bir erkek grubunda olan bir adama aşık oldum.

Öldür beni şimdi.

Oops, yine yargılamaya başladım.

Berbat durumdayım.

Yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle bana yaklaşıyor, ben de ona karşılık veriyorum ama Cash'in adının ve numarasının yazılı olduğu bir kâğıdı önüme koyduğunda yüzüm düşüyor.

"Bu da ne?" Ne olduğunu biliyorum ama nedenini anlamıyorum.

"Cash'e heteroseksüel olduğunu söylemekle hata ettim, bu yüzden aradım ve yalan söylediğimi söyledim, o da bunu sana vermemi söyledi. Eğer onunla çıkmak istiyorsan, ki istediğin çok açık, o zaman onu aramalısın."

"I-"

"Yine de sizi uyarmalıyım, o bir ilişki tipi değil, yani peşinde olduğunuz şey buysa, o sizin için uygun biri değil."

Numaraya bakıyorum. "Onunla çıkmak istediğim nasıl belli oluyor?" "Oh, bilmiyorum, ona nasıl baktın? Pardon, aval aval muhtemelen daha iyi bir kelime."

"Tanıştığımız gün sana öyle aval aval bakmıştım. Biz normal insanlar ünlülere böyle bakarız." Kesinlikle seni aynı şekilde süzmüyordum. Hayır. Ünlülerin olayı bu. Evet. Ünlü olayı.

Kesinlikl

e.

Kesinlikl

e.

Ryder'ın gözleri kısılır. "Cash Kingsley sana çıkma teklif etse hayır diyeceğini mi söylüyorsun ciddi?"

Bunu bana birkaç hafta önce sorsanız, "Hangi dünyada Cash Kingsley ile tanışma şansım olur ki?" derdim. Şimdi ise onunla çıkmanın bir seçenek olduğuna bile inanamıyorum.

"Patronumun eski sevgilisiyle çıkmak konusunda ne hissedeceğimi bilemiyorum. Bu çok garip.

Özellikle de söz konusu patron bize tuzak kuran kişiye."

"Cash eski sevgilim değil. Sadece zayıf bir an yaşadığım bir arkadaşım. Ve senin patronundan daha fazlası olduğumu düşünmek istiyorum. Yani, değil mi? Biz en iyi arkadaşız, değil mi?"

"Tabii ya. Şimdi *bunu* yüzüme vuruyorsun." Gülüyorum.

"Tek bildiğim, Kaylee'nin diğer dadılarıyla hiç bu kadar konuşkan olmadığım."

"Neden olmasın?"

Ryder omuz silkiyor. "Belki de bebekken beni pek bir şey olmadığı içindir. 'Bugün ne yaptı? Biraz mama içti ve kakasını yaptı. Sosyalleşme becerileri ya da okuma seviyesi gibi şeyler hakkında konuşmak zorunda değildik."

Mutfak tezgahına yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. "Onlardan herhangi biri senin... sen olduğunu biliyor muydu?"

"Ryder Kennedy olduğumu. Evet, öyle. Çünkü, bilirsin, görebiliyorlar." "*Çok komiksin.*"

"Hayır, hiçbirisi benimle takılma şansları olmadığını bilmiyordu, eğer sorduğun buysa."

"Seni rahatsız ediyorsa bu konu hakkında konuşmak zorunda değiliz."

Kurutma rafından bir tabak alır ve dolaba yerleştirir. "Sorun değil. Öyle değil. Yani, biraz var, ama muhtemelen sadece bir avuç insan beni bildiği için, bu konuda pek konuşmuyorum."

"Sen ve Cash hakkında bir şey sorabilir miyim?"

Dondu kaldı. "Ne bilmek istiyordun?"

"Az önce bana onun numarasını verdin. Bu senin için garip değil mi?"

"Yüzde yüz tuhaf ama özel hayatında ne yapman gerektiğini sana söyleyecek değilim."

"Ama onunla bir ilişkin vardı. Ne kadar kısa olursa olsun. En iyi arkadaşlar en iyi arkadaşlara bunu yapmaz."

"Basit bir soru. Cash sana teklif etse onunla çıkar mıydın?" "O Cash Kingsley."

Ryder alay ediyor.

"Onunla çıkabilirim, ama sadece senin için sorun olmazsa."

Lütfen söyle. Lütfen yapamayacağımı söyle.

Ryder bakışlarını kaçırıyor. "Neden benim için sorun olsun ki? Aramızda kesinlikle hiçbir duygu yoktu."

Bu beni olması gerekenden daha fazla hayal kırıklığına uğrattıyor. Duygularla ilgili değil. Bu beni mutlu ediyor. Ama Cash'le çıkmak istersem bunu sorun etmeyeceğini söyledi. Sonra kendime, beni aşan şeyleri hatırlatıyorum ve dünya gezegenine geri dönüyorum. "Tamam. Sanırım ona mesaj atacağım."

"Bunu sen yap." Ryder uzaklaşıyor ve içim çalkalanıyor.

Cash Kingsley benimle çıkmak istiyor. Bu cümle beynimde doğru bir şekilde hesaplanmıyor bile. Yine de onunla çıkacağım için heyecanlanamıyorum.

Çünkü, görünüşe göre, başka biriyle çıkmayı tercih ederim. Ve o başkası benim patronum.

Adres çubuğunda Cash'in numarasının bulunduğu boş mesaj kutusuna bakıyorum. Eğer onunla iletişime geçmezsem, Ryder nedenini merak edecek. Eğer onunla iletişime geçersen, iş biter. Ryder bana Cash'in ona mesaj atmamı beklediği izlenimini verdi. Bu çıkmak zorunda olduğumuz anlamına gelmez.

Ne zaman böyle düşünsem, birkaç yıl önce keşfedildiklerinden beri hayranı olduğum bir grubun solistiyle çıkma konusunda tereddüt ettiğim gerçeği yüzüme çarpıyor ve aptallık ettiğimi anlıyorum.

Yine de, bir mesaj yazarken, aklımın bir köşesinde hala şüpheler dönüp duruyor.

Selam. Ben Lyric.

Nefesimi tuttum ama uzun süre tutmam gerekmedi, bu da şaşırtıcı. Onun bir rock yıldızı olmakla meşgul olmasını bekliyordum.

Selam. Senden haber almayı beklemiyordum.

Garip.

Cevap veriyorum: *Bu çok garip. Ryder'dan bana numaranı vermesini istediğin izlenimine kapılmıştım.*

. Sadece beklemiyordum. Dışarı çıkacak mıyız, çıkmayacak ?

Doğrudan konuya. Sanırım bunu takdir edebilirim.

Konser verdiğim hafta sonları hariç çoğu gece

yapabilirim. Oohnerede konser veriyorsun? Seninle

bir gösteride buluşabilirim. Cash Kingsley'de... benim şovumda?

Gerçekten mi? Kulaklarına işkence etmek zorunda değilsin.

Cash için sahneye çıkmaktan korkacağımı söylemiyorum bile.

Nakit hemen cevap veriyor. *Artık buna ikna oldum. Nerede olduğunu söylemezsen, öğrenmek için başka yollarım var. O zaman yine de geleceğim.*

Cevabımı yazıyorum ve Gönder tuşuna basarken nefesimi tutuyorum.

Hafta sonları saat 9'da Cedar Bar'da çalışıyorum.

Ne güzel! Grubumu kurmadan önce orada çalardım. Yarın gece görüşürüz.

Lanet olsun. Onunla gerçekten çıkacak mıyım? Gerçekten şarkı söylediğimi duyacak mı?

Yemin ederim yirmi dört saat boyunca terliyorum.

Bütün gün Kaylee'nin yanında değilim ama neyse ki Ryder ofisinde plak şirketi için şarkıları bitirmekle meşgul ve bunu fark etmiyor.

Ayrıca, oldukça bağımsız bir çocuk, bu da işimi kolaylaştırıyor.

Chase'i okuldan almaya gidiyoruz ve sonra birkaç saat birlikte oynuyorlar.

Kulübe gitmeden önce onu eve bırakabilmek için Chase'le oradan ayrıldığımızda kafam karmakarışık. Birinden hoşlanmam *gerektiğine* kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Cash'in beni sahnede görmesine randevu kısmından daha fazla odaklandım. Konser verdiğim küçük kulüp hiç bu kadar ürkütücü gelmemiştir.

Şirket yöneticileri için seçmelere katılmaya başlayana kadar sahne korkusu yaşamamıştım. Bir seçmeye katılırken hissettiğim aynı sakatlayıcı baskı, bayat alkol kokusu burnuma çarptığında üzerime çöküyor.

Burası benim sahnem. Benim güvenli alanım. Ama bu yine de sinirlerimi yatıştırmaya yetmiyor.

Müzik benim kanımda var. Her zaman yapmak istediğim şeydi.

Ama yanlış yola sapma, yanlış bir dönüş yapma, babamı gururlandırırken aynı zamanda annemi hayal kırıklığına uğratma korkusu... en kötü zamanlarda beni aşağı çekiyor.

Zaten bir içkiye ihtiyacım var ve daha yeni kapıdan girdim.

ol, Lyric. Muhtemelen gelmeyecek bile.

Kulise gidip biraz daha çıldırıyorum, sanki sinirsel bir tikmiş gibi parmaklarımı tıkırdatıyorum. Şanslıyım ki solo çalışıyorum yoksa eminim grup arkadaşlarım şimdiye kadar beni öldürmek isterdi. Kendimi bile sinir ediyorum.

Tık, tık, tık. Ama duramıyorum.

Barmenlerden biri, Alex, kafasını arka odadan içeri uzatıyor. "Burada kimin olduğunu asla tahmin edemezsin."

"Lütfen Cash Kingsley deme. Lütfen Cash Kingsley deme," diye mırıldanıyorum.

"Vay anasını, nereden bildin?"

İçim çalkalanıyor ama bu nazik kelebekler gibi değil. "O benim için burada." Bektan bir nedenden dolayı.

Cash Me Outside'ın solisti hangi dünyada *benim* için burada? "Ve sen bize söylemedin?"

"Gelip gelmeyeceğini bilmiyordum!" Küçük odayı adımlıyorum. "İçecek bir şey ister misin?"

"Üçlü yap."

Islık çalarak ortadan kaybolur ve hemen geri gelir.

İçkimi bitirip gitarımla sahneye çıktığımda midemdekileri kaybetmek üzere olduğumdan eminim.

Bu normal bir randevu olsaydı, yemeğe çıkmak gibi, bu kadar sarsılmazdım. Ülkenin en büyük gruplarından birinin solisti orada oturmuş beni dinlemek için bekliyor... Bu gerçek olamaz.

Sahne ışıkları kör edici olduğu için Cash'i göremediğime şükrediyorum. Ama orada olduğunu biliyorum ve ilk şarkım, Lumineers'ın "Sleep on The Floor" şarkısının bir cover'ı, tiz ve biraz detone.

Kalbim küt küt atıyor.

Sikeyim.

Silkelen, Lyric.

Alex elinde başka bir içkiyle sahnenin yanında belirir.

Onu alkışlıyorum ve marjinal olarak daha iyi olan bir sonraki şarkıma geçmeden önce onu indiriyorum.

Sahne ışıkları çok sıcak ve tişörtümden ter akıyor.

Setin yarısına geldiğimde Cash'i tamamen unutmuştum. Belki de Alex her birkaç şarkıda bir bana yeni bir içkiyle geldiği içindir.

Onları geri çevirecek kadar güçlü olmalıyım ama evet, kafam bu haldeyken böyle bir şey olmayacak.

Ve sonra son şarkımı bitirdiğimde, tüm performansın ne kadar bulanık olduğunu fark ediyorum.

Alkolden mi yoksa adrenalinden mi bilmiyorum.

Sahneden ayrılıp soyunma odama doğru ilerlerken bacaklarım titriyor.

Sahne arkasında, oda dönüyor.

Alkol yüzünden. Kesinlikle alkol.

Tezgâhın kenarına tutunup gözlerimi odanın dönmesini durdurmaya çalışıyorum.

"Hey, dostum, orada harikaydın."

Döndüğümde bulanık bir Cash'in kapı aralığında durduğunu görüyorum. "Ah, teşekkürler. Ben ... biraz titrek."

Cash gülümsüyor. "Sahne korkusu mu?" "Sinirler."

Gülümsemesi genişler. "Benim hakkımda mı?" "Belki."

"Hala nasıl ayakta durduğunu merak ediyorum. Hayatımda sahnede hiç bu kadar içki içmemiştim ve bu bir şey söylüyor çünkü çocuklar bana her zaman viskiyi azaltmamı söylüyorlar. Ve birayı. Tekila. Bazen votka."

Başımı sallıyorum ama bu odayı daha da döndürüyor. "Tamamen dürüst olmak gerekirse, fazla içmem. Hem de hiç."

Cash iki kişiye ayrılırken gözlerim ona odaklanamıyor ve görüşüm bozuluyor.

İki Cash bir adım öne çıkar. "Hey, iyi misin?"

Daha dik duruyorum. "Ben iyiyim. Tamamen iyiyim. Harika, harika, harika, , harika."

Sadece, ben havalı
değilim.

Hiç havalı değil.

Olduğunu hissediyorum. Kusmuk
yükseliyor. Bağırsaklarım çalkalanıyor
ve boğazım . Durdurmak için
yapabileceğim hiçbir şey yok.

İşte bu yüzden idolümün ayakkabılarının üzerine kusuyorum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gezegendeki en büyük moron benim çünkü Cash'in nasıl çalıştığını biliyorum. Yumuşak ve çekici biri. Lyric'i kullanıp ortadan kaybolacak. Benimle tekrar görüşmek istemesinin tek sebebi benim onunla istemememdi. Duygusal olarak bodur.

Lyric'e yaptığım uyarının yeterince yüksek sesli ya da vurgulu olmadığını hissediyorum.

Lyric bir erkek arkadaş aradığını söylüyor ve Cash kesinlikle erkek arkadaşına uygun biri değil.

Öte yandan, Cash bu tür konularda açık sözlü olmak konusunda iyi ve Lyric de yetişkin bir birey. Ne isterse yapmaya hakkı var.

Ben de istediğimi yapmaya hakkı olan bir yetişkinim ve Lyric ile Cash'in buluşması üzerine Harley Valentine esintili bir sinir krizi istiyorum. O yüzden siktir git, daha akıllı, daha akli başında versiyonum ve bırak da anımı yaşayayım.

İşin kötüsü, tüm hafta sonu boyunca ikisinden de haber alamadım ve tüm zamanımı randevularında ne yaptıklarını merak ederek geçirdim.

Cash Cuma günü sorun olup olmadığından emin olmak için bana mesaj attı ve ben de tam olarak hayır diyemedim. Zaten Lyric'e karşı bir şeyler hissettiğimden şüpheleniyor ve bunu kimseye yüksek sesle itiraf etmemin imkanı yok. Özellikle de büyük ihtimalle çöpçatanlık yapmaya çalışacak ve Kaylee ile Lyric arasındaki gerçekten iyi bir şeyi mahvedecek olan Cash'e.

"Baba!" Kaylee'nin sesi beni neredeyse iki gündür içinde bulunduğum düşünce treninden çekip çıkarıyor. Her zaman Cash'i dizlerinin üzerinde hayal etmeye yol açar, ama benim için değil. Sonra Cash'in yerine benim Lyric'e bakarkenki görüntüm geçiyor.

Bekle, ne yapıyordum ben?

"Kâğıtta delik açıyorsun!" Kaylee bağırıyor.

Oh. Doğru. Boyama.

Aşağı bakıyorum ve evet, aynı noktayı tekrar tekrar boyadığım bir delik var.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

"Neden bu işte iyi değilsin? Sen yaşlısın."

Gülüyorum. "Teşekkürler, ." Yirmi yedinin yaşlı olduğunu kim bilebilirdi?

"Babanın dikkati dağınık."

"Karıncaları mı düşünüyorsun?"

Yüzümü buruşturuyorum.

"Karıncalar mı?"

"Evet, çünkü sana kör karıncaların nasıl hâlâ yiyeceklerinin kokusunu alabildiklerini anlatmıştım." "Koklayabiliyorlar mı?"

Kızım başımın belaya girmek üzere olduğunu anlamamı sağlayan bir yüz ifadesi takınıyor. "Sana söylemiştim!"

Karıncalardan mı bahsediyordu?

"Özür dilerim. Dikkatim dağıldı. Hâlâ öyle. Uh, yine. Neyse, şu karıncalar meselesi nedir?" "Bazı hayvanların yavrularını yediğini biliyor musun? Ne kadar iğrenç değil mi?"

"Seni yiyebilirim." Omzunu ısırmak için eğildim ama beni itti.

"Beni yeme! Sen ateş karıncası değilsin!" Kafam çok karıştı. "Ateş karıncası mı?"

"Bebeklerini yiyorlar. Ama normal karıncalar yemez."

"Birdenbire karıncalar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Lyric bana okumam için kitaplar verdi. Okul için en son ... curwicklium'da olduklarını söyledi."

"Müfredat mı?" "Ben de öyle dedim."

Tabii ki öyle.

Lyric'ten bahsetmişken, telefonumdaki saate bakıyorum ve on beş dakika geciktiğini görüyorum. O asla geç kalmaz.

Tabii ki aklıma hafta sonunu Cash'in evinde geçirmesi geldi çünkü bunu yapabilirdi. Bunu yapmasını engelleyen bir çocuğu yok. Cash'in emrinde olacaktı.

Tam onu kontrol etmek için arayacaktım ki ön kapının açılıp kapandığını duydum.

Biraz yorgun görünse de her zamankinden daha fazla değil.

"Üzgünüm geciktim. Bir kaza yüzünden trafik tıkanı. Aramaya çalıştım ama telefonunuz doğrudan sesli mesaja düştü."

Telefonuma baktım. "Ne?" Üstte küçük bir ay simgesi beliriyor. "Kahretsin. Rahatsız etmeyin moduna almıştım."

Elbette, bunu kapattığımda telefonum mesajlar ve cevapsız aramalarla bir Noel ağacı gibi aydınlanıyor.

Şirketten ve Cash'ten birkaç tane var. Ayağa kalkıyorum. "İşe gitmeliyim."

Bir yanım randevusunu soracak vaktim olmadığı için şükrediyor, çünkü şimdi onu gördüğüme göre bilmek istemediğim ortaya çıktı.

Telefon görüşmeleri Cash'in seansını bugün için yeniden planladığını söylemek içindi, bu da onu göreceğim anlamına geliyor.

Lyric onu görmeye gidiyor.

Onları birlikte görmeye hazır mıyım bilmiyorum.

İkisi de iş modunda olacak, yani kesinlikle profesyonelce davranmayacaklar. Yine de Cash'in profesyonel modunu ilk elden biliyorum.

Bütün gün, kafamdaki görüntüler durmuyor. Tüm hafta sonu boyunca düşündüğüm aynı görüntüler. Her zaman Cash ve *Lyric*'i birlikte hayal etmekle başlıyorlar ve her zaman senaryoda Cash'in yerine benim geçmemle sona eriyorlar.

Pantolonumun içinden sikimi avuçluyorum, *durmasını* istiyorum.

Yukarı çıkıp mastürbasyon yapmayı düşünüyorum. Eğer bunu , Cash öğleden sonra kayıt seansına geldiğinde, bastırılmış tüm bu cinsel hüsranı boşaltmak için ısrarlı tekrar teklifini kabul etme ihtimalim yüksek. Ya da benim için sorun olmadığını söylediğim bir randevuya gittiği için onu yumruklarım.

Ama *Lyric* ve *Kaylee* evdeyken mastürbasyon yapma düşüncesi bana çok garip geliyor.

İyi ki yapmamışım çünkü *Lyric* beni bulmaya geliyor. "Hey, *Kaylee* ve ben parka gidiyoruz."

"Tüm öğleden sonra Cash ile kayıt yapmakla meşgul olacağım, aksi takdirde sizinle gelmek için ara verirdim."

"Cash mi geliyor?"

Lyric'in sesinin tiz ve tuhaf çıktığını anlamamaya çalışıyorum. "Evet, her an burada olabilir."

"Harika. Güzel, güzel. *Kaylee* ve ben seninle uğraşmayacağız." Dönüyor ve koridorda her zamanki hızından daha hızlı ilerliyor ve tek düşünebildiğim, Cash'e vardığında onunla buluşmaya çalışacağı.

Ugh. Bu konuda *heyecanlı*.

Sanırım randevuları çok iyi geçti.

Yine de, on dakika sonra ön kapının zili çaldığında, sadece birbirlerini özlediklerini anlayabiliyorum.

Cash'i içeri aldım ve her zamankinden farklı görünmüyordu. O da farklı davranmıyor.

Beni sıcak bir kucaklamayla ve ukala bir gülümsemeyle karşılıyor. "Bugün dikkatin dağınık mı olacak?"

"Öyle *misin*?"

"Dadın burada mı?" diye soruyor.

"Hayır."

"O zaman sanırım hepimiz iyiyiz."

Her ayrıntıyı bilmek istemekle inkâr içinde yaşamak arasında gidip gelmeye devam ederken topuklarımın üzerinde dönüp stüdyoya kaçıyorum.

Cash ve ben hemen işe koyulduk ve Lyric'i düşünmekle çok meşgul olduğum geçen haftanın aksine, bu hafta ondan başka her şeye odaklanabildiğim için mutluyum.

Cash ve ben grubunun şarkılarını normalde yaptığımızdan daha hızlı geçiyoruz. Acele ettiğimiz için değil, ikimizin de aramızdaki adamı görmezden geldiğimizi düşündüğüm için.

Cash'e bazı şarkı sözlerini düzeltmesi için bir kalem almak üzere ofisime gittiğimde, dadının odasında bir hareketlilik duydum. Görünüşe göre, Lyric ve Kaylee parktan dönmüşler.

Cash işini yapar ve seansın milyonuncu çekimini bitirir. Boğazını temizler. "Buraya bir su daha alabilir miyim, dostum?"

Dahili telefona bastım. "Elbette. Gidip getireyim." "Ben gidip getirebilirim."

"Hayır, sen iyisin. *Ben* giderim."

Cash sanki bunun benim cevabım olacağını biliyormuş gibi gülüyor.

Koridorda Kaylee ve Lyric'in olduğu yere doğru yürüyorum ve Kaylee'yi yalnız başına televizyon izlerken buluyorum. Lyric'in banyoda falan olduğunu düşünerek mutfığa doğru ilerlemeye devam ediyorum... Lyric'in sarışın kafası orada beliriyor. Yere çömelmiş, sırtı bana dönüktü.

"Merhaba," diyorum temkinli bir şekilde arkasından.

İrkildi ve dönüp bana baktı. "Oh. Hey." Ayağa fırladı. "Ne yapıyorsun?"

"Saklambaç mı oynuyorsun?"

Gözlerim kısıldı. "Kiminle?"

Telaşlandı. "Ah, kızın. Başka oynayabilirim ki?"

"Şu anda televizyon izleyen kızı mı kastediyorsun?" Ekranın önünde trans halinde oturan Kaylee'yi gösteriyorum.

"Kaylee," diyor Lyric. "Beni bulman gerekiyordu." Başını çeviriyor. "Ne?"

"Elbette, ona ABC'sini yazma alıştırmaları yapma zamanının geldiğini söylediğimde beni duymuyormuş gibi yapıyor, ama hayır, bu sefer yüksek sesle ve net," diye mırıldandı Lyric.

"Peki, neden saklanıyorsun?"
diye sordum. "Bekle, Cash sana söylemedi mi?" "Neyi söylemedi?"

"Yapmadığına şaşırdım. Ben olsam söylerdim. Tanıştığım herkese, hatta markette poşetlerimi paketleyen adama bile söylerdim."

Bu ilgimi çekti. "Ne oldu?"

"Randevumuz bir felaketti deyip geçelim. Cash'i daha göremezsem çok erken olacak ve utancımдан öleceğim, tamam mı?"

"Nasıl felaket?"

Bakışlarını kaçırıyor ve tezgâha bakıyor. "Söylememeyi tercih ederim."

"Bekle, sana zarar vermedi mi?"

Lyric kahkahayı patlatır. "Tabii ki hayır. O gerçekten çok tatlıydı. Felaket olan bendim."

"Bana bir şey vermeniz gerekecek, yoksa oraya geri dönüp ona soracağım."

Lyric bunu düşünür. "Bu benim için sorun olmaz. O zaman yeniden yaşamak zorunda kalmam.
o."

"Seni gitti, değil mi?" "Uh-huh."

"Sahneden falan mı düştün?"

"Keşke ben de öyle yapsaydım. Oh Tanrım." Gözlerini kapatır. "Ben asla tekrar içmek."

"Tamam, şimdi bilmek zorundayım. Beni durdurmak için son şansın."

Kaylee'ye döner. "Ne , tatlım? Bana ihtiyacın var mı?" "Hayır!"

Lyric kaşlarını çatıyor. "Dostum, ona nasıl daha iyi bir eküri olunacağını öğretmeliyim." Lyric iç çekerek gözlerinin içine bakıyor. "Cash'in konserime gelmesi beni germiş olabilir ve ben genelde içki içmem. Setimden sonra bir ya da iki tane içerim. Ama bu sefer o kadar çok içtim ki sayısını unuttum."

"Uh-oh." Sarhoş bir Lyric düşüncesi çok sevimli.

"Evet..."

"Bana bir çift ayakkabı borcu var." Cash'in sesi kapı aralığından geliyor ve kapı pervazına yaslanırken yüzünde kocaman bir gülümseme var. "Ben de neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordum."

Lyric'e yan gözle bakıyorum.

"Bilirsiniz işte, hayatımın en utanç verici anını yeniden yaşıyorum.

Bu da çok şey ifade ediyor, çünkü seçmelerde sayısız kez başarısız oldum."

Ki onun gibi bir sesle nasıl olduğunu hâlâ anlamış değilim.

Cash, "Sanırım o yapımcıların ya da plak şirketi yöneticilerinin üzerine kusmamışsındır," diyor.

"Gerçek."

"Gerçekten ... değil mi?" Lyric'e sordum.

"Evet. Hem de çok."

Onun için yarı üzülüyorum, yarı ona gülmek istiyorum. Kırmızı, boynuna ve yanaklarına doğru süzülüyor.

Cash tezgâhın etrafından dolanıyor ve su almak için buzdolabına gidiyor. "Ben de onu eve bıraktım ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya karar verdik."

Lyric Cash'ten saklandığına göre bu notu almamış olmalı, ama onu ispiyonlamayacağım.

Cash beni dürttü. "İşimize dönmeliyiz. Birkaç saat sonra bir sonraki albüme kadar beni görmek zorunda kalmayacaksın."

Bu beni biraz üzüyor çünkü Cash ile çalışmayı seviyorum ama Lyric'in rahatladığını söyleyebilirim.

"Bu gece geç saate kadar kalman sorun olur mu?" Ona sordum. "Cash albümünü bitirmeye çok yakın."

"Benim için sorun yok," diyor Lyric.

"Teşekkürler." Cash'i koridordan stüdyoya kadar takip ediyorum, ama kabine girmek yerine bana doğru dönüyor.

"Bilmeni isterim ki, o adam için planlarım vardı." Titriyorum. "Bilmek istemiyorum."

"Bence biliyorsun. Aramızda hiçbir şey olmadığını öğrendiğinde yüzünün ne kadar aydınlandığının farkında mısın?"

"Çünkü senin üzerine kusması çok komik," diye itiraz ediyorum.

"Hayır, hayır. Öyle bir şey değildi ve beni başka türlü ikna etmeye çalışmayın. Planım ona karşı tam bir pislik olmaktı."

"Ne, neden?"

"Çünkü ondan hoşlanıyorsun. Arkadaşlar diğer arkadaşlara bunu yapmaz. Bana bunu senin teşvik ettiğini söyledi ama belli ki o da bu konuda benimle aynı şeyleri hissediyor. Hoşlandığın bir adamı başkasına doğru itme."

"Hayat dersi için teşekkürler, ama gerçekten o kabine girmelisin."

"Bana söyle. Kıskanmadığını söyle."

"Kıskandığım tek şey senin onu çalarken dinleyebilmendi. Plak anlaşması yapmasına yardım etmeme izin vermiyor çünkü bunu kendi başına yapmak istiyor."

Cash yüzünü buruşturuyor. "Şarkı söylediğini duydum. O..." "Olağanüstü."

Gözleri kısıldı. "Onu şarkı söylerken dinlediğine emin misin? Fena değil ama çok acemi."

"Belki de sarhoş olduğu için yeşildi. Kaylee ile şarkı söylerken dinlemiştim. Harika bir sesi var."

"Ben... Ben duymadım. Demek istediğim, o iyi, beni yanlış anlamayın, ama seçimlerde neden bombaladığını anlayabiliyorum."

Bu sektördeki herkes gözünün önündekini nasıl kaçırıyor? "Seni kızdırdım. Haklı olduğuna eminim. Adamın yetenekli olduğuna eminim. Söz konusu plak şirketleri ve menajerler için seçimlere katılmak olduğunda nasıl zorlandığımı biliyorum. Ne kadar yetenekli olduğun önemli değil, eğer onlara sahip olduğun her şeyi göstermezsen, seninle sözleşme imzalamazlar. Sahip olduğu her şeyi göstermiyor. En azından ben onu gördüğümde göstermiyordu."

Cash kayıt kabinine geri dönüyor ve şarkılarının geri kalanını bitiriyoruz, ama tüm bu süre boyunca Lyric'i düşünüyorum.

Benim görebildiğimi başkalarının neden göremediği bana mantıklı gelmiyor. Onu engelleyen bir şey olduğu açık ama ne olduğunu bilmiyorum.

Bitirilmesi gereken son şarkıyı da bitirdik ve plak şirketinin Cash'i ufak tefek şeyleri düzeltmesi ya da bir şarkıyı farklı bir tonda yeniden yapması için bana geri göndereceğinden şüphelenirken, şikayet edecek ne bulurlarsa bulsunlar, bir süreliğine bu kadar olacağını biliyorum.

Cash kabinden çıktı ve bana kocaman sarıldı, ama uzaklaşmadan önce kulağıma şöyle dedi: "Bu adama karşı bir şeyler hissettiğin çok açık. Devam et."

"O kadar basit değil."

Başımın arkasına tokat attı. "Karmaşıklştırmayı bırak."

Anlaşılmaz bir şeyler homurdandım ve Cash'i dışarı çıkardım.

Dadıma çıkma teklif edemem ama kariyerinde neden bir yere varamadığını öğrenmek istiyorum.

Yardıımı istemediğini söyledi ama siktir et, ben ona yardım etmek istiyorum. Onda herkesin açıkça göremediği bir potansiyel görüyorum. Bu potansiyeli ortaya çıkarmak ve onu listelere girecek bir sonraki en büyük sanatçı yapmak istiyorum.

Sadece nasıl yapacağımı bulmalıyım.

ONUNCU BÖLÜM

LYRIC

Çocukça davrandığımın farkındayım ama Ryder ve Cash'in stüdyodaki işlerini bitirdiklerini duyunca Kaylee'yi kontrol etmem gerektiğine karar verdim. Yani, iki saattir uyuyordu, ama kim bilir? Havasızlıktan boğuluyor falan olabilir. Hiç olmamış olması, olmayacağı anlamına gelmez. Ben çok titiz bir dadıyım.

Ryder'ın beni çağıran sesini duyduğumda nihayet Kaylee'nin odasından çıkıyorum. "Onu kontrol ediyorum," diye fısıldıyorum. "Bir ses duyduğumu sandım."

"Bu ses evden çıkan bir rock yıldızı olabilir mi?" Yakalandı.

Onu görmezden geliyorum ve aşağı inmek için hamle yapmaya çalışıyorum ama önüme geçiyor.

Görünüşe göre Ryder benim utancımı eğlenceli buluyor. "Hadi ama, bu şimdiye kadarki en iyi hikâye. İnsanlara ünlü birinin üzerine kustuğunu ne sıklıkla anlatacaksın? Şimdi görebiliyorum. Birkaç yıl içinde bir talk show'a çıkacaksın ve Cash Kingsley'in üzerine kustuğun zamanı soracaklar. Bu harika bir anekdot."

Haklı olabilir.

"Belki. Birkaç yıl içinde. Bilirsiniz, utançtan öldükten sonra bu konu hakkında tekrar konuşabilirim."

Ryder hâlâ eğleniyor gibi görünüyor. Haksız yere muhteşem olan yüzünde geniş bir gülümseme var. "Sana bir şey teklif etmek istiyorum."

Aptal kalbim bana çıkma teklif edeceğini umuyor.

olmayacağını biliyorum ama yine de umut var.

Çünkü imkânsız olan şeyleri düşünerek kendime işkence etmeyi seviyorum.

"Sizin için bir demo hazırlamak istiyorum."

Kesinlikle bana çıkma teklif etmedi, ama kesinlikle beklediğim Şey de değildi. "A-a demo?"

"Cash bana setinden bahsetti. Sen bana son seçmelerinden bahsettin. Herkesin kaçırdığı Şeyi görmekte baŕarısız oluyorum. Kaylee ile Şarkı söylerken sende bir Şeyler hissettim."

"Dürüst olmak gerekirse, tek bir Şarkı duydunuz. Hem de bir *ocuk* Şarkısı... Bekle, Cash setimin boktan olduğunu mu söyledi?"

Gerçekten buna cevap vermesini istiyor muyum?

Neyse ki öyle dŕnmyor. Cash'in önünde çok fazla içerek kendimi aptal durumuna dŕrmekle kalmayıp mziğimin de berbat olduğunu dŕndđn bilmeyi kaldırabilir miydim bilmiyorum.

"Bir sanati olarak sizde onların gördüğünden daha fazlası var. Ben buna ikna oldum. Her ne sebeple olursa olsun sana yardım etmeme karŕı olduğunu biliyorum ama lütfen bunu yapmama izin ver. Senin sesini, tarzını yapabiliriz... Ben sadece benim bile kıskandığım bir yeteneğin varken neden bir yere varamadığını anlamana yardımcı olmak istiyorum."

Ryder Kennedy beni kıskanıyor. Bu doğru olamaz.

Ben de bunu kabul edemem.

"Bu yanlıŕ geliyor," diyorum. "Müzikte kariyer yapmak için dadılık iŕimi kullanmak gibi bir Şey bu ve ben kendimden bu Şekilde ödün vermek istemiyorum." Yapamam.

Değil mi?

Ryder, "Bu yle Şey değil," diyor.

Buna evet demek *istiyorum*. Gerçekten, gerçekten istiyorum. Peki neden evet demek ruhumun bir parçasını satmak gibi geliyor?

"Bu sadece bir EP," diyor Ryder. "İstemiyorsanız kullanmak zorunda bile değilsiniz."

Evet de.

Sesli bir nefes verdim.

"Tamam." "Tamam mı?"

Ryder'ın yüzü aydınlandı.

"Evet. Tamam." Boğazıma bir yumru takılıyor ve yutkunurken irkiliyorum. İçime sinirlerim yerleŕti.

"Sen iyi misin?" Ryder soruyor. "gibi görünüyorsun ve bu da bir hafta içinde kustuğun iki ünlü olacak."

Karnımı ovuyorum. "Belki de kusmuk hakkında konuŕmayalım."

"Müzik söz konusu olduğunda hep böyle gergin olur musun?"

"Evet," diye .

"Hmm. Sorununuzun nerede olabileceğini anlamaya başlıyorum."

"Öyle değil... Bilmiyorum. Tam olarak sinir olduğunu sanmıyorum. Daha çok, eğer işi batırırsam, batıracağımı biliyorum. Ve sonra da berbat olacağım."

"Bu da seni berbat mı edecek? çalıştığın şey bu mu? Kaçırmış olabilirim."

"Aynen öyle. O kısmı netleştiremediğim için özür dilerim." Ryder sırtıyor. Lanet olsun ona.

"Demek istediğim, performans sergilemenin hiçbir zaman benim sorunum olduğunu düşünmüyorum. Gergin olduğum şey bu değil. Sonrasında olan şeylerle ilgili."

"Plak anlaşması yapma baskısı mı?"

"Doğru plak anlaşması."

"Bunun üzerinde çalışabiliriz."

Kaylee'nin odasına giriyor ve bir ... bebek mi alıyor?

"Artık bunun için çok yaşlı olduğunu biliyorum ama bu ev o kadar büyük ki bana ihtiyacı olduğunda onu asla duyamam. Benimle gel."

Onun odası ile stüdyo arasındaki her adım beni bir yere götürmüyor gibi görünüyor, ta evin dağınık bölümü ile süslü bölümü arasındaki o tek koridorda yürümek bütün bir yılımı alana kadar.

Ben dağınık kısma aitim.

Ryder'in ofisinde durmak yerine ses odasının kapısını açar.

Tek kişilik bir prodüktör ve ses mühendisi olarak ihtiyaç duyacağı küçük bir düzeneği var. Ancak Cash'in yeni şarkısını dinlemek bana bir şey gösterdiyse, o da Ryder'in burada yanında başka kimseye ihtiyacı olmadığıdır.

"Daha önce hiç stüdyoya girdin mi?"

"Sadece Montebello'daki kampüstekiler. Şu anki tüm demolarım orada. Ama profesyonel bir tane? Bir kere. On yaşımdayken. Babam bana ve kardeşlerime bir saat almıştı, böylece birlikte bir parça hazırlayabilir ve onun gibi olabilirdik."

"Baban bir sanatçı mı?" Ryder soruyor.

Bakışlarımı kaçırıyorum ve göz korkutucu stüdyoya bakıyorum. "Öyleydi. Ve çok da iyi değildi. Denemesine rağmen fazla ilerleyemedi. Umutsuzca denedi."

"Şimdi ne yapıyor?"

Kaşlarımı çattım. "O, uh, öldü. Turnede. B listesindeki bir grup için gitar çalıyordu. Belki çok başarılı olamadı ama gibi yaşadı. Anne

Bu yaşam tarzından vazgeçmesi için ona yalvardı ama vazgeçemedi öldü."

Eskiden bu konu hakkında konuşmak acı veriyordu ama artık vermiyor. Bu yüzden çok fazla çekince taşıyorum ama artık kızgın değilim.

Ryder, "Bu sektörde insanların sandığından çok daha yaygın bir şey," diyor. "Bu yüzden Eleven birlikteyken, işi bu tür şeyler yapmadığımızdan emin olmak olan insanlarımız vardı. Karaciğer yetmezliği mi yoksa aşırı doz mu?"

"Kalp krizi, aslında. Kokain yüzünden. Onu hep rock yıldızı olduğu için havalı biri olarak hatırladım. Hiç paramız olmamasına ve yemek kuponlarıyla yaşamamıza aldırılmazdık. Onu hala bir rol model olarak görüyorduk. Çok çalışan biriydi, çünkü sürekli giderdi. Büyürken tıpkı onun gibi olmak istedim ve Montebello'ya kabul edildikten ve kalbim orada attıktan sonra annem beni oturttu ve bana gerçeği söyledi. Her şeyi anlattı. Uyuşturucu ve depresyonla nasıl mücadele ettiğini. Endüstrinin onu nasıl çiğneyip geri tükürdüğünü. Annem artık kiminle evli olduğunu bilmeyene kadar her seferinde eve farklı bir imajla nasıl farklı bir insan olarak döndüğünü."

"Rock yıldızı hayatı kesinlikle aile dostu değil."

"Her neyse, sonumun onun gibi olmasını istemiyorum. Bu yüzden bu işe girerken dikkatli olmak istiyorum. Bu yüzden nadiren içiyorum ve parti yapmıyorum. Sadece müzik yapmak istiyorum ve bu yolda kendimi kaybetmemeye çalışıyorum."

Ryder yavaşça başını sallıyor. "Etiketlerin istediklerine uymayı reddetmenin nedeni de bu mu?"

Şimdi her şeyi açıklayabilirim. "Babama pek çok kez imajını, sesini, *her şeyini* değiştirirse bir plak anlaşması yapabileceği söylendi ve o da büyük bir başarı elde etmek için o kadar çaresizdi ki bunu yaptı. Ama yine de anlaşma . Sonunda birçok büyük isim için çalmaya başladı, ama her zaman arka planda bir vokalist ya da gitarist olarak."

"Boş vaatleri iyi bilirim. Ve şimdi her şey benim için çok daha anlamlı."

Gülümsüyorum. "Çok iddialı olduğum için inatçı ve dik kafalı olduğumu düşünüyordun, değil mi?"

"Şey, evet."

"Seni suçlayamam. Ben de *öyleyim* ama sadece öyle olmak için bir nedenim olduğu için. Müziği seviyorum ama aynı zamanda ona kızıyorum. Ben karmaşık bir adamım."

Ryder kendi üretici koltuğuna oturuyor ve benim için ikinci bir sandalye çekiyor. "O zaman bu zorlukların üstesinden gelmeye çalışalım. Kayıttan önce

Herhangi bir şey, bu konuda seçici olduğunuzu görerek sesinizin ne olduğunu hissetmek istiyorum."

"Ben seçici değilim. Ben ..."

"Titiz mi? Titiz mi? Her etiketın baş belası mı?"

Tam sinirlenmek üzereydim ki, muhteşem yüzüne bir gülümseme yayılırken dudakları inceldi.

"Şaka yapıyorum. Sayılır. Şirketler sizi böyle görecektir ama prensiplerinize bağlı kalma kararlılığınıza hayranım. Eskiden yaratıcı özgürlüğümüzün olmamasından çok şikayet ederdik ama sonunda sineye çekti ve plak şirketinin bizden istediklerini yaptık. Bunu yapmazsak şarkılarımızın yayınlanmayacağını ve asla ünlü olamayacağımızı düşündük."

"Şöhret istiyorum ama bu şekilde değil."

Ryder koltuğunda geriye yaslanır. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim ve bundan hoşlanmayacaksınız, ama şimdi size söylüyorum, kalbiniz doğru yerde olsa da, arzuladığınız takdir asla elde edememe ihtimalini kabullenmelisiniz. Çünkü eğer hiç duyulmuyorsanız ..."

"Eğer ormanda bir ağaç devrilirse ve bunu duyacak kimse yoksa, bu gerçekten olmuş mudur? Bu saçmalığa devam mı edeceksin?"

Gülüyor. "Sanırım öyleyim."

"Bence pazarlanabilirim ve dışarıda söyleyeceklerimi dinlemek insanlar var, ama aynı zamanda, asla kendim olarak başaramazsam, bunu kabullenmekte sorun görmeyeceğim. Dediğim gibi-"

"Ya kendin olarak şöhret istiyorsun ya da hiç istemiyorsun. Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm ama emin olmak istedim." Ryder çekmecedan bir kâğıt ve kalem çıkarıp kucağına koydu. "Peki senin sesin ne?"

Birden ağzım kurudu. "Umm..."

"Bana sesinizin ne olduğunu bile söyleyemiyorsanız, daha büyük sorunlarımız var demektir."

"Hayır, . Biraz eklektik."

"Etkilendiğiniz isimler kimler?"

Elimde hiçbir şey yok. Zihnim bomboş.

"Seçmelerde Imagine Dragons söylediğini söylemiştin, değil mi?"

"Uh, evet."

"Yani onlar. Başka kim var?"

"Ses Bahçesi. Audioslave. Three Days Grace." Birkaç isim daha sayıyorum ve her birinde Ryder'ın kaşları daha da çatılıyor.

"*Son zamanlarda etkilendiğiniz bir şey var mı?*"

"Bana yaşı mı diyorsun?"

"Hayır, ama neden benzemek istediğin tüm grupların senden daha yaşlı olduğunu merak ediyorum. Alternatif rock sahnesinin son zamanlarda büyük olmamasının bir nedeni var."

"Yine yargılayıcı bir tavır takınıyorsun ve bir plak şirketi yöneticisi gibi konuşuyorsun."

"Üzgünüm." Sesi gelmiyor.

"Popüler şeylere isim vermemi istiyorsanız, sanırım Lumineers gibi gruplarla yaşayabilirim. Sheppard. Mumford and Sons."

"Bu yardımcı olur. Hozier'e ne dersin? Eminim 'Take Me to Church' ile ortalığı yıkabilirsin."

"Çok ana akım."

"Çok ana akım," diye mırıldanıyor Ryder. "Sonsuza kadar ilk kırkta kalacakmış gibi hissettirdiği için mi böyle diyorsun? Çünkü içeriği göz önüne alındığında, bu kadar uzun süre bu kadar iyi olması şaşırtıcı. Temelde dini çarmıha geriyor."

"Evet, ama bu çok... Bilmiyorum. Bariz mi? Klişe mi?"

"Klişe tanımını gerçekten yeniden öğrenmeniz gerekiyor. Gerçekten dinle." Ryder şarkı söylemeye başladı ve ben şaşırdım.

Cidden, yeteneğimi kısılandığını mı söylüyor?

Diğer dört ses tarafından boğulmadığı zamanlarda Ryder'ın gerçekten şarkı söyleyebildiğini kim bilebilirdi? Mantıken bilmem gerekirdi ama Eleven'da yer almaktan başka bir şeyle ünlü olmayınca tüm yanlış şeyleri varsaymak kolay oluyor.

Şarkıyı zahmetsizce söylerken büyüleniyorum.

Bu şarkının cinsel tonlarıyla daha önce hiç bağlantı kurmamıştım. Şarkının tamamı cinsellik ve dinle ilgili ama Ryder'ın dizlerinin üzerinde Tanrı'yı seks aracılığıyla görmek için yalvarırkenki görüntüsü ilham verici.

Bu şarkıyı daha önce sevmezdim. Artık bu anı düşünmeden dinleyemeyeceğim. Ryder gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde şarkı söylüyor.

Avuçlarım terliyor ve ağzım kuruyor. Ellerimi kotuma siliyorum ama bunun dikkatleri kucağıma çektiğini fark ediyorum ve Ryder aşağıya bakarsa, çocuğunun dadısının şu anda ne kadar profesyonelce davrandığını görecektir.

Ryder sözlerini kesiyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Bu klişe değil. Bu bir temsil. Bu bir dava. Seksle ilgili bir şarkı aracılığıyla kilisenin tuzaklarını ifade ediyor."

Boğazımı temizliyorum. "Anlaşıldı."

"Bu, bir plak şirketine kim olduğunuzu değiştirmediğinizi açıkça söylemeden, bir kuruma büyük bir "siktir git" diyen türden bir şarkı."

Bir şey söylemem gerektiğini biliyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Hâlâ Ryder'ın sesinde takılı kaldım.

Ryder bana göz kırpmıyor. "Seni kırdım mı?"

Transımdan sıyrılıyorum. "Özür dilerim. Neden kayıt stüdyosunda olan sen değilsin?"

Ryder geri çekilir. "Hey, dur bakalım, bu benimle ilgili değil. Bu seninle ilgili." "Hmm, sanırım bu aslında genel olarak müzikle ilgili. Sesin ..."

"Bir bandocu çocuk için hiç fena değil, haksız mıyım?"

"Neden hiç yalnız gitmedin?"

Yüzünde alaycı bir ifadeyle bana bakıyor. "Sence neden? En başta ayrılmamla aynı sebepten. Kaylee bu hayat için imza atmadı ve bununla başa çıkabilecek yaşa gelene kadar onu buna maruz bırakmayacağım."

"Ama..." Dudaklarımı yalıyorum, onu korkutmadan bunu söylemenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum. "Bundan kaçış olmadığını biliyorsun, değil mi? O bu hayatın içine doğdu. Saklanmak çözüm değil. Özellikle de senin gibi bir sese sahipken."

"Onu korumak zorundayım."

"Onu başka şekillerde koru. Artık ben varım. Ne yapacaksın? Onu sonsuza dek bu malikanede mi tutacaksın? Bir peri masalı prensesi gibi onu bir kuleye kilitleyip basının onu hiç görmemesini mi umacaksınız?"

"Onun normal bir hayat yaşayabilmesi için spot ışıklarının altından çekildim."

Sert bir kahkaha attım. "Bu normal bir hayat değil. Kaylee'nin dadılığını yapmamın bir kayıp olduğunu, dışarıda plak anlaşmaları imzalayıp sahne almam gerektiğini söylüyorsun, peki ya sen?"

"Yedi yıl boyunca bunu yaptım. Daha fazlasına ihtiyacım yok. Kaylee büyüdüğünde ve bir yetişkin olduğunda-"

"Sen ancak Eleven'la tekrar bir araya gelersen iş bulabilen bir eski sevgili olacaksın. Benim ve gezegendeki diğer herkesin kulakları adına sana yalvarıyorum, lütfen Eleven'la tekrar bir araya gelme." Şaka yapıyorum. Çoğunlukla.

"Sana korkunç, iyi olmayan haberlerim var." Yakınına eğiliyor ve sesini fısıltıya indiriyor. "Harley bizi tekrar bir araya getirmeye çalışıyor."

"Gerçekten mi? *Harley* mi? O sanki ..."

"Biz olmadan Grammy Ödüllü bir sanatçı mı? Biliyorum."

Kaşlarımı çattım. "O zaman neden?"

"Grubun arkasındaki müziği anlamayabilirsiniz ama Harley'nin dışarıda tek başına öğrendiği şey, bunu tek başına yapmanın berbat olduğuydu. Kardeş gibiydik. Kavga ederdik, parti yapardık, birlikte çok sıkılırdık."

Yola çıktık. Röportajlarla birlikte karşılaştık, birlikte seyahat ettik. Biz bir aileydik. Bunu özleyorum."

Yargılayıcı benliğimi bir kenara bıraktım ve olaya onun perspektifinden baktım. Gençken Chord ve Melody ile sahne aldığımızı ve bunu çok sevdiğimizi hatırlıyorum. Birlikte turneye çıkma şansımız olsaydı, muhtemelen kabul ederdim. Kulağa tek başıma yapmaktan çok daha eğlenceli geliyor. Ama babamın sanatçı genine sahip olan tek kişi benmişim gibi görünüyor - yap ya da öl-deneme laneti.

Chord, sanatçıları babamın başına gelenler gibi şeylerden korumak için eğlence hukukuna girdi.

Melody de annem gibi sektörden ve müzikten tamamen uzak durdu. "Anlıyorsun, değil mi?" Ryder soruyor.

". Ama görünüşe göre bunu özleyen tek kişi Harley değil."

"Kayıt yapmayı deli gibi özleyorum ama Kaylee daha önemli. Bu kadar basit."

Burada oturup bütün gece onunla tartışmak istiyorum çünkü zıt fikirlere sahip olmama rağmen onunla tartışmayı seviyorum.

O ana akım, ben ise bağımsızım.

Kaylee'yi koruduğunu sanıyor. Sanırım onu dünyadan saklıyor. İkimiz de müzik yapmak istiyoruz ama de önünde engeller var: benim seçmelerde bağlantı kuramamam ve onun gevşeyememesi

kızının üzerinde.

"Hayattan ne istiyorsun?" Ben soruyorum.

"Bu iş derinleşti." Ryder ofluyor ama soruyu gerçekten düşündüğünü görebiliyorum. "Gerçeklik bir yana mı? Kaylee'nin güvende olmasını istiyorum. Yeniden bir kayıt sanatçısı olmak istiyorum." Bana bir bakış fırlatıyor. "Ben de senin potansiyelini kullanmak ve seni bir yıldız yapmak istiyorum."

Zor yutkunuyorum.

Ryder'ın delici mavi gözleri ağzıma iniyor ve boğazıma bir nefes takılıyor.

"Lirik..." Eli kalçama gidiyor ve irkiliyorum. İstemediğim için değil, beklemediğim için.

Ryder ya fark etmiyor ya da umursamıyor.

"Hı-hı?" Mırıldanıyorum.

"Ertelemeyi bırak ve kışını kaldırıp kabine gir." Gülümseyerek geri çekiliyor ve ben aynı anda hem onu tokatlamak hem de öpmek istiyorum.

Hayır.

Öpüşmek yok.

Kötü öpüşme.

Ayağa kalkıyorum. "Ne kaydediyorum?"

"Yapımcınız olarak sanırım size de söz hakkı vermeliyim. EP'nizdeki cover şarkı ne olacak?"

Ne seçmemi istediğini biliyorum. "Take Me to Church "ü yapmamı istiyor.

İçimdeki her şey protesto etmek istiyor, ama eğer bir şey varsa, Ryder bana biraz fazla protesto ediyor olabileceğimi gösterdi.

Herkesin bana söylediği her şeyle, ya kendi bildiğim gibi yapmam gerektiğini ya da hiç yapmamam gerektiğini düşündüğüm için mi savaşıyorum diye düşünmeden edemiyorum.

Benim yöntemim, pazarlanabilecek her şeyden nefret eden inatçılığım olabilir. Buna karşı çıkarsam nasıl başarılı olmayı bekleyebilirim?

Satış ile ruhunuzu satmak arasında mutlu bir orta yol olmalı.

Sesinizi duyurmak ve pop tarafından boğulmak.

Ve eğer Ryder bu ortamı bulmama yardım etmek istiyorsa, takıntılarımdan kurtulmaya çalışacağım ve ona izin vereceğim.

"Bir gitar ödünç alabilir miyim?" Arabamdan daha pahalı gitarların olduğu duvarı gösteriyorum. Arabam olmadığını düşünürsek bu hiç de zor değil.

Kolunu onlara uzatıyor. "Hangisini isterseniz."

Gözümü korkutuyorlar. Elimini hepsinin üzerinde gezdiriyorum ve en ucuz olduğunu düşündüğüm birini seçiyorum. Daha yaşlı görünüyor.

Sonra kime ait olabileceğini düşünüp korkuyorum ve belki de oradaki daha parlak gitarlardan daha değerlidir diye düşünüyorum.

Gitarı unut, Lyric.

Kabinin kapısını açtığımda, keçe ve ses yalıtım köpüğünün kokusunu içime çekiyorum.

Göz korkutucu ve heyecan verici. Donup kalmama ve her şeyi içime çekmememe neden oluyor. "Kulaklıklar seni ısırmasın," diyor Ryder dahili telefondan.

Gözlerimi kısıyorum. "Seni terslersem ne kadar kovulmuş olurum?"

"Şu anda beni Kaylee'nin babası olarak düşünme. Beni yapımcınız olarak düşünün. Bu işte beraberiz, tamam mı?"

"Tamam."

Ryder'ın ses kabinindeki ışıklar sönük ama onu görmek istiyorum. "Şunları açık bırakabilir misin?"

Tekrar ortaya çıkıyor. "Karanlıktan korkuyor musun?"

"Hayır. Bu şarkıyı söylerken yüzünü görmek istiyorum." Benim verdiğim tepkiyi vermesini sağlamak istiyorum.

"Yuvarlanıyorsun, hazır olduğunda çok hazırsın."

Mikrofonda yankılanan yüksek sesli bir nefes beni terk ediyor. "Sanırım bu duyuldu, ha?"

Hoparlörden bir kıkırdama geliyor. "Sakin ol. Sadece tahmin edebilirim, ama seçmelerde başarısız olmanızın nedeninin sinirleriniz olduğunu varsayıyorum. Tay-Tay gibi yap ve onları atlat."

Onun için söylemesi kolay.

"İyi eğlenceler," diyor Ryder. "Sen hazır gitmeye hazırım."

İşte .

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Kelimeler... yok...

Sadece bir gitar ve sesiyle Lyric beni şarkıya, sözlere ve kendi ruhuna bağlıyor.

İşime odaklanıp gitarın tıngırtısını bastıracak ve mükemmel sesi elde etmek için törpüsünü yükseltecek kadar profesyonelim ve tüm bunların içinde kaybolmamaya çalışıyorum, ancak onun tarafından birazcık dikkatimin dağılmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Yüzünü çevreleyen, erkek topuzundan dökülen altın rengi saçları dikkatimi dağıtıyor.

Lyric'i hiç saçları açık görmemiştim ama birden görmek istedim.

Ve şimdi onun saç bağını çözdüğünü ve ela gözleriyle beni delip geçerken başını ağır çekimde salladığını hayal ediyorum.

Camın arkasından, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi bana sırtıyor. Kahretsin, umarım şu anda burada neler olduğunu göremiyordur.

Şarkının bittiğini anlamam bir saniye sürdü.

Kaydı bitirmek için el yordamıyla ilerliyorum ve ona bir başparmak işareti yapıyorum. "Nasıldı?" diye soruyor.

Nasıldı?

Bu tek şarkıyla bana neler yaptığını anlatmaya kelimeler yetmez.

Boğazımı temizliyorum. "Gel de kendin dinle." Onu ses odasına çağırıyorum.

Kulaklıkları kapatır ve gitarı diğerlerinin yanına, duvara geri koyar ve bir kez daha yerine oturur.

Onu seçtiğinde bir şey söylemedim ama o gitar Eleven ile turnede kullandığım gitardı.

Farlara yakalanmış korkmuş küçük bir geyik gibi kabine girmesini izlemek biraz sevimliydi ama şimdi kendinden emin bir şekilde dudağını ısırarak dışarı çıkarken bakışlarımı ondan ayıramıyorum. Kaylee'nin dadısı dışında başka biri olsaydı muhtemelen kucağına atlar ve kendimi atıştırma olarak sunardım.

Ama o Kaylee'nin dadısı, bu yüzden bunu yapmayacağım. Düşünüyorum tabii, ama gerçekten yapamam.

Hayır.

Kucağına bakmayı kes, Ryder.

"Hazır mısın?" Ben soruyorum.

"Evet. Hayır. Belki?"

Gülümsüyorum ve ona seçenek bırakmıyorum. Oynatma düğmesine basıyorum.

Geçtiğimiz birkaç ay içinde plak şirketinin bana gönderdiği birkaç acemiye prodüktörlük yaptım ve fark ettiğim bir şey var ki, bir sanatçı en kaba kaydını ilk kez duyduğunda, genellikle teknik yönleri gerçekten analiz edemeyecek kadar düzgün bir kayda sahip olmanın heyecanını yaşıyor, ancak Lyric'in sesini, gitarını ve Hozier'in sözlerini dinlediğini izlerken, tüm bu ince ayrıntıların aklından geçtiğini söyleyebilirim.

"Orası biraz pürüzlü," diyor biraz detone olduğu bir bölüm duyduğunda.

"Hiç kimse ilk çekimini kullanmaz. Hepsini yeniden yaparız. Ama kulağa nasıl geliyor? Nasıl hissettiriyor?"

"İnanılmaz hissettiriyor. Kulağa düşündüğüm kadar satılmış ." "Farkına bile varmadan erkek grubu şarkıları söylemeye başlayacaksın."

Kaşlarını çatıyor.

"Bu bir şakaydı."

Lyric rahatlar. "Öyle olsa iyi olur."

Dinlemeye devam ediyoruz ve köprüye geldiğimizde yüzünde bir şeyler değişiyor. Artık her detayı incelemiyor ve o aptal *Frozen* şarkısını söylerken içeri girdiğimden beri duyduğum şeyi nihayet duyuyor.

Sanki onu izlediğimi hissediyormuş gibi benimle göz göze geliyor. "İnanılmazsın," diyorum.

"Öylesin," diye yanıtlıyor. "Sesimi iyi çıkardın."

Kahretsin, yaklaştım mı? "İyi bir yapımcı işi devralmaz. Zaten olanı güçlendiriyorlar."

Gözleri çok etkileyici, minnettarlık ve alçakgönüllülük taşıyor ki Lyric'in sahip olduğu içsel güce sahip olmasaydı bu sektördeki akbabalar ondan faydalanırdı.

"Seni olmaya çalıştığın kişi olarak görüyorum ve buna hayranım. Plak şirketlerinin de seni benim gördüğüm gibi görmesini sağlamalıyız."

Belki tam olarak aynı şekilde değil.

Bekle, az önce yaklaştı mı? "Neden?"

Kafam karıştı. "Neden ne?"

Oh, Lyric, lütfen alt dudağını yalama. Yalamamak çok zor-evet, işte gidiyorum, onun hareketini yansıtıyorum.

"Beni neden farklı görüyorsun?" diye fısıldıyor.

Şarkı boğuluyor, hiçliğe karışıyor ve tek duyabildiğim kulaklarımda atan kalp atışlarımla oluyor.

Kimsenin beni aynı anda hem bu kadar gerdiğini hem de bu kadar arzuladığını sanmıyorum. Kapalı bir sanatçı olarak geçirdiğim onca yıl boyunca hiç kimse bu kadar yanlış ama bu kadar karşı konulmaz olmamıştı.

Bu Cash ile yaşadığım gibi zayıf bir an değil; temelde daha derin.

Bazı ya da aslında pek çok konuda aynı fikirde olmayabiliriz ama Lyric'in bana karşı her zaman dürüst olmasını sevdiğimi inkar edemem. Bana fikrini söylemekten korkmuyor ve sırf Ryder Kennedy olduğum için etrafımda dolanmıyor.

Tüm kayıt kariyerim bununla ilgiliydi ve şimdi bile prodüktörlük yaparken insanlar kim olduğum ve başardıklarım nedeniyle bana ve kararlarıma güvendiklerini söylüyorlar.

Lyric bu saçmalığa inanmaz.

Özünde kendisi ve bu şimdiye kadar yaşadığım en büyük tahrik edici şey.

Hangimizin önce hareket ettiğini bilmiyorum, ama bir sonraki bildiğim şey, birbirimize yaslandığımız, nefesini tenimde hissedebileceğim kadar yakın olduğumuz.

"Ryder? Bana cevap vermedin."

Yapabileceğimi sanmıyorum. "Muhtemelen başka bir çekim yapmalıyız." Bariz bir saptırma olduğu ortada.

"Yapmalıyız," diye . Ama

yapmayacağız.

Lyric'in gitar çalan uzun parmakları başımın arkasına dolanıyor ve saçlarımı karıştırıyor.

Keşfetmeye hazır olmadığım nedenlerden dolayı bunun olmasını istiyorum, ancak başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Vücudum bu kararı benim yerime veriyor ve bunun olmasına izin vermem için bana bağıyor.

Sonuçlarını siktir et.

Söz konusu sonuçların sesi ruhumun derinliklerinden ulaşıyor. "Baba!"

Lyric donup kalıyor, dudakları tam olarak dudaklarıma değmiyor ve kafamın içindeki bir ses olmadığını, Lyric'in ağzı bu kadar yakınken bir an için var olduğunu unuttuğum gerçek hayattaki kızım olduğunu anlamam bir saniye sürüyor.

"Baba!" Kaylee'nin sesi bebek telsizinden geliyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum.

Lyric çekildi ve ben ayağa kalktım. Gözleri doğruca ereksiyonumun kot pantolonuma değdiği yere gidiyor ve her ne kadar açıklamak istesem de şu anda yapamam.

Ve tam olarak neyi açıklayacaksın? Onunla tanıştığım günden beri onu öpmeyi düşündüğümü ve şimdi ellerimi ondan nasıl uzak tutacağımı bilemediğim için ona yardım etmeyi teklif ettiğime pişman olduğumu mu?

"Hemen döneceğim," diye mırıldanıyorum.

Evin içinden Kaylee'nin yatak odasına doğru koşuyorum, az önce terk ettiğim adamı pek düşünmüyorum ve tüm enerjimi aletimin sönmesine odaklıyorum.

Kapısını açıp yanına gittiğimde Kaylee gözyaşları içindeydi. Yanında diz çöktüm. "Bub, sorun ne?"

"Patlamalar oldu."

Duraksadım. "Patlamalar mı?" *Lütfen kaka patlaması deme. Lütfen kaka patlaması deme.* Aşağı bakıyorum ve herhangi bir kaza izi görmeyince rahat bir nefes alıyorum.

Ebeveynliğin zevkleri.

"Anne... Anne."

Yatağa onun yanına tırmanıyorum, ona öyle sıkı sarılıyorum ki onu boğacağımdan korkuyorum. "Sorun yok. Kötü bir rüya görüyordun. Sorun yok."

Kelimeler arasında nefes nefese kalarak omzumda hıçkırıyor. "Annemi arayabilir miyiz?"

Saçlarını okşuyorum ve sesler çıkararak onu yatıştırıyorum. "Bunu sabah konuşuruz."

Umarım, bunu unuttuğunuzda.

"Şimdi uyumaya çalış," diye fısıldıyorum.

Biraz teselli etmek ve sallamak gerekiyor ama yaklaşık on beş dakika sonra uykuya dalıyor.

Konu Maggie olunca duygularımı belli etmemeye çalışıyorum. Özellikle Kaylee'nin önünde.

Kaylee'nin annesine büyük saygı duyuyorum ama neden gittiğini Kaylee'ye açıklamak çok zor. Maggie'nin yanında olduğu zamanlar kısa ve Kaylee için kafa karıştırıcı oldu. Ve belli ki, açıklamalarım zavallı kızı annesinin patlayacağını düşünerek korkutmuş.

Sabah birkaç yeri arayıp Maggie'nin nerede olduğunu öğrenmem gerekecek.

Ama önce Lyric'le ilgilenmem gerek. Oh, kahretsin. Lyric.

Şimdi sakinleşmek için bir şansım oldu, kıcımlı sürükleyerek stüdyoya geri dönmekten korkuyorum çünkü ona bunun bir hata olduğunu söylemek zorunda kalacağımı biliyorum.

Ya da *neredeyse* bir hata.

Ona bu kadar yaklaşmak yanlıştı.

Gerçi şu anda sanırım tek hatam araya girmeden onu öpmeye dalmamak oldu.

Oraya geri dönmeli ve ya neredeyse öpüşmemişiz gibi davranmalıyım - dudakları dudaklarıma değmeden önce onun için sertleşmemiştim - ya da bununla yüzleşmeli ve ona bunun olamayacağını söylemeliyim.

Bir şey daha önce hiç bu kadar doğru hissettirmemiş olsa bile bu tür bir ilişkiye sahip olamayız.

Kim olduğum ve ne yaptığım konusunda insanlarla çok sık bağlantı kuramıyorum. Eleven birlikteyken durum daha da kötüydü.

Lyric farklı.

Ve o çok yetenekli.

Bir şarkıdan sonra harika bir ekip olacağımızı anladım. Sadece yapımcı ve sanatçı olarak değil, daha fazlası olarak. Kaylee yüzünden kendime hiç düşünme izni vermediğim bir şey.

Evin içinden stüdyoya doğru ilerliyorum ve Lyric'i arka duvardaki kanepede buluyorum ama içeri girdiğimde bana bakmıyor bile. Onun yerine ayağa fırladı.

"Gitmeliyim. Gidecektim ama sonra bir şey söylemeden gitmenin berbat olacağını düşündüm ama sana bir not bırakırsam ne yazacağımı bilemedim ve-"

"Lyric, lütfen ."

Bakışları benimkilere kayıyor. "Tanrım, kovuldum, değil mi?"

Homurdanıyorum. "Seni neredeyse öptükten sonra kovmam yasadışı olmaz mıydı? Bu, magazin basınının eline geçirmek için can atacağı bir cinsel taciz davası."

"Ben asla-" Lyric gibi görünüyor. "Biliyorum. Sadece, lütfen oturur musun? Konuşabiliriz."

Lyric başını sallar ve oturur ama avuçlarını kot pantolonlu kalçalarının üzerinde gezdirir.

Aramıza biraz mesafe koymaya dikkat ederek kanepenin diğer ucuna oturuyorum.

"Kaylee iyi mi?" diye soruyor ve önce onu sorduğu için onu öpebilirim. Sadece olacak gariplikleri geciktirdiği için değil, onu gerçekten önemseydiğini gösterdiği için de.

"Bir kabus gördü. Bazen görür." "Annesi hakkında."

Başımı ona doğru eğdim.

Bebek monitörünü işaret ediyor.

Oh, doğru. Her şeyi duydu.

"Onunla gerçekten çok iyi anlaşıyorsun," diyor Lyric. "Bazen ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin olmadığını düşündüğünü biliyorum ama önemli olduğunda ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Hayatım boyunca kimseyi bu kadar sevmemiştim ama bu çok zor. O benim bir numaralı önceliğim." Ona bakarken sertçe yutkunuyorum. "İşte bu yüzden-"

Zayıf bir gülümseme takınmadan önce fiziksel olarak söndüğünü gördüğüme yemin edebilirim. "Anlıyorum. Bu benim açımdan yanlış bir karardı." Tekrar ayağa kalkıyor. "Biliyor musun, bu işle ilgili en zor şeyin seksi *heteroseksüel* adam için çalışmak olacağını düşünmüştüm. Sonra senin olduğunu öğrendim..." Bir etiket bulmakta zorlanıyor çünkü bana bir etiket koymayacak kadar saygı duyuyor. "Şey, evet, her neyse, kendimi kontrol edemediğim için özür dilerim ve bir daha asla olmayacak."

Sözleri yanlış geliyor. Bana doğru gelmiyor.

"Ayrıca, eminim bu her zaman oluyordur, değil mi?" Lyric'in sesi çatlar. "Cash'le aranızdaki bağın kayıt üzerinden kurulduğunu tahmin ediyorum, yani-"

"Alınmam gerektiğini hissediyorum ama umarım bunu kastetmemişsinizdir. Ürettiğim her şeyi neredeyse öptüğümü."

"Hayır! Yani, evet, hayır, hiç de öyle demek istemedim. Bunu bir kızgınlık anı olarak değerlendirmek için haklı sebepler bulmaya çalışıyorum..." Ela gözler benimkileri delip geçiyor.

"Ne yerine?" diye soruyorum, sesim soluksuz bir karmaşa halinde çıkıyor.

Lyric yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Önemli değil. Gitmeliyim." Gitmek için hiçbir hareket yapmıyor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum ve ona daha da yavaş yaklaşıyorum. "Lyric, ben..." Bundan *nefret* ediyorum.

Cash'i reddetmek kolaydı çünkü ben birine ya da sekse ihtiyaç duyan bir adam değilim.

Peki neden Lyric'in şu anda kapıdan çıkıp gitmemesini istiyorum?

"Kaylee için işleri berbat etmek istemiyorsun," diyor Lyric.

"Anlıyorum."

"O zaten seni seviyor. Eğer işler yolunda gitmezse... İşte bu yüzden bu geceyi unutmaliyiz. Harika şarkı dışında."

"Anlaştık."

Yine de vücudum onunkine değene kadar hareket etmeyi bırakmıyorum.

"Bununla ilgili tek bir sorun var."

"Mm?"

"Yapabileceğimi sanmıyorum."

ON İKİNCİ BÖLÜM

KELİMELER tenimde fısıldanıyor ve burada daha büyük bir insan olmam gerektiğini biliyorum. Uzaklaşmalıyım çünkü Ryder benden bunu istiyor.

Onun bir numaralı önceliği Kaylee. Buna saygı duymalıyım.

Bir numaralı önceliğim profesyonel hayatımı, özel hayatımı ve müzikle olan bağımı Ryder'dan ayrı tutmak olmalı.

Onu öpmek hepsini bir araya getirecek ve ben o adam olmayacağım.

Çünkü gerçekçi olmak gerekirse, tüm bu durumun tek bir sonu var: kötü.

"Çoktan unutuldu," diyorum.

Hayal kırıklığı, kelimeleri ağzıma geri koyup yutmak istememe neden oluyor ama doğru şeyi yaptığımı biliyorum.

Ryder çok yakın, çok cazip.

Onu öpmek istiyorum çünkü bahse girerim onu öpmek eğlenceli olurdu.

Ama aynı zamanda, onu öpmek acı verici olurdu.

"Gitmeliyim," diyorum.

"Evet," diye nefes alıyor

Ryder. "Ryder..."

Kızgın bakışlarında bir şey kırılır. Silkindi ve geri çekildi.

Ryder'ın mavi gözleri onu tanıdığımdan beri ilk kez parlaklığını kaybediyor.

Stüdyodan çıkıyorum ve dadının odasından çantamı almaya gidiyorum.

Ryder'ın ayak sesleri beni takip ediyor, ama durmasını istiyorum.

"Kendim yürüyerek çıkabilirim. Bir süredir bunu yapıyorum."

"Doğru. Özür dilerim. Alışkanlık. Sanatçıları her zaman dışarı çıkarırım ve sanırım hala yapımcı modundayım."

"İyi geceler."

"Bekle," diyor Ryder ve ben hemen donup kalıyorum. Gücüm tek bir kelimeyle kırılıyor.

Bir.

Milyonlarca kez duyduğum o sesi, tek bir şarkıyla duyma şeklini değiştirdi. İçgüdüsel tepkimi, ağzından çıkan her şeye itaat etme ihtiyacımı durduramıyorum.

Yavaşça ona doğru dönüyorum.

"Geç oldu."

Bir balondan daha hızlı sönerim.

"Otobüs yerine benim arabamı kullanmalısın."

"Ya acil bir durum olursa ve Kaylee'yi hastaneye falan götürmen gerekirse? Tesla'ya ihtiyacın olacak."

"Biliyorum. Diğerlerinden birini almalısın diyorum. Bende çok var."

Ağzım açık kaldı. "Oyuncaklarından birini almamı mı istiyorsun? Henüz bana göstermediğin oyuncaklarını çünkü senin deyimimle onlar senin bebeklerin? Ve kaç kez bana gerçek bebeğin konusunda güvendiğini söylesem de, farklı olduğunda ısrar ediyorsun?"

"Sanki arabalarımın Kaylee'den daha önemli olduğunu düşünüyormuşum gibi konuşuyorsun."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Fikrimi değiştirmeden önce beni takip edin," diye homurdanıyor.

Ryder beni ön kapıdan çıkarıp evin altındaki araba deposuna götürüyor. Dışarıdan bakınca sıradan üç arabalık bir garaj gibi görünüyor ama içini açınca sanki kendi Batcave'i gibi.

Neredeyse kendi ayağıma takılıyorum. "Ferrari. Kesinlikle Ferrari'yi alıyorum."

"Kovuldun," diye şaka yapıyor Ryder, ama ses tonundaki panik çok ama çok gerçek. "Şaka yapıyorum. Muhtemelen saatte on iki mil hızla sürerdim çünkü çok korkuyorum." Gıcırdayan zemin boyunca yürüyorum. "Arkadaki Mustang güzel görünüyor. Bu küçük roadster çok şirin." Elim BMW'nin kaputunda gezdiriyorum.

Ryder duvardan bir dizi anahtar alır. "Pontiac'ı al."

Dramatik bir şekilde iç çektim. "GTO? Eğer mecbur kalırsam. Bu iş en kötü avantajlara sahip." "Ben gelmiş geçmiş en berbat patronum."

"Değil mi? Neredeyse beni öpüyordun ve sonra bana süslü arabayı kullandırıyordun."

Ryder dudaklarını büzüyor. "Bu şekilde söyleyince kulağa yanlış geliyor."

"Eve sağ salim dönmeme sağlaman *çok* yanlış."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Dışarıdan bakınca bu gece olan her şey iğrenç ve iğrenç geliyor. Sanki sana ödemeye çalışıyormuşum gibi."

Anahtarları ondan alırken ellerimiz birbirine değiyor ve kendime onu bırakmam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum. "Bilgin olsun diye söylüyorum. Senin asla iğrenç ve iğrenç olduğunu düşünmeyeceğim. Aslında hiçbir şey olmadı. Sadece müziğe karşı bir zaafın var sanırım."

"Tabii. *Müzik* yüzünden aletim sertleşti. Başka bir şey değil."

Bir kahkaha patlattım. "Aynen öyle. Bunun uzun altın buklelerimle ya da kazanan gülümsememle hiçbir ilgisi yoktu. Güneşli mizacım ve yargılayıcı olmayan tavrımdan bahsetmiyorum bile."

"Biliyor musun, şu anda alaycı olduğunu sanıyorsun, ama inatçı gösterişçi çizgini bir kenara bırakırsak, neredeyse bir Teletubby'sin."

"Siktir git."

"Ağzı kirli bir Teletubby." İrkildim.

"Küfür kavanozu mu?"

"Evet."

"Dadı moduna geri dön o zaman." Cüzdanımdan bir dolar çıkarıp ona doğru itiyorum. "İyi o zaman. şimdi, işler daha da kötüye gitmeden ve beni işe alman için sana para ödemek zorunda kalmadan gideceğim."

"Yarın gece daha fazlasını kaydedeceğiz."

"Tamam. Yani, kayıt olayı hala devam ediyor mu?"

"Evet, Lyric, hâlâ demonu kaydetmek istiyorum. Seks asla bu teklifin bir şartı değildi."

"Hayır, bunu biliyorum. Ben sadece... garip olabilir." Ve tekrar yürüyüp gidecek kadar güçlü olup olamayacağımı bilmiyorum.

Salyalarım akmadan çalışmanın bir yolunu bulmalıyım. Bu görev çift doz Viagra almış bir adamdan daha zor olabilir.

"Profesyonel mesafeyi koruyabiliriz," diyor Ryder. "Sen benim için çalışmaya başladığından beri bunu yapıyorum."

Geri çekiliyorum. "Ne?"

"Lütfen. Sen harikasın. Bana hakaret etmene rağmen tanıştığımız gün sana atlamak istedim."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum ama içimdeki her şey bir şaka yapmak ya da esprili bir şekilde cevap vermek istiyor. Ryder'ın tanıştığımızda beni istediği düşüncesi çok saçma.

Bunun konuşuluyor olması bile garip. Ve yanlış.

Kalıyoruz, birbirimizi soluyacak kadar yakın duruyoruz ama bir karış havadan daha fazlası var. Bir başlangıç olması gerekirken son gibi hissettiriyor.

"Eve git ve biraz uyu. Saat dokuzda burada görüşürüz."

Arabasının anahtarlarını uzattım. "Bunun için tekrar teşekkürler."

"Artık gelirinize olduğuna göre kendinize ait bir araba almayı düşünmelisiniz."

"Bunu düşünüyordum."

"O zamana kadar, eğer bir tanesine ihtiyacınız olursa.."

Göğsüm ısınıyor. Lanet olsun ona. "Bu kadar nazik olmayı bırakman gerekebilir." "Neden?"

"Şu profesyonel mesafe meselesi yüzünden mi? Böyle devam edersen olmayacak."

İkimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce ondan uzaklaşıyorum.

Ancak arabaya biner binmez, bir şey yapmadığım için da pişman oluyorum. Tadının neye benzediğini merak etmeden duramıyorum.

Tatlı ve şefkatli mi yoksa sert ve sorumluluk sahibi mi? Düşündükçe ürperiyorum. Her iki senaryoda da.

Onu öpmeliydim.

İdeal olarak, tüm dili ve kötü nefesiyle öpüştü ve sonra ondan o kadar soğurdum ki merakımı sona erdirmekle tatmin olurdum.

Onun yerine, eve dönerken bütün yol boyunca onun kocaman dudaklarını ve baharatlı parfümünün kokusunu düşündüm.

Ne kadar sert öpeceğini hayal ediyorum. Beni duvara yaslayıp yaslamayacağını ya da yüzüğü yere atıp atmayacağını.

Kes şunu, Lyric.

Ryder Kennedy'i unutmam gerek.

Bu bulanık çizgiler ikimiz için de iyi değil.

Ve bulanık çizgilerden bahsetmişken, aletim Ryder'ın yasak olduğunu anlamadı. Hayır, beynime mesajlar göndermeye devam ediyor. Ryder'ın şu anda yatağında olduğu net görüntüler. Belki de tavana bakıp benimle aynı şeyleri düşünüyordur.

Bu bir fantezi olsa da, gerçek olmasını dilemekten kendimi alamıyorum. Ve durmam gerektiğini bilsem de durmuyorum.

Kardeşimin araba yoluna girip motoru durdurduğumda, çok sertleşmişim ve rahatlamak için yalvarıyordum.

Elim kotumun fermuarını açıyor ve sikimi çıkarıyor.

Ryder'ın arabasında bunu yapmak yanlış geliyor ama aynı zamanda çok da sıcak.

Ryder'ın dönüp durduğu, düşünceleri benimle, şarkılarımla, sesimle dolu olduğu için uyuyamadığı görüntüler kafamı doldurmaya devam ediyor.

Beni öpmenin nasıl bir şey olduğunu hayal ederdi. Belki beni ses odasındaki kontrol masasının üzerine yatırır.

Komik bir şekilde, o bana vururken, bir şeye -herhangi bir şeye- tutunmak için uzanırdım ve yanlışlıkla tüm ayarları karıştırırdım. Sonra stüdyoyu bir daha kullandığında ve sanatçılarından birinin sesi sincap gibi çıktığında, beni nasıl becerdiğini hatırlar ve seansının geri kalanında dikkati dağılırdı.

Daha sonra beni bulmaya gelir ve Kaylee'ye televizyon izlemeye devam etmesini ya da kendi başına oynamasını söylerdi ve bunun uzun sürmeyeceğini bildiğimiz gerçek hayatın aksine, Ryder beni banyoya çekip benim için dizlerinin üzerine çökerken Kaylee bunu sorgusuz sualsiz yapardı.

Ağzı sertleşmiş sikimin üzerinde yavaşça ve alaycı bir şekilde hareket ediyordu, çünkü bu benim fantezi dünyamdı ve küçük bir insan tarafından bölünme ihtimalimiz yoktu ve istediğimiz kadar uzun sürebilirdik.

Acele etmek istemezdi, yavaş gitmek isterdi, ama sıcak tenimi emerken ve sikim boğazının arkasını dürttüğünde, kendimi ağzına tekrar tekrar sokmaktan alıkoyamazdım ta ki-

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve sıçtım. Fantezimde o kadar kayboldum ki, elimin her yerine boşaldım.

Çok profesyonelce,

Lyric. Gerçekten.

Patronum hakkında, daha az değil.

Bana karşı hiç böyle hissetmedi. Patron ve çalışandan çok bir takımmışız gibi hissediyorum. Tanıştığımız gün hemen kaynaştık.

Bu yüzden en iyi arkadaş şakaları yaptım.

Yetişkin hayatımda bir kez olsun arkadaş edinmek, kavga çıkarıp sonra da iyi davranmak kadar kolaydı.

Ama esasen, o benim işverenim. Onun için çalışıyorum. Onun yanında ne kadar rahat olduğum önemli değil.

Bu gibi durumlar nadiren işe yarar ve yasal olarak onun için bir kabus olabilir.

Chord ve Brenna çıkmaya başladıklarında aynı hukuk firmasında çalışıyorlardı. Birbirleriyle görüştiklerini İK'ya açıklamak zorundaydılar, böylece

her şey düzgün, küçük bir yasal bağlanabilir ve işler kötüye giderse şirketi dava etmezler.

Ryder ve ben bunu yapamayız. Kontratımız arasında.

Benimle birlikte olmak, hatta benimle birlikte olmayı düşünmek bile Ryder'a çok fazla yasal zarar verir ve bu onun için isteyeceğim son şey.

Orgazm heyecanı , yerini suçluluk ve utanç alır.

Çünkü Ryder'ı bu şekilde düşünmek yanlış. Arabasında mastürbasyon yapmak kesinlikle yanlış.

Mesafemizi korumak için yapabileceğim diğer tek şeyi yapmam gerekebilir.

Ryder'ın demomu hazırlamasına izin vermemeliyim ama 'la ilgili yapmamam gereken çok şey var.

Henüz beni durdurmadı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

UZUN BİR GECE huzursuz bir uykudan sonra, bu sefer Kaylee yüzünden değil, Lyric ve benim *hiçbir şey olmamasına* rağmen her şeyi berbat ettiğimize ikna oldum.

Bütün sabah kapıdan içeri gireceği andan korkuyorum. Beklerken üç fincan kahve içiyorum ve sonunda geldiğinde titreyen, uğuldayan bir karmaşa içindeyim.

Sonra o tembel Cali çocuğu gibi nefes kesici gülümsemesiyle günaydın diyor, Kaylee'yi oyun grubu için hazırlıyor ve tekrar gidiyor.

İlk etkileşim çok kötü değildi ama ona bu gece stüdyoda olacağımıza dair söz verdiğimi bilmek, geri döndüklerinde beni hala sabırsızlandırıyor.

Aslında çalışmadan bilgisayarına bakıyorum. Bütün gün boyunca.

Stüdyoda kalmaya karar veriyorum ve onların eve gelmesiyle Kaylee'nin yatma vakti arasındaki birkaç saatte bugün yapmak istediklerimi yapmaya çalışıyorum, ancak günümün geri kalanı nasıl geçtiyse öyle geçiyor - onunla çalışmaya devam edersem onu öpmeye nasıl karşı koyabileceğimi düşünüyorum.

Yine de ofisimin kapısını çaldığında o kadar istekli oluyorum ki onu göndermem mümkün değil.

Onunla müzik yapacağım için heyecanlıyım ve camın diğer tarafına geçtiğimden beri bu kadar heyecanlanmamıştım.

"Akşam yemeği için ofisten çıkmadığın için sana kalan yemekleri getirdim." Masama o meşhur sebze dolu spagettisinden bir tabak koydu.

"Tamam, bu kadar mükemmel olmamana ihtiyacım var. Teşekkürler."

"Sadece yemek." Lyric yanımdaki boş koltuğa oturdu. "Bu gece ne kaydediyoruz?"

Bir lokma makarnanın etrafında inliyorum, ögle yemeği yemediğimi ve açlıktan öldüğümü şimdi hatırlıyorum. "Orijinal şarkılarından birini dinlemek isterim diye düşünüyordum."

Lyric'in korkmuş yüzüne gülümsemeden edemiyorum. Gergin olması çok sevimli ama bu işte başarılı olabilmesi için üstesinden gelmesi gereken bir şey.

"Unutmayın, her şey düzeltilebilir. Cash'in sevdiğin şarkısını ele alalım. Onu şimdiki haline getirmesine yardım etmeden önce berbat bir şeydi."

Bakışları benimkilere kayıyor. "Bekle, bunun yazılmasına yardım mı ettin?"

"Sonunda onunla birlikte yazdım. Nasıl yani? Gerçekten anlamlı bir şarkı yazabildiğime mi şaşırdın? Gösterişini kontrol et, Lyric."

"Çabucak tekrar dinleyebilir miyim?"

"Yine de şarkılarını göstermen gerektiğini biliyorsun, değil mi? Ama tabii." Bilgisayarımda single'ı buldum ve yükledim.

Tekrar oynatıldığında, Lyric'in yoğun bakışları kendime olan güvenimi biraz sarsıyor ama Eleven'dan daha fazlası olduğumu görmesini istiyorum.

tek başıma devam edebildim. Sahne ışıklarından uzaklaşmak benim seçimimdi ve Kaylee sorun olmasaydı ve bana bunu tek başıma yapma şansı verilseydi bile bunu kabul etmezdim.

Bir grubun parçası olmayı seviyordum. Uzun bir süre ailem gibiydiler ve irtibatı kaybetmiş olsak da, içlerinden biri kapıma gelip yardım istese, sorgusuz sualsiz verirdim. Kaylee olmasaydı, Harley'nin Eleven'ı tekrar bir araya getirme teklifine balıklama atlardım.

"Bunu sen yazdın," diyor Lyric, hâlâ inanamıyormuş gibi. "Evet. Düşündüğünden daha derinim."

"O da öyle dedi."

Buna doğru yürüdüm.

Lyric başını sallar. "Asla sana orijinallerimi göstermeyeceğim." "İyi denemeydi. Bundan kurtulamayacaksın."

"Tamam, ama sana büyük saygı duyduğumu söyleyebilir miyim? Şirketinin yarattığı imajın gerçek sen olduğunu düşündüğümde yanılmışım ve bence sen harika bir müzisyensin."

"Yağcılık, şarkını parçalara ayırdığımda beni çok daha iyi yapacak."

Lyric derin nefes alır.

Gülüyorum. "Endişelenmene gerek yok. Tabii yapıcı eleştiriler duymak istemiyorsan o başka. O zaman sorunlarımız olabilir."

"Eleştiriyiyle aram iyidir. Gerçi bana tembel ve klişe dersenez, size ne kadar çifte standartlı olduğumu gösteririm."

"Hey, en azından dürüst davrandın, ama artık oyalanmak yok." Stüdyodan gitarlarımdan birini aldım ve ona uzattım. "Şarkı. Başla."

Lyric boğazını temizliyor ve gitarıyla bir melodi çalmaya başlıyor. Tıngırdatırken ve çok ... Lirik olan sözleri söylerken bana bakmayı reddediyor. O şarkısını çalarken yüzümü duygusuz tutmaya çalışıyorum, belki bana bakar da morali bozulur diye çünkü istediğim bakışı atıyorum. Bu pek de olumlu bir bakış değil.

Lyric'in inanılmaz bir yeteneği var, ancak adama yapışmaya o kadar odaklanmış ki, ne olabileceğinin potansiyelini göremiyor.

Belki de yarı yolda durduğu için öyle bir izlenim veriyordumdur. "Nefret ediyorsun."

"Nefret etmiyorum. Hem de hiç. Tam *sana* göre bir şarkı." "Yani kimse dinlemeyecek mi?"

"Etiketlerden o kadar nefret ediyorsunuz ki doğrudan onlar hakkında şarkı söylüyorsunuz. Halk bundan etkilenmeyecektir. Peki ya bu duyguları alıp bir ayrılık şarkısına yazarsanız? Aşk insanların her zaman duymak isteyeceği bir şeydir."

"Aşk şarkısı mı? Eww."

"Sara Bareilles'in 'Love Song' şarkısının aslında plak şirketi için bir nefret şarkısı olduğunu biliyor musunuz? Maroon 5'in 'Harder to Breathe' şarkısı da öyle. Sisteme duydukları nefreti aşk, kalp kırıklığı ve hayal kırıklığı üzerine bir şarkıya dönüştürmüşler."

"Yani diyorsun ki-"

"Onlara daha ince bir yolla siktirip gitmelerini söyle diyorum." Bir kalem ve kağıt alıyorum. "İlk satır neydi?"

"Mükemmel ses..."

"Ve bir sonraki de imajla ilgili, değil mi? Yani şarkı açıkça yeterince iyi olmamakla ya da yeterince iyi olmama algısıyla ilgili. Bunu bir ilişki bağlamına koyarsak, insanlar ne istiyor? Bunu telaffuz ediyor muyuz? İlk albüm satışlarını etkileyebileceğini bile bile hemen açık bir sanatçı mı olacaksınız?"

Lyric bana bunu gerçekten sorup sormadığımı merak ediyormuş gibi bakıyor.

"Tamam, tamam. Sadece kontrol ediyorum. Yani yanlış tipte bir erkek olmakla ilgili bir şey. Eve, anneme getirmeyeceği biri."

Lyric alt dudağını ısıyor. "Ebeveynler gerçekten hâlâ böyle mi? Yani, anneme eşcinsel olduğumu söylediğimde gözünü bile kırpmadı. Öte yandan ona müzisyen olacağımı söylediğimde... Eğer dağ gibi borç yerine mal varlığı olsaydı, sanırım o gün vasiyetten çıkarılırdım."

Bakışlarımı kaçırıyorum. "Dışarıda kesinlikle böyle ebeveynler olduğunu söylediğimde bana güvenin. Ne yazık ki."

"Annemin çıktığım birinden nefret edeceği tek zamanın müzisyen olması olduğunu düşünüyorum."

"Sanırım ben yokum," diye şaka yapıyorum. Gerçi bu bir şaka sayılmaz. "Neyse ki öpüşme olayının kötü bir fikir olduğuna karar verdik."

"Ooh." Lyric kağıt kalemi benden aldı ve bir şeyler karaladı.

*Seni öpmek kötü bir fikirdi.
Ben senin tipin değilim.
Sen günlerini müzik yaparak
geçiriyorsun, ben ise kafayı çekerek.*

Gözlerimi ona dikiyorum. "Öyle mi, gerçekten mi?"

"Şu an kafam iyi." Sonra eğlenmediğimi görünce yüzü düştü. "Dostum, bu bir şaka. Çok az içiyorum ve uyuşturucuya hayır diyorum, unuttun mu? Adamla kafiyeli başka bir şey düşünemedim."

"çalışacağız."

Lyric ve benim birlikte bu kadar kolay çalışmamız şaşırtıcı. Önümüzdeki birkaç saat boyunca zamanımızı sözleri yazarak ve onları Lyric'in melodisine uyarlayarak dolduruyoruz. Şakalar yapıyor ve asla işe yaramayacak sözleri araya sıkıştırmaya çalışıyor ama aynı zamanda profesyonel. Eleştirileri düşündüğümünden daha iyi karşılıyor ve benimle sadece bazı klişe tercihlerim konusunda tartışıyor.

Onunla çalışmak gerçekten *eğlenceli*.

Harley ve ben ne zaman yazmak için otursak, oturumun sonunda birbirimizin boğazına sarılıyorduk. Lyric ile zaman hem kahkahalar hem de üretkenlikle dolu bir şekilde uçup gidiyor ve biz farkına bile saat sabahın ikisi oluyor ve Kaylee'nin üç saat sonra uyanacağını fark ediyoruz.

En azından bu gece başka rüya görmeden uyumayı başardı.

Bu da bir bonus.

"Bunu bu gece konuşacak vaktimiz yok," diyorum. "Yarın ikimiz de ayakta ölmüş olacağız."

"Gece kalacak mısın?" Lyric'in gözleri genişler.

"Dadının odasında," diye açıklıyorum. "Başımızın üstünde yerin var."

"Evet ama sürmeye kalkarsam kıymetli arabayı çarpabilirim."

"Şuna ne dersiniz? Şimdi yatacağız. Saat beşte Kaylee'yle kalkacağım ve sen saat onda oyun grubuna gidene kadar uyumana izin vereceğim, sonra da sen gittikten sonra kestireceğim."

Lyric o kadar sevimli bir şekilde yorgun ki planı başını sallayarak onaylıyor ve ayağa kalkıyor. "Kulağa adil geliyor." Ayaklarını sürükleyerek evin dadı bölümüne giden koridora doğru ilerliyor.

Evin diğer kapısından benim tarafıma doğru yürümesini istediğimi fark edene kadar onu izliyorum. Belki yatak odama doğru.

Ugh.

Ölü gibi yorgun olabilirim ama sikim kesinlikle değil.

Lyric'in dar kotuyla uzaklaşmasını izlerken değil.

Silkelen, Ryder.

Kayıt stüdyosunda önümüzdeki birkaç gün için planladığım bir şey yok, bu yüzden masamın üzerindeki kalem ve kağıt dağınıklığını bırakıp ters yöne, Lyric'ten uzağa gidiyorum.

Görünüşe göre bacaklarım merdivenler için çok yorgun ve yarısını takılarak çıkıyorum. Odama doğru sürünmek istiyorum.

Kapalı kapılar ardına geçer geçmez kıyafetlerimi çıkarıp boxer külotumla yatağa giriyorum.

Kaylee beni üç saat içinde uyandıracak. Eğer uyursa dört, ki bu çok nadir olur.

Yine de tek düşünebildiğim Lyric'in gülümsemesi, çalışma hevesi ve çok genel bir şey önerdiğimde bana ters ters bakması.

Kötü, tehditkâr ya da kızgın görüldüğünü düşünüyor, ama dürüst olmak gerekirse, kızgınken daha çekici görünüyor.

Sikim sertleşti, tıpkı dün gece o bana dokunmadan olduğu gibi. Yatağa kaya gibi sert girdim ama bu konuda bir şey yapmaya isteksizdim çünkü bu bir hata olurdu.

Şu anda nedenini hatırlayamıyorum.

Boxerıma uzanıp dadımdan başka herhangi bir görüntüye 31 çekmeye çalışırken, gözlerimi kapattığımda gördüğüm tek şey Lyric'in topuz yaptığı uzun saçları ve tanıdığım en akli başında insanlardan biri olmasına rağmen her zaman biraz yaramaz görünen ela gözleri oluyor.

Tüm bunların en korkutucu yanı, düşünmem gereken en son kişi o olduğu halde birine nasıl bu kadar bağlanabildiğim.

Kaylee'nin yanında olmak onun işi. Kaylee'yi korumak.

Oh lanet olsun. Elim sikimin üzerinde sıkılaşıyor ve ucundan precum damlıyor. Lyric'e istediği her şeyi veren adam olmak istiyorum, olamasam bile.

Olmamalıyım.

Yine de ihtiyacı olan her şey olma düşüncesi kaslarımı geriyor, sikim kasılıyor ve midemi döl kaplıyor.

Onu düşünmemek için çok fazla.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LYRIC

RYDER'in oyun grubuna gitme vakti yaklaştığında beni uyandırması gerekiyor, ama ben ön kapının zil sesiyle uyanıyorum ve saatin kaç olduğunu merak ediyorum. Neden bu kadar geç saate kadar aptal bir şarkı üzerinde çalışmanın iyi bir fikir olduğunu düşündük? Tamam, iyi bir şarkı ama şu anda sabahın erken saatlerine kadar üzerinde çalışmak aptalca geliyor.

, yorgunum. Hayatımda hiç bu kadar yorulduğumu hatırlamıyorum.

Zil durmuyor, ben de yataktan çıkıyorum ve dünkü kıyafetlerimi giyiyorum.

Kaylee'nin oyun odası boştur ve büyük ev sessizdir.

Belki Ryder, Kaylee'yi yürüyüşe falan ve kapı için tıklayıcıyı unutmuştur.

Uykulu bir şekilde ön kapının yanındaki dahili doğru ilerliyorum ve beni durmadan rahatsız eden kişiyle konuşmak için düğmeye basıyorum.

"Alo?" Mırıldanıyorum.

"Ryder?" diyor kadınsı bir ses.

Fuayeye bir göz attım. "Ben... Şu anda burada olduğunu sanmıyorum."

"Bu kim?"

"Evime vızıldayan sensin. Bu kim?" Evet, *benim evim*. Yani, şu anda onu sahipleniyorum. Ryder'ın aldıracağını sanmıyorum. Özellikle de Hollywood'da yıldızların evlerini falan gezen bir hayranıysa. Gerçi onların bu kadar uzağa geldiğinden şüpheliyim.

"Ben Maggie. Ryder nerede?"

Bu isim bilinçaltımı gıcıklıyor. Maggie.

Oh, kahretsin. *Maggie*.

Kaylee'nin annesi.

"Girin." Kapıyı açmak için zile bastım ama hemen bunu yapmamam gerekip gerekmediğini merak ettim.

Maggie kim? Kaylee'nin annesiyle aynı ismi paylaştıkları için potansiyel bir deliyi içeri almış olabilirim.

Telefonum dün gecedan beri hâlâ cebimde, çıkarıp mesajlarımı kontrol ediyorum. Şarjım neredeyse bitmek üzere, ama Ryder'ın geçen hafta kendisine numarasını veren oyun grubu annelerinden birini bugün oyun grubunun nerede olduğunu öğrenmek için aradığını söyleyen bir mesajı görmek yeterli.

Bekle, Kaylee'yi oyun grubuna mı götürdü?

Mesajı tekrar okudum ve bana bir gün izin vermesini söylediği yeri yakaladım. Kapalı.

Bunun geri çekilmemiz gerektiğini söyleme şekli olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Belki de geri adım atmalıyız.

Kayıttan.

Arkadaş olmaktan.

Kapı zili çalıyor ve bu benim düşünce düzenimi bozuyor.

Kendime bakıyorum ve saçlarımın dağınık olduğunu ve berbat göründüğümü biliyorum. Nedense bu kadını etkilemek istiyorum.

O Kaylee'nin annesi ve ben de ... Kaylee'nin dadısıyım. Sadece dadısı.

Bunu unutma, Lyric.

Ön kapıyı açıyorum ve gelecekte gelen Kaylee ile yüz yüze geliyorum. Yeşil gözleri, siyah saçları, hatta çatık kaşları bile Kaylee'nin sinirlendiği zamanki halini andırıyor.

Beklemediğim şey mi?

Askeri üniforma. Ya da ayaklarının dibindeki, devlet tarafından verilmiş dev spor çantası. "Merhaba. Ben Lyric."

Maggie'nin gözleri kısıldı. "Ryder'ın arkadaşı mı?" *Arkadaşı* vurgulama şeklini kaçırmadım.

"Aslında ben Kaylee'nin dadısıyım. İçeri gelin."

Tamam, görünüşe göre Maggie fikri gerçeği kadar korkutucu değildi.

Ben kenara çekiliyorum ve o da sanki buranın sahibiymiş gibi hareket ediyor. "Kaylee şu anda burada değil. Ryder da öyle."

Çizmeli topuğunun üzerinde dönüyor. "Peki, onlar değilse sen neden buradasın? Yatılı mı kalıyorsun? Ryder'ın artık yatılı kalmadığını sanıyordum."

"Oh, uh, hayır. Ben burada yaşamıyorum. Ben, uh ..."

Beklentiyle bana bakıyor.

"Gece geç saate kadar , ben de kaldım. Bazen olur böyle şeyler." Ya da bir kere. Daha dün gece.

"Peki, nerede olduklarını biliyor musun? Uzun bir yoldan geldim."

"Üzgünüm, evet. Oyun grubuna gittiler. Size adresi söyleyebilirim."

"Araban var mı? Havaalanından doğruca Uber'e bindim."

"Bilmiyorum. Ama Ryder daha önce Pontiac'ı ödünç almama izin vermişti. Arayıp sorabilirim."

"O ... Pontiac. Sen ..." Başını öne eğiyor. "Sadece Kaylee'nin dadısı olduğuna emin misin?" Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. " benzemiyorsun."

"Yani, sanırım Ryder ve ben de arkadaş sayılırız." "Mmhmm."

Daha çok gibi gelebilir mi? sanmıyorum. "Onu arayacağım."

Beni durdurmaya gitti. "Sakıncası yoksa ona benim için olduğunu söylemez misin? Burada olduğumu bilmemesinin nedeni ikisine de sürpriz yapmak istemem. Görünüşe göre bana ulaşmaya çalışıyormuş. Mesajı çoktan evin yolunu yarılamışken aldım."

"Öyle. Kaylee..." Maggie'nin patlamalarda havaya uçtuğuna dair gördüğü kâbuslar hakkında ayrıntıya girmesem iyi olur, ki üniformayı gördükten sonra bu çok daha anlamlı hale geliyor. "... seni soruyorum."

"Ah, benim küçük kızım." Buraya geldiğinden beri ilk kez yüzünde bir gülümseme var.

"Ryder'a mesaj atıp arabayı ödünç isteyeceğim."

Cevap vermesini beklerken garip bir sessizliğe bürünüyoruz ve ikimizin de birbirimizi kontrol ettiğimizi ve ölçüp biçtiğimizi hissediyorum.

"Ne zamandır Ryder için çalışıyorsun?" diye soruyor.

"Çok olmadı."

"Ve sen zaten burada mı kalıyorsun?"

"Uh..."

Telefonum çalıyor ve Ryder arabasını almam için bana izin veriyor.

"Pontiac'ı alabileceğimi söyledi, o yüzden seni ben götüreceğim."

Bugünkü oyun grubu Ryder'ın evinden arabayla sadece on beş dakika uzaklıktaki bir eğlence merkezinde, ki bu iyi bir şey. Bu kadınla arabada biraz daha kalırsam nefesim kesilebilir ve bayılabilirim. Sanki nefes alışıma bile yargılıyormuş gibi hissediyorum ve şimdi bunun farkındayım.

Gah. . "Eve gelmeyeli ne kadar oldu?" "En uzun süreli görevlerimden birini yeni bitirdim. Dokuz ay." "Vay be. Uzun zaman olmuş."

"Evet. İşimle ilgili nefret ettiğim tek şey bu. Kaylee'den bu kadar uzun süre uzak kalmak bana çok şey kaçırmışım gibi hissettiriyor."

"Ot gibi büyüyor. Sanırım başladığımdan beri yaklaşık bir santim uzadı."

Arabayı daha fazla sessizlik dolduruyor ve bir tür çizgiyi aşıp aşmadığını merak ediyorum.

Gözler yolda, Lirik. Gözler yolda.

"Ryder sana benden ne kadar bahsetti?" Maggie soruyor.

"Pek şey değil. Seni içeri tek nedeni adının Maggie olduğunu söylemesi. Asker olduğunu bile bilmiyordum."

"Ordu. bitirir bitirmez orduya yazıldım."

Gördün mü, göz korkutucu.

"Bunu çok duyduğunuza eminim ama hizmetiniz için teşekkür ederim."

Gülümsüyor. "Bunu çok anlıyorum ama teşekkür ederim. Zor oldu, özellikle de Kaylee doğduktan sonra, ama bunu yapmak için nedenlerim var."

"Hiçbir şey açıklamana gerek yok. Yaptığın şey takdire şayan."

"Kariyerimi haklı çıkarmam gerekmediğini biliyorum, ama ..." Ellerini sıkıyor ve ben onun kendine daha az güvenen bir yanını görmeye başlıyorum. "Konu kızım olduğunda her zaman seçimlerimi savunmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Olmam gerektiği gibi onunla evde olamıyorum. Çok şey kaçıyorum."

"Ama dışarıda parti yapıyor ya da onu ihmal ediyor değilsin. Orduda kaç erkek aynı şeyi yapıyor?"

Maggie'nin yoğun bakışları beni utandırıyor ve araba sürmeye konsantre olmak zorlaşıyor. Kendimi yeniden sürücü kursundaymışım gibi hissediyorum.

"Daha önce hiç kimse ben göstermeden bu şekilde görmemişti." Sesi her zamankinden daha sessiz. Daha çekingen.

Benim için bir nokta.

"Çifte standart var gibi görünüyor," diyorum.

"Doğru. Ryder da öyle düşünüyordu, bu yüzden benimle ilgili mümkün olduğunca çok şeyi medyadan uzak tutmaya karar verdik. Diğer herkes onu büyük bir yıldız olarak görüyor. Benim için o hâlâ Ryder Kennedy, ilkokuldaki sinir bozucu çocuğun büyüüp ünlü olması."

"Çocuk yaptığın ." "Aynen öyle."

"O iyi bir baba." Neden bunu söyleme ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum. "Onu onunla bırakmanın yanlış bir seçim olduğundan endişeleniyorsan diye söylüyorum. Onun için çok fedakârlık yaptı ve onu çok seviyor."

"Velayeti ona verme kararından asla şüphe duymuyorum. Hayatı ne kadar çılgınca olursa olsun, yine de ona verebileceğimden daha istikrarlı bir hayat."

Evet, Maggie çok korkutucu ve hiç de beklediğim gibi biri değil ama itirafla onun iyi bir insan olduğunu anladım.

Dinlenme merkezinin otoparkına giriyoruz ve Maggie derin bir nefes alıyor. "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Beni unuttu diye korkmak aptalca mı?"

"Seni unutmadı. senden bahsediyor."

Belki her zaman değil ama bir ya da iki kez ondan bahsetti. "Gerçekten mi?"

"Ona her zaman bir düğme kadar sevimli dediğinizi söylüyor, ama düğmelerin neden sevimli olduğunu düşündüğünüzü bilmiyor."

Maggie kahkahayı patlattı. "Gerçekten böyle mi söyledi?"

"Evet. Şu anda çok komik şeyler söylüyor. Öğrenmeyi çok sevdiği bir yaşta ve soru üstüne soru soruyor."

"Hmm, bu sevimli mi yoksa sinir bozucu mu?" "İkisi de, düşününce."

Maggie yerleşiyor. "Tamam, hadi yapalım şunu."

Arabadan indik ve önce onun gitmesine izin verdim.

Sayırsız sosyal medya paylaşımı, video ve ailelerine sürpriz yapmak için eve dönen gazilerin hikayelerini gördüm.

Hatta birkaç tanesi için gözyaşı bile dökmüş olabilirim.

Ama Maggie'nin içeri girmesini ve tüm gözlerin ona çevrilmesini izlerken, küçük Kaylee'nin gözleri büyüdükçe görüşüm bulanıklaşıyor.

"Anne!" diye ve ördek, ördek, kaz oynadıkları yerinden sığıyor.

Sanki ağır çekimdeymiş gibi, birbirlerine doğru olabildiğince hızlı hareket ediyorlar, ancak buluşmaları saniyeler yerine dakikalar gibi geliyor.

Ve hiçbir video bu tür bir kavuşmayı gerçek hayatta görmekle kıyaslanamaz. Bebek gibi ağlıyorum.

Maggie'nin uzun kolları Kaylee'nin küçük bedenini kucaklıyor.

Kaylee annesini görmeyeli dokuz ay olmuştur ve birbirlerine sıkıca sarıldıklarında ikisi de ağlamaktadır.

Onlar ağlıyor, ben , lanet olası eğlence merkezinin yarısı ağlıyor.
Sonra Ryder'ın bakışlarıyla karşılaştım.
Ağlamıyor. Ağlamıyor. *Kızgın* görünüyor.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

MAGGIE BURADA. gibi.

Ne zaman bu şekilde ortaya çıksa -ve bu her zaman sürpriz oluyor, her zaman beni gafil avlıyor- bundan korkmadan edemiyorum.

Kötü bir insan olduğu için değil, çünkü gerçekten öyle değil. Hazır olduğunda harika bir anne ve harika bir insan.

Ama neyin geleceğini biliyorum çünkü hep öyle olur.

Yine gitti ve ben Kaylee'yle birlikte parçaları toplamak zorunda kaldım. Kızımıza annesinin neden tekrar gittiğini açıklamak zorundayım.

Açıkçası asker eşlerinin bununla nasıl başa çıktığını bilmiyorum.

Ebeveynliğin en zor kısmı yatağını ıslatmak, yorgunluktan öfke nöbetleri geçirmek ya da sınırları zorlamak değildir. Çocuğunuzun acı çektiğini görmek ve onu yatıştırmak için hiçbir şey yapamamaktır.

Maggie Kaylee'den uzaklaşıp gözlerimiz buluştuğunda, endişem yerini Maggie'ye karşı her zaman duyduğum sıcak şefkate bırakıyor.

Bana doğru koşuyor, kollarını omzuma atıyor ve hıçkırarak ağlıyor.

"Tanrım, her zaman çok duygusalsın," diye hüngür hüngür ağlıyorum. Gözlerini silmek için geri çekiliyor.

Ona tekrar sarıldım. "Önce önemli soruyu aradan çıkarmalıyım. Evde ne kadar kalacaksın?"

Gözleri ağır ve şiş görünüyor ama ağlamaktan olduğunu sanmıyorum. "Konuşacağız, tamam mı? Şu anda Kaylee'yle biraz zaman geçirmek ve rahatlamak istiyorum."

"Sorun değil. Bekle..." Bakışlarım onun başının üzerinden Lyric'in durduğu yere gidiyor, saçlarının yarısı topuzundan dökülmüş ve kıyafetleri

dün darmadağınktı.

"Ah, evet, beni buraya dadın getirdi." Oooh, bak, çocukluğumuzdaki kendini beğenmiş ifadesi hiç değişmemiş.

"O benim dadım. Yani *Kaylee'nin* dadısı. Benim bir dadıya ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Elbette yapabilirsin. Ve eminim öyledir." Yanağımı okşadı.

"Sana hemen şimdi defolup gitmeni söylemek istiyorum ama muhtemelen burada kullanmak için en iyi kelime seçimi bu değil."

"Her neyse, beni seviyorsun. Her zaman sevdin."

Gözlerimi deviriyorum. "Ortaya çıkıp bizi şaşırtmanı ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Nefret ediyormuş gibi yapıyorsun ama aslında etmiyorsun." Hayır, hayır, gerçekten nefret .

Sadece bana inanmıyor.

"Bu konuda hoşuma giden tek şey Kaylee'yi çok mutlu etmesi." Ona doğru başımı salladım. Lyric'i bize doğru çekmek için yanına gitti.

"Anne, bu benim Lyric'im."

Maggie onun hizasında diz çöküyor. "Senin Lyric, ha? Seni görebilmem için beni buraya getirecek kadar nazikti, yani sanırım gerçekten senin."

Göz ucuyla bir şey dikkatimi çekiyor. Elinde telefon olan biri. Hayır, bir sürü telefonu olan bir sürü kişi. Ve hepsi bize doğrultulmuş.

"Kahretsin,"

diye

mırıldandım.

"Baba-"

"Şimdi olmaz, dostum." Umm, umm, lanet olsun, ne yapacağım. Maggie'ye döndüm ve arabamın anahtarlarını uzattım. "Arabayı alıp Kaylee'yi eve geri götürebilir misin? Lyric ve ben herkesin çektiklerini silmesini sağlamaya çalışacağız. Fotoğrafları, videoları."

Maggie taktik moduna geçerek kızımızı olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştırıyor, böylece Lyric ve ben herkesin karşısına çıkabiliyoruz.

Eğlence merkezinde sadece oyun grubu değil, başkaları da var, bu yüzden herkesten pisliklerini silmelerini istemek zor olacak.

"Bunu nasıl halletmek istiyorsun?" Lyric sorar.

"Bildiğim tek yol bu." Bir adım öne çıkıyorum ve salondaki herkesin duyabileceği şekilde sesimi yükseltiyorum. "Herkes merhaba. Fotoğraf çektmekten, herhangi bir şey imzalamaktan, kızınıza, annenize, kız kardeşinize, her kim olursa olsun Mutlu Yıllar videosu göndermekten mutluluk duyarım, ancak kızımın veya annesinin daha önce çektiğiniz herhangi bir şeyi silerseniz çok memnun olurum. Kaylee'nin bu şekilde gösterilmesinden hoşlanmıyorum."

ya da fotoğraflarının magazin basınında yer alması. Eminim hepiniz buna saygı duyarsınız. Teşekkürler."

"Düşük seviyeli tehditlerle devam edecektim ama bu işe yarıyor," diyor Lyric nefesinin altında.

"Tehditler manşetlere çıkar. Yedi yıl boyunca halkla ilişkiler temsilcisi olarak çalışarak çok şey öğrendim."

İnsanların yaklaşması uzun sürmüyor ve herkesi geçtiğimde işim bitmiş ve çok yorulmuş oluyorum.

Telefonum şimdiden bildirimlerle dolup taşıyor ve muhtemelen sosyal medya paylaşımlarında beni etiketleyen insanlar yüzünden. Hiçbirinde Kaylee ya da Maggie olmadığı sürece benim için sorun yok.

"Hadi buradan gidelim," diyorum Lyric'e.

Pontiac'ın anahtarlarını bana uzatacaktı ama onu durdurdum.

"Sen sürebilir misin? Halletmem gereken çok şey var."

Sadece birkaç saat uyuyabildim, Maggie geri döndü ve uzun zamandır ilk kez halk için çalışmak zorundayım.

Tükendim.

"Sorun değil."

Lyric eve doğru giderken sessizdi ve buna minnettarım. Eminim Maggie'nin ortaya çıkmasıyla ilgili milyonlarca sorusu vardır.

"Sana izin verdiğim ve sen de bana bakıcılık yaptığın için özür dilerim."

"Benim için sorun değil."

"Bu adil değil-"

"Ryder, ben senin için buradayım. Biz arkadaşız. Maggie geldiğinde yüzündeki ifadeyi gördüm. Bilseydim onu getirmezdin."

"Hayır, hayır. Sen doğru olanı yaptın." Maggie'yi ilk gördüğümde hissettiğim hayal kırıklığı geri geldi. İçimde birikiyor ve büyüyor, boğazıma kadar yükseliyor ve bir homurtuyla ağzımdan çıkıyor.

Lyric flaşörünü yakar ve buradaki birçok yürüyüş parkurundan birinin girişine döner.

"Nereye gidiyoruz?"

"Burada başka bir yerde kenara çekemem."

"Ne için kenara çekeceksin?"

Arabayı park ediyor. "Bu. Çık dışarı."

"Lyric-"

Ben onu durduramadan dışarı çıktı ve arabanın etrafında dönmeye başladı. Bana da aynısını yapmam için işaret ediyor.

Kapıyı açtım. "Yürüyüşe çıkmak istemiyorum." "Yürüyüş yapmıyoruz."

Ona yaklaştım. "O zaman biz neyiz-" Lyric'in sıcak kolları beni içine çekti.

Park yeri boş ve bu patika çok popüler değil, bu yüzden her an birinin buraya gelebileceğini umursamadan ona karşı eriyorum.

"Sarılmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyordun." Buna hazırlıklı değilim.

Onun kucaklaması tüm gerginliği, mutlu olması gereken bir şeye duyulan tüm yersiz öfkeyi serbest bırakıyor ve ben onun kollarında ölü bir ağırlık yığınınna dönüşüyorum.

Lyric beni kendine yakın tutuyor ve dışarısı seksen derece olmasına rağmen sanki donuyormuşum gibi titrediğim gerçeğinden bahsetmiyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum.

Küçük bir kahkaha atar. "Tamam."

Vücudunun sıcaklığını kaybetmeden ona bakabilmek için yeterince geri çekiliyorum. Burada olmak, ona yakın durmak ve kendimi ona sarmak doğru hissettiriyor.

"Özür dilerim." Hem aklımdan geçenler için hem de hayatım pahasına ona tutunduğum için. "Maggie'nin eve gelişi her zaman kafamı karıştırır."

"Arkadaş olduğunuzu , değil mi?"

"Öyleyiz. Bu biraz karışık."

"Bunu benim için karmaşık hale getirmek ister misin?"

Kendimi ondan geri adım atmaya zorluyorum. Ben arabaya yaslanırken kırım arabanın kaputuna çarpıyor ve o da benim yanımdaki pozisyonu yansıtıyor.

"Maggie harika bir anne. Evde olduğu zaman. Görevdeyken genellikle bana nerede olduğunu söyleyemiyor, bu yüzden ona ulaşmak neredeyse imkansız ve geçen gece gördüğünüz gibi Kaylee için de zor. Bu yüzden, o buradayken, üzerimde kara bulutlar dolaşıyor çünkü biliyorum ki yakında tekrar gidecek ve parçaları toparlaması gereken kişi ben olacağım."

"Bu çok zor." Bazen Maggie'yle olan sorunlarımı içime atmam gerektiğini düşünsem de Lyric'in sözleri rahatlatıcı ve onaylayıcı.

Kaylee'yi tam zamanlı olarak yanına almak isteyen , bu yüzden Kaylee'nin sahip olduğu tek kişi olduğum için şikayet etmemeliyim. "Ben bile bunun

En kötü kısmı. En kötüsü de Maggie'nin her seferinde gideceğini tahmin etsem de bir yanım onun kalmasını istiyor ve bazen bunun daha kötü olup olmayacağını merak ediyorum."

"Nedenmiş o?"

"Hep aynı şey. Korkarım Maggie çocuğuyla geçiremediği zaman için pişmanlık duyacak ve onu daha fazla görmek isteyecek. Ki bunu yapmaya hakkı var. Ama aklımda hep avukatlar ve mahkeme kararıyla velayet anlaşmaları var. Ya Maggie beni Kaylee ile görür ve onu tek başıma büyütmeme izin vererek büyük bir hata yaptığını anlarsa? Mahkemeler temelde hep annelerin tarafını tutuyor ve Kaylee'ye en istikrarlı hayatı ben vermiyorum. Ya-"

"Ryder..." Lyric elime uzandı. "Sen tanıdığım en iyi babasın. Bundan çok şüphe duyduğunu biliyorum ama bu doğru. Bir mahkemenin bunu görmemesi mümkün değil."

"Benim yüzümden fotoğrafı bütün gazetelere çıksa bile mi?" "Bu senin hatan değil."

"Bir yargıcın bunu bu şekilde göreceğini sanmıyorum."

Buna bir şey diyemiyor çünkü doğru olduğunu biliyor. "Gerçekten Maggie'nin onu senden alacağını mı düşünüyorsun?"

İçimi çektim. "Hayır, yok. Bu sadece baba olduğumdan beri yaşadığım korkulardan biri. Bazı günler bunu dilediğimi biliyor musun? Bunu söylemenin korkunç ve kötü olduğunu biliyorum ama bir ara vermek istiyorum. Sonra Maggie'nin onu kalıcı olarak istediğini düşününce daha sıkı sarılmak istiyorum. Kahretsın." Göğsümü ovuyorum. "Bu kalbimi acıtıyor."

"Ya hep ya hiç olmak zorunda değil. Maggie birkaç günlüğüne Kaylee'yi alsan nasıl olur? İhtiyacın olan molayı vermiş olursun."

"Ya birkaç gün daha uzun sürerse ve herkes Kaylee'nin bensiz daha iyi olduğunu anlarsa?"

"Böyle bir şey olmayacak. Bu konuda kendini daha iyi hissetmen için ne söylemem gerektiğini bilmiyorum ama sen harika bir babasın ve Kaylee sana ait. Sanırım korkuyorsun çünkü uzun zamandır bunu tek başına yapıyorsun ve onsuz ne yapacağını bilmiyorsun. Ama sana söz veriyorum, bunu asla öğrenmek zorunda kalmayacaksın. Maggie ile toplamda belki yirmi dakika geçirdim ve sana karşı kim olduğum konusunda şüpheli olsa da, iyi bir insana benziyor. Bana zaten senin harika bir baba olduğunu düşündüğünü söyledi. Yine de Kaylee'yi özliyor. Belki de onun ziyaretini stres yaratmak yerine olumlu bir şey olarak görebilirsin."

"Bunu söylemek yapmaktan daha kolay."

"Öyle olduğunu biliyorum. Ve gitmesine izin vermek senin için zor olacak. Ama bence bunu yapmalısın."

Gökyüzüne bakıyorum. "Birkaç gün izinle ne yapabilirim ki?"

Lyric gülümser ve hayır. Hayır, hayır, hayır. Onun büyüleyici yüzüne baktığımda aklıma gelen görüntü, izin günlerimde yapmayı düşünmemem gereken bir şey.

Sonra eğildi ve Kaylee doğduğundan beri düşünme ayrıcalığına sahip olmadığım bir şey söyledi. "İstediğin her şeyi yapabilirsin."

Maggie ne zaman eve gelse ya benimle kalıyor ya da onu yakınlardaki bir Airbnb'ye yerleştiriyorum ama bu sefer önceden plan yaptı ve itirazlarıma rağmen kendine bir otel odası tuttu.

Bunu belki de yüzüncü kez söylediğimde Lyric bana, "İkisi de burada seninle birlikteyken ara vermenin amacını biraz boşa çıkarıyor," diye mırıldandı.

"Biliyorum, ama..." Kontrolcü yanıma geri kazanmaya çalışıyorum ama Maggie'nin güzel bir şeye parası yetmiyor ve şimdi onları yanımda tutmak için bahaneler üretiyorum.

"Bundan emin misin?" Maggie tereddüt ettiğimi hissederek soruyor.

"Yüzde yüz," diye yalan söyledim. "Tabii değilsen. Yapmak zorunda değilsin-" "Bunu takdir ediyorum. Gerçekten." Maggie bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Belki

Yarın döndüğümüzde konuşabilir miyiz?" Lyric'e döner. "Yarın Kaylee'ye göz kulak olabilir misin?"

Lyric başını sallar. "Bu genellikle iş tanımında yer alır."

Gülüyor. "Gidip Kaylee'yi kontrol edeceğim, pelüş hayvanlarından daha fazlasını aldığından emin olmak için." Yanımdan geçerken duraklıyor ve yumuşak bir sesle konuşuyor. "Ondan hoşlanıyorum."

Ona katılıyorum ama bunu dile getiremiyorum. Ben daha çok neden konuşmak istediğine odaklanmış durumdayım.

Belki de Kaylee'nin gitmesine izin vermemeliyim.

Lyric sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi bir adım öne çıkıyor ve başını bana doğru eğiyor. "Bu iyi bir şey."

Boynumun arkasını ovuyorum.

"Biliyorum." "Sen biliyor musun?"

"Kapa çeneni," diye mırıldandım.
Maggie, Kaylee ile birlikte yeniden ortaya çıkıyor.
"Tamam, hazırız." Değilim ama belli etmemeye çalışıyorum.
Dizlerimin üzerine çöküyorum ve kollarımı Kaylee'ye uzatıyorum.
"Annenle iyi eğlenceler, tamam mı?"
Surat asıyor. "Gelmiyor musun, baba?"
Aww, tatlı çocuk. *Evet, seninle geleceğim!*
"Bu gece olmaz tatlım," diyor Lyric benim için.
Ona bakıyor. "Sen de mi gelmiyorsun?"
Lyric başını sallar. "Hayır. Çok uzun görmediğin annenle özel bir zaman geçireceksin. Kulağa eğlenceli gelmiyor mu?"
"Evet, ama o zaman bizimle eğlenemezsin!"
Maggie sırıttıyor. "Sanırım babam ve Lyric kendi eğlencelerini yaşayacaklar."
Belki de konuşmamız gereken şey *budur*. Belli ki aramızda bir şeyler olduğunu düşünüyor.
Kaylee'nin yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. "İyi olacağına emin misin?"
Lyric kıkırdar. "Onun iyi olduğundan emin olacağım. Senin için sorun olur mu?"
"Bu gece babalık görevindesin." konuda çok ciddi ve çok sevimli.
Lyric alaycı bir şekilde onu selamlıyor. "Ona senin için bakıcılık yapacağım." "İyi işti."
Onların gidişini izliyoruz ve ön kapı kapanır kapanmaz Lyric omzumu sıkıyor. "Öğleden sonra ve akşamı kendine ayırmanın tadını çıkar."
Gittiğini fark ediyorum ve o anda aklıma gelen tek şeyi söylüyorum.
"Bana bakıcılık yapmayacak mısın? Kızıma söz vermiştin."
"Evet ve yetişkinlerle çocuklar arasındaki sözlü sözleşmeler yasal olarak bağlayıcıdır," diyor kuru bir sesle. "Söz verdiğimiz gibi değil, Ryder. Tanrım."
Lyric olabilir. "Ama..."
"Ama ne?"
"Kendimle ne yapmam gerekiyor?"
Mutfak tezgahına yaslanıyor. "Ne yapmak *istiyorsun*? Her şeyi yapma ve her yere gitme fırsatın var. Makul ölçülerde. Bir ya da iki saatliğine Paris'e uçmak buna değmez."
Bunu gerçekten düşünmek zorundayım çünkü yaklaşık beş yıldır böyle bir fırsatım olmamıştı. Maggie burada kalmadığı ve ben de onlarla birlikte olmadığım sürece daha önce hiç gecelememişti.

Kaylee olmadan, sahip olduğum tek Şey mŭzik.

"Kulŭbe gidebilirsin, yemeğe gidebilirsin,-"

"Seni kaydetmek istiyorum," diye geveledim. "Demonu yapmak istiyorum."

"Tŭm olasılıklar arasından yapmak istediđin bu *mu*? Belki de hayattaki űnemli Őeyler űzerine bir tartıřma yapmalıyız."

Bir adım űne ıkıyorum. "Hâlâ anlamıyorsun, deđil mi? Sen űnemlisin. Sesin űnemli. Ve bunu duyurmak için yardım etmek istiyorum."

"Tamam, buna hayır demenin mŭmkŭn olduğunu bile sanmıyorum." Gŭlŭmsedim. "Gŭzel."

"Ama-"

"Hayır, ama yok."

"Eve gidip duř almak ve yeni kıyafetler giymek benim için sorun olmaz diyecektim. Hâlâ dŭnkŭ kıyafetlerim űzerimde."

Onu bir ařađı bir yukarı sŭzŭyorum -sanki vŭcudunun her santimini zihnimde çoktan ezberlememiřim gibi. "Benim űlŭlerimdesin. Burada duř al ve birkaç kıyafet űdŭn al."

Lyric bu fıkirden biraz rahatsız gűrŭnŭyor ama yine de kabul ediyor. "Eđer senin için de uygunsa."

"Bu bize stŭdyoda daha fazla zaman kazandıracak. Tam bir kayıt seansına hazır olduğunu mu dŭřŭnŭyorsun? Mŭkemmele ulaşana kadar saatlerce aynı Őeyi tekrar tekrar sűylemeye? Bŭyŭk bir iř yaptığınızda, hayatınız bu olacak."

"ok hazırım."

"Gidip sana kıyafet getireyim." Kendine bir Őeyler Őemesi için onu űst kattaki odama davet ederdim ama Lyric ve bir yatakla aynı odada kendime gŭvenmiyorum. Stŭdyoda birlikte olmamıza bile gŭvenmiyorum. Ama yapmayı tercih edeceğim başka bir Őey yok. Eđer bir yere çıkarsak ya da toplum içinde bir Őey yaparsak, paparazziler tarafından tanınma ve takip edilme riskim var zaten o gŭn için insan limitimi doldurdum. Sadece bu da değil, Kaylee'yi dŭřŭnmeden duramam.

Bu haliyle, onun dŭřŭncelerinin dikkatimi dağıtacağını biliyorum, ancak tutkulu olduğum bir Şeye odaklanırsam bunları çoğunlukla engelleyebileceğim.

Ve Lyric kesinlikle tutkuyla olduğum bir Şey. Demosunu kastediyorum. Tabii ki. Sadece demosu.

Ona bir çift eřofman ve bir tiřűrt alıyorum, ama sonra gűmlek ekmecemde bir Őey gűzŭme çarpıyor ve dayanamıyorum. Gűmlekleri deđiřtirip ařađıya kořuyorum ve onu Kaylee'nin oyun odasını toplarken buluyorum.

"Sana almanı söylemiştim. Bugün dadı Lyric değilsin. Sen benim sanatçımsın. Ve eğer sanatçılarımdan biri evimi temizliyor olsaydı, çok utanırdım."

"Benim için fark etmez. Gerçekten."

"Al." Kıyafetleri ona atıyorum.

Bana ters ters bakması beklenen bir şeydi. "Bunu giyerek kayıt yapamam."

"Aww, ama. Filme çekilecek değilsin ya. Kayıt yaparken rahat olman önemli. Uzun, uzun, uzun saatler."

Rahatsız edici kaldırıyor. Eleven turne günlerinden kalma ve üzerinde yüzümün devasa bir resmi ve altında neon yazı tipiyle ismim var. "Bir Eleven tişörtü mü? Gerçekten mi? Hayır. Gerekirse gömleksiz kayıt yaparım."

Evet, bu iyi bir fikir değil. "Eğer bunu yaparsan kaç parça hazırlayacağımızı bilmiyorum."

Lyric'in bakışları hiç .

"Benim için mi?" Kaylee'nin bir şey istediğinde yaptığı gibi suratımı asıyorum.

"Yüzünü göğsüne takan insanlardan zevk mi alıyorsun?"

"Tamam, vay canına, bunu ürkütücü hale getirmenin yolu, dostum."

Lyric güler. "Onu ürkütücü yapan ben değilim! Üzerinde senin yüzün olan bir tişört. Dev gibi bir yüz." Onu yanımda tutuyor. "Orantılı bile değil."

"Giymediğin için kırıldım. Biz arkadaş değil miyiz? Hatırladığım kadarıyla en iyi arkadaşlarız."

"Hayır, şu anda sen benim yapımcımsın. Bu şartlar altında nasıl çalışabilirim ki?"

"Peki, tamam. Sana başka bir gömlek getirmemi ister misin, diva?"

Düşünceli görünüyor. "Gömlek iyi." Sesi yenilmiş gibi geliyor ve ben biraz şeytani olabilirim çünkü bunu seviyorum.

"Harika. Ben stüdyoda her şeyi hazırlarken sen de duşa gir."

Dadının odasındaki banyoya doğru gider ve erkek grubu tişörtü giyerken kaydettiği bir şarkı yüzünden ünlü olmak istemediğine dair bir şeyler mırıldanır.

"Düşünsene, gece yarısı talk show'ları için mükemmel bir anekdot daha" diye arkasından.

Lyric bana kuş çeviriyor.

Şimdiden eğlenmeye başladı. Günümü geçirmek için daha iyi bir yol düşünemiyorum. Kapalı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Ryder tişörtü giydiğime inanamıyorum. Gerçekten. Daha da kötüsü onun gibi kokuyor. Bu odaklanmama yardımcı olmuyor. Özellikle de onun giydiği anlamına geldiği için. Deterjan gibi kokmuyor. Ryder gibi kokuyor. Lavantalı çamaşır sabunu ve baharatlı kolonya karışımı.

Onun kokusunu taşımak ve demomun ilk iki şarkısını kaydetmeye konsantre olmaya çalışmak pek iyi bir ikili oluşturmuyor.

Ryder, ben şarkı söylerken onu çalışırken izleyebilmem için kontrol odasının ışıklarını açık tutuyor ve bunu ilk kez yaptığımızda iyi bir fikir olsa da, odaklanma eksikliğimi daha da kötüleştirip kötüleştirmedini merak ediyorum.

Ryder bana karşı sabırlı. Bana ne zaman yeniden başlaman gerektiğini söylüyor ve sesimi ve yeteneğimi en iyi şekilde göstermek için düzenlemeyi değiştirmek için önerilerde bulunuyor.

O profesyonel.

Ve ben burada Eleven ürünleri giyiyorum ve üzerinde kendi yüzü olan bir tişört giymek için ne kadar kendini beğenmiş olması gerektiğini merak ediyorum.

Sıcak sesi dahili telefondan geliyor. "İyi misin? Ara vermek ister misin?"

Sadece birkaç saattir buradayız. Henüz ara veremem. Bu orijinal şarkıyı bitirmek istiyorum, böylece ikinci "Take Me to Church" denemesine geçebiliriz.

"Ben iyiyim."

"Emin misiniz? Dalgın görünüyorsun." Ryder gülümsememeye çalışıyor. "Gömlek yüzünden, değil mi?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Evet, lanet gömlek yüzünden." "O kadar dikkat dağıtıcı mıyım? Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Hayır." Evet, ama tek şey bu değil. "Senin gibi kokuyor, bu da onu giydiğin anlamına geliyor, ve ben de senin bu elbiseyi giydiğini düşünmeden edemiyorum."

ve bunun ne kadar garip olduğunu. Terapiye ihtiyacın olup olmadığını merak ediyorum."

Ryder başını arkaya atıp kahkahayı patlatıyor ama ben duyamıyorum çünkü dahili telefon düğmesine basmamış. Kaygısızken yüzü çok güzel oluyor.

Demek istediğim, o her zaman güzeldir, ama onun rahatlamış haliyle ilgili çok çekici bir şey var.

"O gömleği hayatımda hiç giymedim." Sesi hoparlörden gelirken hâlâ gülüyordu.

Gözlerimi kısıyorum. "O zaman neden senin gibi kokuyor?"

"Belki de eşofmanların yüzündendir? Ya da belki felç geçiriyorsundur. Ya da belki nasıl koktuğumu ezberledin ve bu yüzümü giymenden daha ürkütücü olabilir."

"Bana inanmıyorsan buraya gel. Senin gibi kokuyor."

"Tamam o zaman."

Oh lanet olsun. Bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim.

Ryder bağlantı kapısından girip bana doğru geliyor ve sanırım biriyle alay ettiğim için daha önce hiç bu kadar pişman olmamıştım.

Çünkü bana doğru yaklaşıp eğildiğinde, gömleğini omzumdan koklamak için başını eğdiğinde, kollarımı ona sarma dürtüsü neredeyse baskın geliyor.

"Hmm, biraz benim kolonyam gibi kokuyor." Ryder beni tekrar kokluyor ve sikim bundan olması gerekenden daha fazla hoşlanıyor. "Belki de yıpranmış bir gömleğimi temiz kıyafetlerimin yanına koymuşumdur."

"Ya da belki egoistsiniz ve evde kendi gömleğinizi giymeyi seviyorsunuz. Belki de aynada yüzünüze bakarak mastürbasyon yapıyorsunuz."

O kadar yakınımda duruyor ki nefesini tenimde hissedebiliyorum. "Bu kulağa doğru gelmiyor. On bir günümü seviyorum ama o kadar da değil." Ryder geri çekiliyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Gömleğimin içinde iyi görüldüğünü söylemeliyim." Bakışları aşağı doğru iniyor. "Gömleğimden daha fazlası aslında. Sadece genel olarak kıyafetlerim."

"Her şeyin içinde iyi görünüyorum." Sonunda sanki gerçekten bir soru soruyormuşum gibi yükseliyor.

"Mmm. İşte benim sorunum da bu." Ryder kolunu sırtıma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Hiç şüphesiz ereksiyonumun ona battığını hissedebilir.

Cidden, bana dokunmamıştı bile ve ben çoktan sertleşmişim.

Şimdi onu itiyorum, utanmadan kalçalarımı yavaşça ve incelikle hareket ettiriyorum. Sanki bu ona sürtünmeye çalıştığımı gizleyecekmiş gibi.

"Uygunsuz bir şekilde yakınlaşmadan bir kayıt seansı yapamayacağımızı düşünmeye başlıyorum," diyorum.

"Bu senin hatan."

"Buraya gelmen için seninle alay ettiğim için mi?"

Ryder'ın odağı dudaklarıma doğru kayıyor. "Şarkı söylerken bu kadar karşı konulmaz olduğun için."

Kafamdaki kulaklıklara uzanıyor ve onları benim için çıkarıyor. Yere düşüyorlar ve Ryder irkilmiyor bile.

Ve sonra-

Oh, kutsal anne... kutsal olan her şey.

Ryder'ın ağzı, sadece hayalini kurduğum türden tatlı bir işkence için benimkine iniyor.

Ryder Kennedy beni öpüyor.

Pop sansasyonu Ryder Kennedy'nin dudakları dudaklarımda, kolları bana sarılmış ve dili ağzımda.

Beynim bunu işleyemiyor.

Zihnim aynı fikirde olmayabilir ama bedenim aynı fikirde.

Beni kendine mi çekiyor yoksa ben mi önden gidiyorum emin değilim ama dudakları tanıdık geliyor. Sanki onu yüzlerce hayat boyunca milyonlarca kez öpmüşüm gibi.

Dilim onunkiyle buluşuyor ve iniltisini yutuyorum.

Kayıt stüdyosunda duruyoruz, ısıyoruz, öpüşüyoruz... *yiyip* bitiriyoruz. Ergenler gibi öpüşüyoruz, bir daha asla şansımız olmayacakmış gibi her şeyimizi veriyoruz.

Çünkü çok fazla düşünersek, bunun gerçekten bir daha olmayacağını fark ederiz.

Ryder'ın dudakları göründükleri kadar yumuşak ve dolgun alt dudağı beni deli ediyor.

Kirli yanağını yanağıma değdirmesi cennet hissi veriyor ve elleri sırtımda gezinirken kalçalarını iterek sikini benimkinin yanına sürtüyor.

Aşırı duyuşal yüklenme. Bu bir rüyanın gerçekleşmesi.

Onunla tanışana kadar sahip olduğumu hiç bilmediğim, ancak onun için çalışmaya başladığımdan beri sık sık sahip olduğum bir rüya.

"Kahretsin." Ayrılıyorum.

Ryder'ın alnı çatlıyor. "Ne?" "Bu..."

Aramızdaki küçük boşluğu tekrar kapatıyor.

"Kaçınılmaz." "Ben-kaçınılmaz-"

"Seni asla işe almamalıydım."

"Ouch."

Ryder gülüyor. "Kaylee ile harikasin. Mükemmel. Ama sen geldiğinden beri *bununla* savaşıyorum." Ağzı tekrar benimkinin üzerinde ve bunu durdurmak için ne kadar gücüm varsa artık yok.

El yordamıyla ve inleyerek onu daha da yakına çekiyorum. Tökezledik ve buradaki tek mobilya parçasını devirmeyi başardık - yalnız bir tabure.

Ryder bizi döndürüyor ve beni ses geçirmez duvara yaslıyor.

Bir yandan da ağzına, diline... dudaklarına saldırmaktan geri durmuyorum.

Bana doğru bastırıyor, ikimiz de kalçalarımızı salladıkça baskısı artıyor gibi görünen yavaş, işkenceli itişlerle siki benimkine sürtünüyor.

Eğer durmazsak çok yakında bitecek.

Kalçalarını kavriyorum ve alt yarılarımızı nazikçe ayırıyorum. Ryder ağzını geri çekiyor. "Şimdi ne olacak?"

"Çok iyi hissediyorsun."

Günah kadar seksi dudaklarının kenarları titriyor. "Bu neden sorun olsun ki?" "Çünkü eşofmanının tamamen düzgün bir çiftini mahvedeceğim."

Ryder parmağını bel bandında gezdirerek benimle dalga geçiyor. "Bu sorunu çözebilirim."

Dizlerinin üzerine çöktüğünde bir dizi sert küfür savurdum.

Sikim o kadar sert ki Ryder'ın eşofmanları yüzünün hemen önünde eğiliyor. Yaramaz bir sırtışıla bana bakıyor, sonra burnunu ve ağzını malzemenin üzerinden sikimin dış hatları boyunca gezdiriyor.

Daha fazlasını istediğim için inliyorum, sonra eşofman altımı bacaklarımdan aşağı çektiğinde daha da sert inliyorum.

Ağzını sikime dayayacağı beklentisiyle ucundan bir damla prekum kayıyor. Ama ağzını üzerime koymuyor. Onun yerine yavaşça ayağa kalktı.

Beni usulca öpmek için eğilirken gözlerimin içine bakıyor.

Sikim muhtaç ve ihmal edilmiş hissediyor, ama bir sonraki saniye, parmakları sert uzunluğumun etrafına sarılıyor.

Öne doğru sarsıldım ve neredeyse kaybediyordum.

Ona tutunmalıyım. Onu kavrayabileceğim her yere. O aşağı yukarı pompalarken ellerim omuzlarını kavriyor. Beni yavaşça ama sertçe sarsıyor.

Nefes nefese kalıyorum ve ağzından ayrılıyorum ama alnımızı bir arada tutuyoruz. Nefeslerimiz birbirine karışıyor ve sikimi kavrayışı sıkılaşıyor, dizlerimin bağı çözülüyor.

"Siktir, bu işte iyisin."

"Çok pratik yaptım," diye mırıldanıyor Ryder.

"Ah. Doğru. Randevulaşmama olayı. Belki de ..." Ona uzanıyorum.

Birlikte onun sikini serbest bırakıyoruz ve sonra öpüşmeye ve birbirimize mastürbasyon yapmaya geri dönüyoruz. Özensiz ama aynı zamanda kontrollü. Ryder kesinlikle ne yaptığını biliyor, ama bir aciliyet ve bitiş çizgisine ulaşma ihtiyacı var, bu da onu daha karmaşık hale getiriyor.

Sperm lekeli bir gömleğin de ideal olmadığını iddia etmek istiyorum ama yine de yüzünün her yerine boşaldığımı söyleme şansı kaçırabileceğim bir fırsat değil.

Ayrıca, onu çıkarmak ona dokunmayı bırakmamı gerektirecek ve uzun, kalın siki elimde titreşirken ve benim için sızarken bunu yapamam.

Ryder itirazlarıma rağmen ağzını benimkinden ayırıyor ama fazla ileri gitmiyor. Biz birbirimizin üzerinde çalışırken o bize bakıyor, nefesleri hızlı ve kesik kesik.

"Yapmam gerek.." Cümlesini bitirmedi.

Sadece başımı salladım. "Aynen."

Kalçalarını eğiyor ve ellerimiz birbirine çarpıyor. Ne yaptığını anlamam bir saniye sürüyor ve aletini bıraktığımda elimi ikimizi de sarması için yönlendiriyor.

Ona doğru bastırdığımda, elini benimkinin üstünde tutup aynı anda ikimizi de sarsmam için bana rehberlik ederken başımı geriye atıyorum.

"Çok iyi," diye fısıldıyor.

Tek yapabildiğim "Mm" demek.

Ryder'ın ağzı boynumla omzumun birleştiği yere geliyor ve sertçe emiyor.

"Lanet olsun."

Sert aşk ısırtığı, birbirimizi çılgınca boşaltma şeklimiz, sert ve tüketen, muhtaç ama samimi.

Ben daha hızlı vuruyorum, o da boynumu daha sert emiyor.

"Oh siktir. Siktir." Kenara doğru devrildim, ikimizin de ellerine ve Tanrı bilir başka nerelere döküldüm.

Ryder kalçalarını daha sert ileri itiyor. Bir kez. Sonra iki kez.

Kollarımda titrediğinde hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyorum. Her yere daha fazla döl akıyor.

Ryder kasılmaları durana kadar beni kendisine başlıyor ve zaman bile kollarımdan yavaşça çekiliyor.

Aramıza bir ağırlık cöküyor, sanki odaya bir fil girmiş ve ikimiz de bunu kabul etmek istemiyormuşuz gibi.

Ağzım kurudu, boğazım kaşıınıyor. "Demek bu oldu," diye .

Kendi pisliğimiz içindeyiz, ama kendimizi temizlemek için hareket etmiyoruz Yukarı.

Ryder gülerken gözlerimin içine bakmıyor. "Evet. oldu." "Çok iyi bir takım olduğumuzu sanmıyorum."

Başı bana doğru o kadar hızlı dönüyor ki, boynundan düşmesinden korkuyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Eminim bu, bir kayıt oturumu sırasında en az üretken olduğun andır."

"Çok bir ihtimal değil. Ama, evet, seks genellikle gecikmelerin nedeni değildir. Burada bekleyin."

Tabii. Eşofmanları ayak bileklerimde, aletim dışarıda ve her yerim döl içinde beklerim. Sorun değil. Hiç de garip değil.

Tamam, bu çok garip.

Eğiliyorum ve en azından pantolonu bacaklarımdan yukarı çekiyorum. Ryder bir kutu mendille döndü.

geldiğince temizlendik ve Ryder kot pantolonunun fermuarını çekti.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, hayalini kurduğum siki hiç göremedim.

Bundan başka bir zaman yararlanacağımı söylemek isterdim ama yararlanır mıyım bilmiyorum.

Kaçınılmaz olan *oops*'u ve *unutalım gitsin*'i bekliyorum ama ikisi de gelmiyor.

Olmadı. Görünüşe göre sefer *hiç olmamış* kısmına geçiyoruz.

Muhtemelen geçen sefer hiçbir şey olmadığı içindir. Bu sefer bunu iddia edemeyiz.

"Şimdi konsantre olabilir misin?"

"Bunu böyle mi değerlendiriyoruz?" İsteksizce sordum. "Daha iyi konsantre olmamı sağlamak için mi iniyorsun? Çünkü sana söylemeliyim ki, eğer senin kolonyan gibi kokmak beni dağıttıysa, dölün gibi kokmaya hiç başlamayayım bile."

Ryder gülümsüyor ve sonunda bana bakıyor. "İyi bir çocuk ol ve bu iki şarkıyı kaydet, belki daha fazlasını yapmana izin veririm."

Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım ama başaramadım. Kaşlarımın artık saç çiziminde yaşadığına eminim.

Ryder iç geçirir. "Sende ne var bilmiyorum ama sana karşı koyabileceğime inanmak saflık ve aptallık olur. Bunu zaten denedim ve kaç gün dayandım?"

"Bilmiyorum ama bir milyar gibi geldi."

Homurdanıyor. "Aynen öyle. Birbirimizden uzak durmaya çalıştığımız bu oyunu oynamaya devam edebiliriz. Birbirimizden etkilenmiyormuşuz gibi davranabiliriz ya da ..."

Ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Yoksa?"

Parmağı boynumda geziniyor, emdiği yere sürtünüyor ve orada kırmızı, kızgın, hak iddia eden bir iz olduğunu anlamak için aynaya ihtiyacım yok. "Ya da bunun olmasına izin verimiz."

Bunun ne olduğunu sormak istiyorum ama belki de bebek adımlarıyla ilerlemeliyiz. "Biriyle çıkmadığını sanıyordum."

Bir anda dokunuşu kayboldu. "Bilmiyorum."

Sanırım cevabımı aldım. "Oh. Tamam. O zaman bu tam olarak ne oluyor?"

"Ben... Bilmiyorum. Kaylee'den sonra tüm flört hayatımı askıya aldım. Bu da yatıya kalmak yok demek. Ve böyle bir ilişkiye istekli birini bulabileceğimden de emin değilim. Bu yüzden Cash ve ben ilk etapta olduk. O bir ilişki istemedi. Sadece seks."

"Yani o on sekiz yaşına gelene kadar bir ilişkiniz olmayacak mı?"

"Hayır. Belki?" Elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Bilmiyorum."

"Bakın, Kaylee olayını bir dereceye kadar anlıyorum. Anlıyorum.

ona bir şey söylemek istemiyoruz, özellikle de bunun gerçekte ne olduğunu bilmiyorken. Oraya gitmemeye karar vermiştik ve şimdi gittik. Ama bu sadece inmekle ilgili bir şeymiş gibi gelmiyor. Bir süredir devam ediyordu."

", " diyor Ryder. "Gece kalacak mısınız?"

"Kalmak mı?"

Başını sallıyor. " yapamayacağımı görmek istiyorum. İşe yarayıp yaramayacağını görmek istiyorum. Yarının ne getireceğini bilmiyorum ama bu gece için, daha fazla bir şey olmanın mümkün olup olmadığını görmek istiyorum. Ve yarın Kaylee eve döndüğünde hepimizin nasıl bir araya gelebileceğini anlamaya çalışabilirim."

Tereddütü en hafif tabirle sinir bozucu. Ama alternatifi ne? Çekip gidecek miyim? Böyle bir şey olmayacak.

"Kulaktan kulağa oynayalım," diyorum.

Ryder'ın yüzü aydınlanıyor ve bu çok şeyi riske atıyor olsa da -işimi, demomu ve kalbimi- bence almaya değer bir risk.

Çünkü Ryder beni öptüğünde her şey anlam kazanıyor.

Nasıl olduğunu bilmiyorum, sadece öyle olduğunu biliyorum.

Ryder'ın, iki şarkımı kaydetmeyi başarırsam daha fazlasının geleceğine dair verdiği söz, öğleden sonranın geri kalanının uçup gitmesine neden oldu.

Belki de üretken olmak için yapmamız gereken şey birlikte inmekti, çünkü onun gibi kokmamıza ve döl lekeli kanıtları giymemize rağmen, akşam yemeği geldiğinde, demomda bitmiş ve cilalanmış iki şarkımız var. Ryder en az bir şarkı daha istiyor, muhtemelen iki, ama bu gecelik işimiz bitti.

Kabinden çıktığımda içimi bir başarı hissi kaplıyor ve beni gülümsetiyor. Kendimi Ryder'ın yanındaki koltuğa attığımda ve o yanağımı öpmek için eğildiğinde gülümsemem genişliyor.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum ama o omuz silkiyor. "Test ediyorum."

"Ve?"

"Ve umarım bunu yapmaya devam edebilirim."

Bana vaat ettiği şeyin çok fazla olmadığını biliyorum ve bu deneme randevusunun -ya da bu gece her neyse- işe yaramayacağı düşüncesi midemi bulandırıyor. Ama geri adım atıp aramızda bir şey yokmuş gibi davranmak işe yaramayacak. Sonunda yine buraya geleceğiz. Bundan eminim.

Ryder koltuğunda geriye yaslanıyor. "Akşam yemeği için ne istersin?" "Hint yemeği yiyebilirim."

"Hmm, baharatlı yiyecekler daha sonra planladığım şey için pek doğru bir seçim değil."

Yüzündeki arsız ifade beni hazırlıksız yakaladı. Evet, bu aramızda kesinlikle işe yarayabilir.

"Ne demek istediğinizi anlamadım? Ben masumum."

Ryder alay eder. "Tabii ki öylesin ama olsun. Hint yemeği istiyorsan, Hint yemeği alırız."

Gözlerimi kısıyorum. "Onun yerine başka bir şey mi?"

Ryder zaferle gülümsüyor. "Ne sipariş edeceğimi biliyorum."

Bu gece bunu daha ileri götürüp götürmememiz gerektiğinden emin değilim çünkü çıkmakla çıkmamak arasındaki bu garip bölgedeyiz, ama olasılığı istiyorum.

Ryder Kennedy olmak randevulaşmayı zorlaştırırdı. Bekar bir baba olmak daha da zorlaştırır. Normal bir insan gibi çıkamaz.

Romantizmi biraz azaltıyor ama onunla birlikte olmak buna değebilir.

Emrediyor ve biz beklerken Ryder beni evin süslü, bir araya getirilmiş bölümüne götürüyor ve kırımı büyük ekran televizyonun önündeki büyük, yumuşak kesitli kanepeye koymamı söylüyor.

"Biliyor musun, senin gerçekten kendini toparladığına dair bir yanılsama içinde değilim, bu yüzden evin bu tarafı beni eskisi gibi korkutmuyor."

"Çok tatlı şeyler söylüyorsun. Ben tamamen toparlanmış ve düzgün biriyim ve hiç de işlevsiz değilim."

"Son birkaç saat içinde Maggie'den bir şey var mı diye kaç kez telefonunuzu kontrol ettiniz?"

Ryder kaşlarını çatıyor. "Sırf bu yüzden patlamış mısır alamazsın." Göğsümü tutuyorum. "Acıyan yerime vur."

Gülümsüyor. "Hemen döneceğim."

Tamam, blöf yapıyor olabilirim. Evin bu kısmı bana hâlâ buraya ait değilmişim gibi hissettiriyor. Özellikle de yalnız bırakıldığımda.

Koltukta kayıyorum, rahat etmeye çalışıyorum ama yumuşaklık bana uymamamın nedeninin pahalı yerlerde olmaya alışık olmamam olduğunu hatırlatıyor.

Kardeşimin evinin tam olarak bir delik olmadığını ve orada kendimi hiç yabancı hissetmediğimi düşünürsek bu garip. Yine de, bazen havuz evinden çıkıp ana eve girdiğimde, Chord ve Brenna öyle olmadığım konusunda beni temin etseler de, davetsiz misafir gibi hissediyorum.

Havuz evi daha çok yaşamaya alışkın olduğum bir yer. Küçük, basit ve gösterişsiz.

Ryder sonunda dev bir kase patlamış mısır ve bir yığın şekerle geri gelir.

"Bunları nerede saklıyordun?" Hepsini sehpanın üzerine serpiştirirken doğruluyorum.

"Büyük mutfakta. Hepsini yemek isteyecek küçük gözlerden uzakta. Kayıt sırasında kaç sanatçının şekere ihtiyaç duyduğunu bilseniz şaşırırsınız."

"Öyle mi?"

"Harley eskiden en kötüsüydü. Eğitimcilerimiz onu korumak zorundaydı. Uyuşturucu kullanımımıza göz kulak olurken, Harley'nin gizlice dışarı çıkıp M&M'leri doldurmadığından da emin olmak zorundaydılar."

"Harley Valentine'ın bu kadar belalı olduğunu kim bilebilirdi?" Ryder gülüyor. "Değil mi? Sert şeyleri sever."

Yanımdaki yeri alıyor ve ben de kolumu kanepenin üst kısmına dayayarak arkama yaslanıyorum.

"Ne izlemek istiyorsun?"

Dudaklarımı yalıyorum.

"Umurumda değil."

Ryder'ın mavi gözleri ateşle doluyor. "Böyle mi ?" Bir

Twizzler'a uzanıyorum ve ağzıma atıyorum. "Evet."

Eli beni kendine çekmek için gömleğimi, yani gömleğini kavıyor ama ağzından bir nefes uzakta duruyorum.

"Güzel yüzünü incitme."

Başını eğdi. "Ha?"

Elini gömleğimden çekip . "Güzel yüzün." "Sen bir aptalsın."

"Olmadığımı hiç iddia etmedim."

Sonra bir bakıyorum, Ryder üstümde, ağzı ağzımda, eli saçlarımda, sırtüstü yatıyorum ve hiç şüphesiz daha önceki halimize geri dönmemizin mümkün olmadığını biliyorum.

Elimizdeki şey çok saf.

Ryder'ın eli giriyor ve sikimi okşuyor. Tamam, tamamen saf değil ama doğal.

Bu... tarif edilemez.

Ona ya da bize baskı yapmak istemiyorum ya da bunun potansiyel olarak ne olabileceğine dair, ama denemesine ihtiyacım var ve henüz o noktada olduğundan emin değilim. Yüzde yüz Kaylee'ye odaklandığı sürece de olacağından emin değilim.

Takdire şayan ama kendisi için bir şeyler almayı da öğrenmesi gerekiyor.

Onun için bunu yapmak istiyorum ama bu zor bir durum.

Eğer bu iş , üçümüzü de mahvedebilir.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

LYRIC'in dudakları dudaklarımdayken, neden çıkmama kuralım olduğunu hatırlamak zor.

Böyle birbirimize bastırdığımızda, birbirimizi gıcırdattığımızda ve hissettiğimizde, kim olduğumu unutmak çok kolay.

Ben Ryder Kennedy ya da birinin babası değilim, bir erkek grubundan da değilim.

Ben şehvetini kontrol edemeyen bir adamım.

Geçmişte hiç seks odaklı değildim. Eğer biraz seks bu her zaman bir tür bonus olurdu ve bunun için çaresiz kaldığım tek bir zaman bile düşünemiyorum.

Hiçbir zaman bir kayıt seansının ortasında birine mastürbasyon yapma ihtiyacı hissetmedim.

Lyric pişman olduğunu ima ettiğinde, içimdeki alarm zilleri çaldı ve ona olabildiğince sıkı tutunmamı söyledi çünkü sadece bir aptal onun gibi birinin kaçmasına izin verirdi.

Ama bu durum beni çok korkutuyor.

Kafamda çok fazla keşke var ve bunun patlamasından çok korkuyorum.

Bu yüzden, şu anda daha fazlası için yalvarıyor olsam da, . Öpücüklerim daha yumuşak oluyor. Dokunuşlarım daha nazik.

Lyric dudaklarını benimkilerden ayırıyor ve başını kanepenin minderine yaslıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Yemek birazdan burada olur ve eğer devam edersek birimiz kapıyı çıplak açmak zorunda kalacak."

". Sadece durma."

"Fedakârlığınız için teşekkür ederim, ama teslimatçılar beni tanıyor ve kapıyı çıplak bir adam açarsa, sanırım magazin basını bunun üzerine atlar."

"Ah, doğru ya. , bazen ünlü olduğunuzu unutmak kolaydır."

"Yani bugün neredeyse bir saat boyunca imza dağıtmam ve fotoğraf çektirmem size hatırlatmadı mı?"

"Öyleydi, ama burada" -Lyric'in eli yanağımı okşuyor- "sen benim için sadece Ryder'sın."

Lanet olsun. Bu kelimeler beni neden bu kadar derinden etkiliyor? Sanki ruhuma ulaşıyorlar ve bana umutsuzca ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şey veriyorlar.

Huşu içinde donup kaldım.

"Yanlış bir şey mi söyledim? Bir fandom sapkınlığının falan mı var? Her şey olmamı mı istiyorsun?"-Lyric sesini yükselterek tizleşiyor

-"Ooh, Ryder Kennedy, Eleven'ı seviyorum, ve sen çooooook tatlısın. Bebeklerimi doğurup benimle evlenir misin? Senin tişörtünü ve her şeyini giyiyorum!" Bu senin için yeterli mi?"

Bir kahkaha patlattım ve düzgünce oturmak için üzerinden kalktım.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum." O da ayağa kalkıyor ve alnında endişeli bir kıvrıklıkla bana bakıyor. "Az önce ne oldu?"

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Sanırım birinin beni 'sadece Ryder' olarak gördüğü tek zaman Maggie ile birlikte olduğum zamandı. O zaman ..." Sonuca kendisinin varması için elimle bir işaret yapıyorum.

"Kaylee ne zaman ...?"

"Evet. Kaylee yapıldığında. Doğduğunda mı? Bilmiyorum, bulabildiğiniz en romantik olmayan kelimeyi seçin çünkü bu onu tam olarak tanımlıyor."

"Bana anlatacak ?"

Öfkelendim. "Bir kadınla birlikte olmamla ilgili mahrem detayları mı öğrenmek istiyorsun?"

"Evet, ben de tam olarak bunu kastetmiştim," diyor. "Bana tam vücut parçalarını verin ve her şeyi yeniden yaratın." Gözlerini deviriyor. "Ne demek istediğimi *biliyorsun*."

Bir dakika düşündüm. Açıkçası bu Maggie'nin ya da benim insanlarla paylaştığımız bir hikâye değil. Ama nedense Lyric'e içimi dökmek istiyorum. Garip bir gecenin hayatımı nasıl sonsuza dek değiştirdiğini anlatmak istiyorum. "Olay olduğunda, bir On Bir turnesinden sonra Teksas'taki sevgili homofobik ailemi ziyaret ediyordum."

"Bekle, sen Teksaslı mısın? Seksi Güney aksanın nerede?"

"Eleven'in vokal koçlarının beni neredeyse dövmediğini mi sanıyorsunuz?" Vokal koçluğu gerçek bir işkence biçimidir. Twang'imi kaybetmem aylarımı aldı ve doğal olarak ona geri dönmeyi bırakmam yaklaşık bir yılını aldı.

"Vay be." Lyric endişeli görünüyor.

"Zaten onlara izin vereceğinden değil, ama etiketler senin mükemmel Kaliforniya çocuğu aksanını değiştirmez."

Lyric başını sallar. "Özür dilerim. Bu endüstri işleri beni şaşırtmaması gerekirken hâlâ şaşırtıyor. Güneyli aksanının nesi var? Bunun sevimli ve pazarlanabilir olacağını düşünürsün."

"Nashville'de, belki. Her neyse, Teksas'a döndüğümde evden çıkmak ve annemle babamın grubun stilistlerinin hepimizi eşcinsel gibi giydirmekten ne kadar hoşlandığına dair görüşlerinden uzaklaşmak istedim."

"Bekle, eşcinsel kıyafet yönetmeliği mi var? Bu yüzden mi bir ilişki bulamıyorum? Yanlış mı giyiniyorum?"

"Tam da bu yüzden. Aylık bültendeki notu almadın mı?" "Belki de spam klasörümü kontrol etmeliyim."

"Belki de. Her şeyin bu şekilde olması biraz çılgınca. Paparazziler beni henüz evde bulmamıştı, bu yüzden birkaç yıldır ilk kez evden çıkmakta ve kimse bana yapma demeden istediğimi yapmakta özgürdüm. Akşam yemeği vakti çoktan geçmişti ve hava kararmıştı ama dışarı çıkmak istiyordum. Yerel çocuk parkına yürüdüm ve salıncakta bir figür gördüm. Kapüşonumu yukarı çektim ama beni çoktan fark etmişti. Küçük Maggie Costa bana sırtıyordu. Birinci sınıftan beri aynı okullara gitmiştik ve şöhret dolu hayatımdan geçmişe dönmek çok garipti."

"Lütfen bana kızınızın bir oyun parkında dünyaya geldiğini söyleyin. Bu çok kirli ve havalı."

Evet. Çok romantik. "Çok bariz bir sorun olmasaydı harika bir romantik komedi olurdu."

"Erkekleri tercih ettiğin gerçeği mi?"

"Aynen öyle. Eleven'ın turneye çıktığı ilk yıldan beri birlikte olduğum ilk kadındı. Kadınlarla seks benim için her zaman vur-kaç gibiydi. Büyük bir ipucu olmalıydı, değil mi? Cinselliğimin bir anlam kazanmaya başlaması, sektörde sağduyulu olacağını bildiğim erkeklerle takılmaya başlamama kadar sürdü. Hâlâ bir etiket bulamasam da bana mantıklı geliyor."

"Önemli olan tek şey bu," diyor Lyric ve yumuşak sesinden ne kadar samimi olduğunu duyabiliyorum.

"Her neyse, Maggie. Bir görevden sonra ziyarete gelmişti. Orada bir yakını kaybetmişti, o yüzden berbat durumdaydı ve hayatlarımız hakkında konuşmaya başladık. İç karartıcı saçmalıklarını benim üzerime yıktı. Ben de ona

kendimi şımarık bir diva gibi hissettim, sonra bana 'Sen benim için hala Ryder'sın' dedi. Her şey bundan ibaretti."

"Ooh, bu seks silahını daha sonra kullanmak üzere arka cebime koyuyorum." "Seks silahı mı?"

"Evet, sihirli bir kelime gibi. Abrakadabra yerine, *Sadece Ryder*."

Keşke benimle alay etmesinin bana bir şey yapmadığını söyleyebilseydim ama yalan söylemiş olurum.

Lyric kıkırdar. "Hâlâ bir oyun parkında çıldırdığına inanamıyorum. Şanslısın ki tutuklanmadın ya da birileri bunu görüp fotoğraflarını magazin dergilerine satmadı."

Yumuşak minderlere yaslanıyorum ve başımı kanepenin arkılığına yaslıyorum. "Yine de, eğer bu gerçekleşmiş olsaydı, cinselliğimle ilgili bazı söylentileri ortadan kaldırabilirdi."

"Eminim sadece daha fazla hoş karşılanırdı. *Ryder Kennedy, Seks Bağımlısı*. Manşetleri şimdi görebiliyorum."

Ön kapının zili çaldı, ben de ayağa kalktım. "Yanıldığını söyleyebilirim ama bu muhtemelen yakalansaydık nasıl bir şey olacağının doğru bir tasviri."

Yemeği ön kapıdan alıyorum ve adama cömertçe bahşiş veriyorum. Çoğu mekanın ünlüler konusunda sorun çıkarmadığını ve iyi para alırlarsa ve tekrar müşteri olacağımızı bilirlerse ağızlarını açmadıklarını gördüm.

Resmi oturma odasına döndüğümde Lyric düşünceli bakışlarla orada oturuyordu.

"N'aber?" En sevdiğim kafeden aldığım strator kutuları iki tabakla birlikte sehpanın üzerine koyup yere oturuyorum.

Lyric hâlâ kanepede oturuyor ve dalgın görünüyor. "Lyric?"

Kendini her ne ise ondan kurtarıyor ve yanımda yere çöküyor. "Yemek yerken bir oyun oynamalıyız."

"Oyun mu?"

"Evet. Tek yapmanız gereken aşağıdaki magazin haberlerine efsane ya da gerçek demek."

"İşte başlıyoruz."

Rahatladık ve Lyric sorulara başlarken ben de yemeğimi yedim.

Sandviçinden bir ısırık alır ve lokmanın etrafında konuşur. "Bunu daha önce konuştuğumuzu biliyorum ama gerçekten emin olmam gerekiyor. Gerçekten öldün mü?"

Çok güldüm. "Güldüm. Birkaç yıl önce bir uçak kazasında. Ya bir hayaletim ya da senin hayal gücün. Seç birini."

"Benim ateşli hayal gücüm olmalı çünkü hayaletler hiçbir şekilde senin kadar çekici olamaz."

"Teşekkür... ederim?"

Lyric beni görmezden geliyor ve bir sonraki saldırısı için hazırlanıyor. "Kaylee'nin tüp bebek olduğu söylentisinin doğru olmadığını zaten biliyorum. Ryley4Ever hashtag'i. Sen ve Harley hiç takıldınız mı?"

"Bunu neredeyse inkar etmek istemiyorum çünkü bu söylentinin arkasındaki hayran kitlesi harika. Ama bu bir efsane. Harley ve ben çok iyi arkadaşız, hepsi bu."

Lyric'in Harley ve cinselliği hakkındaki söylentiler hakkında daha fazla bilgi için oyalanma şeklini özlemiyorum ve Hollywood çevrelerinde oldukça iyi biliniyor olsa da, bundan daha fazlasını söylemek benim haddim değil.

"Biniciniz gerçekten de bir gösteriden önce kurbanlık tavuk kesiyor mu?"

"Hayır, o Denver'ındı."

Bana baktı.

"Seninle taşak geçiyorum. Tam bir efsane. Eleven'ın binicisi uysaldı. Öyle olmalıydı çünkü plak şirketimiz şımarık divalara dönüşmemizi istemiyordu. Bu söylentiler etrafa deli gibi yayılıyor ve konserlere ve görünürlere mal oluyor."

"Etiketleri duydukça, acaba bağımsız mı olsam diye daha çok düşünüyorum."

"Eğer yapmak istiyorsanız, meşru bir konuşmadır."

Lyric bir ısırik daha alır. "Belki başka zaman. Bu çok eğlenceli. Hmm, başka ne vardı ..."

"Senin için biraz yol açayım. Benim dışımda hiçbirimizin çocuğu yok, tüm o aşk çocuğu iddiaları sahte. İlk günlerde Blake'i yanlışlıkla Ohio'nun ortasında bir dinlenme tesisinde bırakmıştık. Yani bu doğru."

Lyric neredeyse boğuluyordu. "Gerçekten mi?"

"Çok sessiz. İşemek için tur otobüsünden indiğini bilmiyorduk."

Lyric gülüyor. "Ne kadar ?"

"Hiç de değil. Bizim geri dönmemizi beklerken tanıştığı bir grup kızla yattı."

Lyric başını geriye atar. "Bu inanılmaz. Pekâlâ, hanginiz erkek düşkünü? Harley var, kalp kıran tek eşli. Sen de

bekar bir baba. Blake, sessiz sarışın. Yani ya Mason ya da Denver." "Denver," dedim hemen. "Eller aşağı. Mason... Sanırım o bir Biraz temkinli mi? Her zaman öyleydi. Hepimiz arasında aşka en az inanan o. Hatta geçici aşklara bile. Yani, bunu hiç yapmadı değil, ama kesinlikle Denver kadar değildi."

"Mason on dokuz yaşında falan nişanlanmamış mıydı?"

"Evet. Aşka inanmamasının sebebi. Onu şöhreti için istiyordu. Bu hepimizin bir noktada yaşadığı bir şey." Bir şey fark ettim. "Bir dakika. On dokuz yaşında nişanlandığını nereden biliyordun? Harley ve benim Eleven'ın şarkılarının çoğunu yazdığımızı bildiğin gerçeğini görmezden gelebilirim ama Mason'ın nişanlanması Eleven'la ilgili oldukça belirsiz bir bilgi." Nefesim kesildi. "Gizliden gizliye bir erkek grubu hayranı mısın? Aman Tanrım, bu harika."

."

"Sakin ol. Bu olay olduğunda kız kardeşimin ağladığını hatırlıyorum."

"Oh, . Bir gün sana Eleven'ı sevdiğini itiraf ettireceğim. Ben bile şarkılarımızı rastgele çalmak zorundasınız, ta ki onlar sizi yakalayıp şarkı söylemeye başlayana kadar. Bir sonraki adım dans etmek ve sonra tamamen tükeneceksiniz."

Lyric daha dik oturur. "Bu bana söylediğin en kaba şeydi."

"Ve bu *bana* söylediğin en kaba şeydi. O kadar da kötü değiliz, değil mi?"

Lyric sesini alçaltıyor ve mırıldanıyor, "Tamamen korkunç olmayabilirsin."

"Birinci adım tamamlandı." Ona gülümsüyorum, o da bana karşılık veriyor ama bir sonraki sorusu beni şaşırtıyor.

"Bunu hiç Cash ile yaptın mı?"

Sertçe yutkundum. "Cash mi?"

"Evet, yemek sipariş etmek, gülmek ve birbirimize bok atmak gibi." Tabağına bakıyor.

"Cash ve ben stüdyo dışında hiçbir şey yapmadık. Titreşimli bir dildonun duygusal erişimine sahip."

"Dostum, o kadar kızgınım ki üzerine kustum. Bunu kim istemez ki?" Gülüyor ama işin içinde hiç mizah yok. "Özür dilerim, söylediklerimi unut."

Bağdaş kurup otururken kalçalarımız birbirine değecek şekilde ona yaklaşıyorum. "Lyric, *bunu daha* önce hiç kimseyle yapmadım. Cash'le yaşadığımız şeyin bir kolaylık olduğunu anlamalısın. Kaylee doğduğundan beri kimseyle birlikte olmamıştım ve o da... oradaydı."

"Tıpkı benim burada olduğum gibi mi? Bu" -parmağını aramızda sallıyor-
"çok uygun."

"O kadar basit olsaydı, şu anda burada olmazdın."

Hıyarlık etmeye çalışmıyorum ama bunun benim için zor olduğunu, hafife almadığımı bilmesini istiyorum.

Elim kalçasında geziniyor, ama bana bakmayı reddediyor, bu yüzden işleri kendi ellerime alıyorum.

Kucağına tırmanıp, kalçalarına sarılıyorum. O da bana izin veriyor. Sonra anlamlı ela gözleriyle bana bakıyor ve muhtemelen yapmamam gereken şeyler için söz vermek istiyorum.

"Çok fazla söz veremeyeceğimi biliyorum ve senin de bu konuda pek iyi olmadığını biliyorum."

"Geçmişte sıradan bir şey yüzünden başım yandı."

"Bu sıradan bir şey değil. En azından öyle olmasını istemiyorum. Sadece Kaylee ile nasıl uyum sağlayacağımı bilmiyorum."

"Anladım," diyor Lyric. "Sanırım. Kaylee'ye ya da halka, hatta Maggie'ye bile söylemeni istemiyorum ama ucuz bir fahişe muamelesi görmek de istemiyorum."

"Sana asla böyle davranmayacağım. Bir arkadaş olarak sana bunu yapamayacak kadar değer veriyorum."

Arkadaş kelimesini duyunca hafifçe yüzünü buruşturduğunu fark ediyorum ama ona başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bunu çalışmak yerine, onu tekrar öpmek için ve ona karşı hissettiğim her şeyi içine koymaya çalıştım.

Onu tatmak ve keşfetmek istiyorum ve ellerini sırtımda gezdirip kıcımlı kavrarken, ona daha çok şeyimi vermek istiyorum.

"Yeterince yemek yedin mi?" Dudaklarına karşı mırıldanıyorum. "Evet," diye nefes alıyor.

"Hadi yukarı

çıkalım." "Buna

izin var mı?"

"Bu için yeni bir şey, o yüzden biraz sabırlı ol, tamam mı?"

"Bunu aceleye getirmemize gerek yok. Söz veriyorum. Zaten yarın kovalamaca günü ve muhtemelen bu gece eve gitmeliyim ki sabah onu okula bırakabileyim."

Ondan kalmasını istemek için milyonlarca neden kafamda dolaşıyor, saçma sapan kelimelerden oluşan bir nehir gibi içimden tehdit ediyor.

"Brenna'ya Chase'i okula bırakmasını söyler misin? Maggie yarın Kaylee'yi getirdiğinde Tesla'yı alıp onu almaya gidebilirsin."

Lyric gülümsüyor. "Masada seks varken sorun çözmenin bu kadar kolay olması komik."

"Bu değil... Tamam, belki biraz öyle, ama seks yapmak zorunda değiliz. Ben sadece ..."

"Sadece ne?"

"Bence şu anda o kapıdan çıkıp gidersen, yarın geri gelme ihtimalin çok yüksek ve bu hiç olmamış gibi davranacağız ve ben bunu istemiyorum. Bunun farklı olduğunu görmeni istiyorum."

"Nasıl farklı?"

Sesinin kısık olmasından nefret ediyorum ama yine de bir cevap bulmakta zorlanıyorum. "O kısmı henüz bilmiyorum. Tek bildiğim gitmeni istemediğim."

"Burada daha büyük bir insan olmaya çalışıyorum Ryder. Zaten yapmayacağımızı söylediğimiz pek çok çizgiyi aştık. Seninle yukarı çıkmak her şeyi daha da karıştıracak. Kaylee. Kayıt. *Biz*. Önce tamamen emin olmanı istiyorum. Söz veriyorum, geri geleceğim."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum.

İsteksizce üstünden inip kırımın üstüne düşünüyorum. "Bunu takdir etmem gerektiğini biliyorum ama dürüst olmak gerekirse senden biraz nefret ediyorum."

Lyric beni öpmek için eğildi. Ben de onu öpmeden edemiyorum.

Ağzımın içine kıkırdıyor. "Evet, benden çok nefret ediyorsun." Ayağa kalkıyor ve ben bir mızızlanıyorum. "Yarın nasıl hissedeceğini göreceğiz, tamam mı?"

"Sana şimdiden söyleyebilirim. Lanet olası azgınlık. Ben de öyle hissedeceğim."

"Umarım öyledir." Lyric başımın üstünü öpüyor. "Yarın görüşürüz."

Başımı sallıyorum. "Yarın."

Maggie'nin bir gecede Kaylee'yi tekrar isteme ihtimalini merak ediyorum.

Şansın yüksek olduğu ortaya çıktı.

Gerçekten yüksek.

Gecenin büyük bir bölümünde Kaylee'nin hayali çılgınlıklarıyla uyandıktan sonra, onun evde olmadığını hatırladığımda, Maggie onu getirdiğinde yorgunluktan ölüyordum.

Evde. Bana hiçbir şekilde yeterince uzun olmayan bir sarılmanın ardından Kaylee, gidip tüm oyuncaklarına merhaba demesi ve onu özleyip özlemediklerini sorması gerektiğini söyledi.

Maggie bombayı patlattığında kahvemden bir yudum almıştım.

"Tekrar görüşmeyeceğim."

Neredeyse fincanımı düşürüyordum. "Lyric'in gelip bunu üzerime atmasını bekleyemedin, değil mi?"

"Oh, bekle, burada değil mi?" Etrafına bakınıyor.

"Kurnaz, Mags. Hayır, değil. Dün gece biraz takıldık ve sonra eve gitti."

"Takılmak mı yoksa" -kaşlarını sallıyor- "*takılmak* mı?"

Ona cevap vermedim.

"Benim onayımı aldı. Kaylee dün gece onun hakkında susmadı.

Onu şimdiden seviyor."

"Mm." Buna başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Ben kör değilim. İkinizin arasında bir şeyler olduğu çok açık."

"O zaman belki de ordudan ayrıldıktan sonra medyum olmalısın çünkü dün geceye kadar hiçbir şey olmuyordu."

"Biliyordum," diye . "Artık birlikte misiniz, değil misiniz?" "O kadar kolay değil."

"Neden olmasın?"

"Dediğin gibi, Kaylee onu zaten seviyor. İşler yolunda gitmezse ne olacak?"

"Eğer. *Eğer* ."

"Onunla ciddi bir şeyler keşfetmek için çok fazla boş zamanım yok."

Maggie tezgâha yaslanır. "Yapabilirsin."

"Doğru. Çünkü sen yeniden katılmıyorsun." Ve dünkü korkularım geri geldi. Maggie'nin eve geldiği diğer tüm zamanlarda birkaç gün, belki birkaç hafta takılmıştı ve her gidişinde bunu görmüştüm. Kaylee'ye veda ederken gözlerindeki o özlem dolu bakışı gördüm.

Dram yaratacak tipte biri değil. Maggie tanıdığım en az dramatik insan. Ama Kaylee söz konusu olduğunda içimde hala aşırı korumacı bir korku var.

"Üzgün görünüyorsun," diyor.

"Ben değilim. Sanırım ben ..." Bunu bir pislik gibi görünmeden nasıl söyleyebilirim?

"Kaylee'yi senden almaya çalışacağımdan mı endişeleniyorsun?" "Öyle bir şey değil-"

Gülümsüyor. "Öyle değil mi? İçten içe bunu asla yapmayacağımı bildiğini düşünmek istiyorum. Şimdiye kadar bu ortak ebeveynlik işi kolay oldu çünkü ben hiç yoktum. Aramızdaki bu kolay ilişkiyi sürdürmek istiyorum ama Kaylee ile daha fazla zaman geçirmek istiyorum."

"Bunu hak ediyorsun," diyorum.

"Daha fazla geceleme ya da belki haftada birkaç gece-" Keskin bir nefes alıyorum.

"Ama bu noktaya gelene kadar çalışmaktan çok mutluyum. Ben aslında onun tüm hayatı boyunca yoktum ve sen bunu turnedeyken, ünlü biriyken ve diğer tüm şeylerle uğraşırken yaptın. Onu bırakmanın senin için zor olacağını biliyorum ama umarım buna açıksındır."

"İş için ne yapacaksın?"

Başını eğiyor. "Senin grup parandan otlanacağım." Güldüm.

"Ama ciddiym, tam olarak emin değilim. Geçen sefer yeniden katılmamın tek nedeni John'a bir tür intikam borcum olduğunu hissetmemdi."

John, denizaşırı ülkelerde ölen hayatının aşkı olduğunu iddia ettiği adam. Unutmak için o kadar çaresizdi ki benimle yattı ve bir çocuk yaptı.

Gözleri yaşlarla doluyor. "O doğduğunda tek düşünebildiğim John'du. Senin kızın olmasına rağmen onda hep John'u gördüm. Belki de planladığımız gelecek yüzünden. Belki de onun varlığına ve John'un yokluğuna içerlediğim için."

Kalbim hem Maggie hem de Kaylee için kırılıyor. "Bunu bana hiç söylememiştin," diyorum sessizce.

"Kimseye söylemedim. Orduya odaklandım ve kendime anne olmadığımı söyledim."

"Birini gördün mü? Bu konuda profesyonel biri gibi."

Burnunu çekiyor. ". Son birkaç yıldır bunun üzerinde çalışıyorum ve sonunda Kaylee için burada olmak istediğim yerdeyim. Kızıma borçlu olduğumu hissediyorum."

"Yalan söylemeyeceğim. Bu beni korkutuyor ama açık iletişim kurmayı kabul ettiğimiz sürece ve-"

"Her zaman."

"Ne zaman çıkıyorsun?" Ben soruyorum.

"Resmi olarak mı? Birkaç hafta daha. Altı gün içinde üsse geri dönmem gerekiyor ve sonra her şeyi düzene sokmam gerekecek."

"Burada kalacak bir var mı?"

Ayaklarına bakar. "Uh, hayır. Henüz değil." Yeşil gözleri yukarı bakıyor Ben.

"Bir iş bulana kadar burada kalabilirsiniz. Eğer daha uzun istiyorsun."

Maggie o kendine has yargılayıcı yüz ifadesiyle bana bakıyor. "Belli ki bunu istemiyorsun ya da buna ihtiyacın yok."

"Sana bunu yapabileceğimi göstermek istiyorum. Sorumluluk sahibi olabileceğimi."

"Bu yüzden mi bu sefer kendi otel odanı aldın? Bu şekilde davranmak zorunda olmadığımı . Benimleyken olmaz."

"Bunu kendi başıma yapmak istiyorum."

"Ona bir plak anlaşması yapmaktan bahsettiğimde Lyric gibi konuşuyorsun." "Lyric bir sanatçı mı?"

"Evet. Ve yardım etmeme izin vermiyor."

"Şimdi onu daha da çok seviyorum. Sen ve diğer Onbirler için kimin gerçek olup olmadığını anlamanın ne kadar zor olduğunu hatırlıyorum. Lyric'i hiç tanımıyorum ama içgüdülerim ve Kaylee bana onun harika biri olduğunu söylüyor."

Evet, ben de öyle.

Söz konusu olduğunda onun güdülerini sorgulamak zorunda değilim. O tanıdığım en samimi insan. Hollywood'un onu çiğneyip tükürmek isteyeceğinden korksam da, bunun olmasına izin vermeyecek öz saygıya ve haysiyete sahip olduğunu da biliyorum.

Ön kapının açılma sesi evin içinde yankılanıyor ve kendimi gömleğimin eteğiyle oynarken doğrulurken buluyorum.

"Aman Tanrım, çok tatlısın," diyor Maggie.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum.

Lyric içeri giriyor ama ikimiz de ona bakınca kısa kesiyor. "Ne kaçırdım?"

"Maggie bir süre daha buralarda olacak," diyorum gülümseyerek.

Kalması konusunda hemfikirim ama düşünmem gereken çok şey var. Ya bulabileceği tek iş başka bir yerdeyse? Teksas gibi. Ya Kaylee'yi almak isterse? Ya, ya, ya-

"Gördüğünüz gibi, bu konuda çıldırıyor." Maggie her zamanki gibi neşeli ve ben bunu hak etmiyorum. Pislik gibi davranıyorum.

"Korkmuyorum," diyorum.

Maggie Lyric'e doğru eğilir. "Çok korkuyor. Kaylee'yle daha fazla vakit geçirmek istiyorum, o da aşırı korumacı baba rutinini uyguluyor."

"Ah. Mantıklı." Lyric bana döndü. "Kaylee iyi olacak."

"İkinizden de nefret ediyorum," diye homurdanıyorum ve onlar da bana gülüyorlar. "Çok komik," diye biraz daha homurdanıyorum.

Maggie üst koluma dokunuyor. "Sadece takıldığımızı biliyorsun. Böyle hissetmekte sonuna kadar haklısın ve bunu anlıyorum. Burada hâlâ kontrolün sende olduğuna dair seni rahatlatmak istiyorum. Senin hızında gideceğim."

"Kulağa tanıdık geliyor," diye mırıldanıyor Lyric.

Bakışlarım ona kaydığında, bana masum bir "ne?" ifadesi fırlatıyor.

"Bu arada, sizi yalnız bırakıp Kaylee'yi kontrol etmeye gideceğim." Maggie uzaklaşır ve Lyric onun gidişini izler.

Kız gözden kaybolunca gülümsemesini bana çevirdi.

"Hey." Eğildi ve yanağımdan öptü.

"Merhaba."

"Bu iyi mi?"

"İyiden de öte." Dudaklarını kısaca öpüyorum.

Yeterli değil ama olmak zorunda çünkü Kaylee her an buraya gelebilir.

"Demek kalıyor, ha?"

". Önce halletmesi gereken bazı şeyler var ama görünüşe göre kalıcı olarak buraya taşınacak."

"Ah. Uh, güzel. Sanırım yakında yeni bir iş arıyor olacağım?"

Oh kahretsin. Bunu düşünmemiştim bile. "Sana hâlâ ihtiyacımız var."

"Sadece o kadar değil. Sorun değil. Bu zaten hiçbir zaman uzun vadeli bir şey olmayacaktı. Kaylee birkaç ay içinde okula başlayacak."

"Hey, belki de iyi tarafından bakmalısın? Demonu bitirdiğimizde bu işe ihtiyacın bile kalmayacak çünkü anlaşmayı imzalayacaksın."

Lyric ikna olmuş görünmüyor.

"Maggie sadece altı gün daha burada kalacak ve birkaç hafta sonra geri dönecek. Düşünüyordum da..."

"Buradayken Kaylee ile olabildiğince çok zaman geçirmeli mi?"

"Evet, ama o zamanı kayıt için kullanabiliriz. İki gün daha herhangi bir prodüksiyon işim yok."

Eğer seksin bir tonu varsa, o da ağzımdan çıkıverdi, ama o şekilde çıkmasını istememiştim. Tam olarak değil.

"Böyle söylediğinde gerçekten ne kadar iş yapabileceğimizi ?"

Elimi kaldırıp Star Trek'teki Vulkan selamını veriyorum. "İzci onuru." Buna gerçekten söz vermemin imkanı yok.

Lyric homurdanıyor.

"Tamam, kayıt sırasında profesyonel olacağıma söz veriyorum." Bugünlük işimiz bittiğinde, bu başka bir hikaye. "Maggie'nin etrafta daha fazla olmasıyla bunu doğru yapma şansımız olacak. Seninle gerçek bir randevuya çıkabilirim."

"Randevu mu? Gerçek bir akşam yemeği gibi, karşılıklı oturup hayatlarımız hakkında konuşacağımız türden bir randevu mu?"

"PDA olmayabilir ama gerçek bir randevuya en yakın şey bu."

"Maggie dönene kadar gerçekten profesyonel olabileceğini düşünüyor musun?" Lyric'in kuşkulu ifadesi tam da benim düşüncelerimi yansıtıyor.

"Muhtemelen hayır."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Şaşırtıcı bir şekilde, Ryder profesyonel kalmayı başarır. İki gün boyunca. Maggie Kaylee'yi oyun grubuna götürürken biz de çoğunlukla stüdyoda gerçek işlerimizi yapıyorduk.

Maggie'nin kalması iyi bir şey. Ryder'ın biraz daha özgür olması harika olacak ve Kaylee'nin annesiyle kaliteli zaman geçirmesi daha da iyi olacak.

Ama onun dadısı olarak geçireceğim zaman kısa kesilecekmiş gibi geliyor.

Ve her zaman rahatça orada olmazsam Ryder'ın beni görmek için ne kadar çaba harcayacağını merak ediyorum.

Sahip olduğumuz şeyin rahatlıkla ilgili olmadığını söylüyor ama ben hala ikna olmuş değilim.

Cumartesi gecesi gelip çatıyor ve hafta sonu konserim için Cedar Bar'da sahneye çıktığımda, seyirciler arasında vücudumun otomatik olarak Ryder olduğunu bildiği bir figür görüyorum.

İhtiyacım olan tek ikna edici şey bu.

Beni çalarken görmeye geldi.

Cash'in seyirciler arasında olduğu zamanların aksine, gergin değilim.

Tamam, biraz gerginim ama Ryder'ın önünde sayısız kez performans sergiledim. Ona tavsiyelerini dinlediğimi göstermek istiyorum. Onu dinliyorum. Setlerimi değiştirdim ve yelpazemi daha fazla gösteren şarkılar seçtim.

Şarkı seçimlerimi yeni bir seviyeye taşıdım, çok ana akım olup olmadığını ya da popüler olanla bilinmeyen arasında mükemmel bir orana sahip olup olmadığını sormuyorum.

Diğer insanların ne düşündüğü umurumda değil. Ben sadece kendi kişisel görüşlerimi dikkate alıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, müzik dinleme şeklimi tamamen değiştirdi.

Asla bir erkek grubu hayranı olmayabilirim ama onları takdir etme konusunda yeni bir seviyeye ulaştım. Ryder sağ olsun.

Yine de onların şarkılarından birini söylemeyeceğim.

Gözlerim seyirciler arasındaki gölgeli figürle buluşuyor. Kimliğini gizlemek için gri kapüşonlu bir kot ceket giymiş ve ne kadar bencilce olsa da umarım tanınmaz.

O *benim* için burada ve ben de kalmasını istiyorum.

Ona gidebilmek için sette acele etmemek çok zor, ki bu çok saçma çünkü birbirimizi dün gördük.

Bugün stüdyoda yeni bir gösterisi vardı - genellikle hafta sonları yapmadığı bir şey. Ben de çalışabilirdim ama Maggie Kaylee'yi alabildi.

Kaylee'nin dadısı olarak geçirdiğim zamanın sonunun başlangıcı.

Ryder'ın bütün gün stüdyoda olacağını sanıyordum ama sanırım erken bitirmişler.

Performansımı sergilerken, sahne ışıkları altında sadece dış hatlarını görebiliyorsa da bakışlarım sürekli ona dönüyor.

Sahnede geçirdiğim milyonlarca saatten sonra nihayet son şarkıma geliyorum ama ağzımı mikrofona dayadığımda tereddüt ediyorum.

"Take Me to Church" versiyonumuzu söyleyerek değişiklik yapmaya karar verdim.

Başından sonuna kadar ifadesini göremesem de, stüdyoda bulunduğumuz süre boyunca olduğu gibi aç bir şekilde bana baktığını hayal ediyorum.

Gözlerindeki sıcaklık ve çenesinin gerginliği.

Hayal ederken bile sikim kalkıyor. Gitarım sahnede yanımda olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Köprüye gelip şarkı sözlerini söylediğimde gözlerimi kapatıyorum ve Ryder'ın ellerinin üzerimde olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Ağzını.

Tekrar istiyorum.

Ne zamandan beri dört dakikalık bir şarkı sonsuzluk gibi hissettiriyor?

Son nakarata geldiğimde, onunla tekrar göz göze gelmeye çalışıyorum, ama o gitmiş.

Son notada tökezliyorum ve alkışlar daha dinmeden sahneyi hızla terk ediyorum.

Ryder kalabalıktan kaçmak için ayrılmış olmalı ya da belki de tanınmıştı. Onu takip etmek için girişe yönelmeye çalışıyorum ama barmen Alex önümde belirliyor ve elini göğsüme koyarak beni durduruyor.

"Soyunma odanı kontrol etmek isteyebilirsin."

Gülümsememi engelleyememekten nefret ediyorum.

"Bu kadar ünlüyü seni izlemeye nasıl getirtiyorsun?"

Ukalalık, ihtiyacım olduğunda iyi oynayabildiğim bir şeydir. Alex'e ne Cash'in ne de Ryder'ın müzikal nedenlerle burada olmadığını söylememe kesinlikle gerek yok. "Yukarıda beni görmedin mi? Yanıyorum."

Bana gerçekten inanmıyor.

"Gerçekten. Ryder bana bir plak anlaşması ayarlamak istiyor."

"Ryder. Tabii, çünkü Los Angeles'taki herkes Ryder-Kennedy ile aynı adı taşıyor."

"Yeteneği olan herkes öyledir." Omzuna bir tokat attım. "Özür dilerim."

"En azından bir ara onlardan birinin gelip setimi görmesini sağlayabilir misin?" Ben arkaya doğru ilerlerken arkamdan sesleniyor.

"Eğer bana gerçekten iyi davranırsan,"
diye karşılık veriyorum. "Sana bedava
içki veririm!"

Tüm sanatçıların bedava içki aldığını iddia etmek istiyorum ama şu anda çok uzaktayım ve soyunma odamda beni bekleyen şey daha önemli.

Kapıdan girer girmez kapatıyorum. Burada kimin olduğunu başka kimsenin bilmesini .

Ryder duvara dayalı eski, tozlu kanepede oturuyor, dudaklarında küçük bir sırırtış var ve kapüşonu hâlâ kafasının üzerinde.

Dilim kaldı ve kelime bulamıyorum.

Kapıya yaslanıyorum ve Ryder'ın yavaşça ayağa kalkmasını izliyorum.

Bir adım atıyor ve sonra iki, inanılmaz yavaş ve alaycı. Tek kelime etmiyor.

Sadece benimle burun buruna geldiğinde ve kilidi için arkama uzandığında konuşuyor.

"Adil oynamıyorsun."

Dizlerimin bağı çözüldü. "Adil oynamıyor muyum?"

"Hayır," diye . "Bizim şarkımızı söyledin. *Herkesin* içinde."

"Bu şarkıyı bir daha asla zorlanmadan duyamayacağım ya da söyleyemeyeceğim."

Ryder yaklaşıyor. "Neden bırakmak zorunda kaldım sanıyorsun?"

"Seti beğendin mi?"

"Sete bayıldım." Nefesi tenimde, dudaklarıma çok yakın. "Burada hiç kamera var mı?"

"Hayır."

"Şükürler olsun." Ağzı benimkinin üzerine çöküyor, güçlü ve sadece onun içimden çıkardığı kıvılcımla dolu.

Kapı kilitli, çocuk yok, bekle... Geri çekiliyorum. "Kaylee nerede?"

"Maggie'den onu tekrar geceye götürmesini istedim."

"Aww, şu bak."

Ryder'ın eli kalçama konuyor. "Bunun olgun olmakla hiçbir ilgisi yok, her şey günlerdir yaptığımız şeyi yapmaya devam edememekle ilgili."

"O da ne?"

"Birbirimizle dalga geçiyoruz."

Utangaç davranıyorum. "Alay etmek mi? Alay ettiğimi hiç sanmıyorum." "Tek yapman gereken yanımda nefes almak ve bu alay etmektir."

"Ve sen buraya ... için mi geldin?" "Seni becermek için."

"İşte burada." Gülüyorum. "Ben de bunun beni sahnede görmek istediğini için olduğunu sanıyordum."

Ryder kemerime uzanıyor. "Mm, o da var."

"Ama esas olarak şu lanet şey?"

"Evet."

Elim bileğine gidiyor ve bir an duraksamasını sağlıyor. Ryder'ın mavi gözleri beni derinden delip geçiyor. "sürece."

"Oh, istiyorum. Her an arkamı dönüp trou bırakmaya hazırım. Ama bunu burada yapmanın senin için iyi olduğundan emin olmalıyım. Dışarıda herkes varken yeterince sessiz olabilir misin?" Başımı geriye doğru eğiyorum.

"Kapı kilitli. Kamera yok. Eğer yapabilirsen sessiz olabilirim."

"Boş ver. Gerekirse gömleğimin içine bağırabilirim." Gömleğimi çıkardım ama onu tuttuğumdan emin oldum.

"Heyecanını seviyorum." Ryder'ın eli göğsümde geziniyor ve dudaklarını yalıyor. "Seni daha önce tişörtsüz nasıl görmedim?"

"Üzerinde yüzün olan tişörtler giymemi tercih ediyorsun."

"Doğru. Ama sanırım bunu daha çok sevebilirim."

Elleri beni keşfederken ürperiyorum. Köprücük kemiğimden göğüs kaslarıma kadar.

"Arkanı dön," diye fısıldıyor Ryder tenime karşı.

Bunun yerine onu daha yakına çekiyorum. "Önce bir şey istiyorum."

Ne olduğunu sormasına fırsat vermedim. Sadece alıyorum.

İstediğim şey onun ağzı. Dudakları benimkinde. Dilim onunkine karşı.
Ryder bana doğru itiyor, böylece kapıya doğru bastırılıyoruz ve sert aletini benimkine sürttüğünde inliyorum.

"Şşş." Ryder gülüyor.

"Tamam, görünüşe göre buna düşündüğümünden daha erken ihtiyacım var."
Gömleğimi ağzıma sokuyorum ve hemen pişman oluyorum. Yüzümü berbat ettim.

"Terli mi?" Ryder soruyor.

Tükürme sesleri çıkarıyorum. "Evet."

Ceketini çıkarır ve gömleğini çıkarır. "Al, benimkini kullan. İki saattir sahne ışıkları altında değilim."

Siktir, onun gibi kokuyor.

Sikim zonkluyor.

"Şimdi benim için dönmeye hazır mısın?"

"Daha iyi bir fikrim var." Kapıya yaslanmak yerine, duvar boyunca uzanan tezgâhın üzerine eğiliyor ve Hollywood ışıklarıyla kaplı aynanın önünde ellerimi birleştiriyorum, kığım havaya kalkıyor.

"Düz yat," diye Ryder.

Sorgusuz sualsiz dediğini yapıyorum, göğsümü serin yüzeye bastırıyorum ve gömleğini ağzıma sokuyorum.

Bu pozisyonda kendimi savunmasız hissetmeliyim ama hissetmiyorum.

Pantolonumu yeterince hızlı çıkaramıyorum. Parmaklarım Ryder'ın başladığı işi bitiriyor, kemerimi ve düğmemi açıyorum.

"Şu anda çok ateşli görünüyorsun." Ryder'ın elleri sırtımda geziniyor.

Cevap veremiyorum ama homurdanabiliyorum. Başımı ellerimin üzerine koyup altımdaki tezgâha yaslıyorum.

Ryder kot pantolonumu iç çamaşırla birlikte bacaklarımdan aşağı çekiyor. Serin hava çıplak tenime çarpıyor ve titriyorum, ama sonra Ryder orada, vücudumu kendi vücuduyla kaplıyor.

Nefesi kulağımda sıcak. "Bunun çok çabuk biteceğinden korkuyorum."

Gömleğini bırakıyorum ve başımı yana çeviriyorum. "Öyle olması gerekiyor. Çok uzun sürerse bana teklif ettiğin plak anlaşması hakkında konuştuğumuzu yutacaklarını sanmıyorum."

Tenime karşı gülümsediğini hissediyorum.

"Onlara burada yaptığımı söylediğin şey bu muydu?" Ryder'ın parmağı çatlağıma giriyor ve deliğimi okşuyor.

"Uh-huh." Tekrar homurdandım.

"Bunu senin için yapabileceğimi biliyorsun."

"Şimdi sırası değil dostum," diye homurdandım.

"Muhtemelen bu konuda haklısın."

Ryder'ın varlığı sırtımdan kayboluyor, ama omzumun üzerinden ona baktığımda, bunun malzemeleri çıkarmak için olduğunu anlıyorum.

"Hazırlıklı geldin, ha?" Ben soruyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu burada yapmayı planlamıyordum ama evet, bunun bu gece olmasını umuyordum. Herhangi bir yerde. Herhangi bir yerde."

"Burası iyi. Sadece et. Bana tekrar dokunmana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var. ... Sana içimde ihtiyacım var."

Bir saniye sonra, kaygan bir parmak beni kızdırmaya, içime itmeye ve ustalıklı beni açmaya geri döndü.

Ryder zor nefes alıyor. "Evet, kesinlikle çok hızlı bitecek. Çok sıkıydın."

Bir parmak daha ekliyor ve gömleğini tekrar ısırmak zorunda kalıyorum. Yanmayı hoş karşılıyorum.

Parmaklarını içime çekerken sırtımdaki kaslar geriliyor.

Umutsuzca çıkarmak istediğim iniltiyi bastırmak için dişlerimi sıkıyorum.

"Sessiz olman gerektiği halde çıkardığın seslere bayılıyorum."

Kalbim çarpıyor. Başımı tekrar çeviriyorum. "Birini sikerken hep böyle konuşkan ?"

Ryder güler. "Hayır. Sadece içine girer girmez boşalmanın kaçınılmaz utancını erteliyorum."

"Uzun sürmeyecek. Bunu tanıştığımız günden beri istiyorum." "Ben de," diye mırıldanıyor Ryder.

"Sana hakaret eden erkeklere karşı bir ilgin var, ha?"

"Çok sıcak." Parmakları prostatıma sürtünerek omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. "Ben seni parmaklarken izlemek kadar ateşli değil ama yine de oldukça ateşli."

"Ryder, ihtiyacım var... ihtiyacım var..." Kalçalarım geriye doğru savruldu. "Siktir." Tekrar üzerime eğildi. "Sanırım neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Parmakları beni terk ediyor ve hayır, ihtiyacım olan şey bu değil. Dudaklarımdan acı dolu bir ses çıkıyor.

"Ben hâlâ buradayım," diye beni rahatlatıyor. Prezervatif paketinin açılma sesi meleklerin şarkı söylemesi gibi geliyor.

Göğsüm kabarıyor ve kığım sıkılıp gevşiyor, yeniden istilayı arzuluyor.
Ve bu gerçekleştiğinde Ryder yavaş hareket ediyor, böylece içimde hareket ederken her santimini hissedebiliyorum.

Gömleğini o kadar sert ısırmak zorunda kalıyorum ki çenem kırılacak diye korkuyorum.
Nazik bir el sırtımda geziniyor. Karnım tezgâhın kenarına ama zerre kadar umurumda değil.

Birbirimize bağlanma şeklimiz, yavaş ve temkinli hareketleri, kısa bir an için daha fazlasına dair bir bağlantı hissediyorum. Kendimi bildim bileli istediğim o şey.

Üniversitedeyken, takılıyordum. Bu konuda hiç iyi değildim. Sanki tek eşlilik ve bağlılık DNA'mın bir parçasıymış gibi.

İşlerin Ryder'ın zamanında ve onun istediği şekilde gelişmesine izin vermem gerektiğini biliyorum ama beni öperken, bana gülümserken, hatta kayıt stüdyosunun penceresinden bana bakarken bunu yapmak yeterince zor. Aleti içimdeyken daha fazlasını düşünmemek imkânsız.

Bu sadece seks, kendime hatırlatıyorum. Haftalarca bunu düşündüm.
Ryder'la birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmekten.

Gittikçe daha sert itmeye başladığında, onunla tanıştığımdan beri düşündüğüm varsayımlara cevabımı alıyorum.

Ryder'la birlikte olmak harika. Ve ateşli.

Kalçalarımı kavramak için ellerini hareket ettiriyor.

Aleti prostatıma çarpıyor ve ben burada yatmaktan başka bir şey yapamıyorum.

o.

Oda, sert nefes alış verişlerimiz dışında artık sessiz. Tezgah
Ryder bana vururken bile ağırlığımı taşıyacak kadar güçlüydüm.

Kığım yanıyor ama daha fazlası için can atıyorum.

Ryder tekrar tekrar içime giriyor ve tekrar tekrar daha yükseğe çıkıyorum.

Sikim dokunulmak için yalvarıyor ama Ryder'ın acımasız temposu ellerimi hareket ettirmeme izin vermiyor.

Kaslarım kasılıyor, tüm vücudum sımsıkı sarılıyor ve serbest bırakılmayı bekliyor.

"Lyric," diye Ryder.

Gömleği hâlâ beni susturuyor ve onu bırakırsam dışarıdaki birinin duyacağı kadar yüksek bir çığlık atacağımdan korkuyorum.

Bir kez daha içeri itiyor ve siki içimde titreşirken hareketsiz kalıyor. Kırım sanki onu yerinde tutmak istercesine sıkılıyor.

Ryder'ın bedeni benimkinin üzerine çöküyor, terden ıslanmış başı kürek kemiklerimin arasına düşüyor.

Elleri hâlâ kalçalarımı kavlıyor, beni yerimde tutuyor. Ryder'ın sıcak nefesi tenime değiyor. "Özür dilerim."

Gömleğini bırakıyorum. "Üzülme. Bu inanılmazdı." "Ama sen yapmadın... bilirsin..."

Elimi hareket ettiriyorum ve beceriksizce arkama uzanıp onunkini tutuyorum ve sonra sert ve ağrıyan sikimin üzerine yerleştiriyorum. "Şimdi beni oraya götür."

Ryder yumuşamakta olan sikini içimde tutarken bir yandan da üzerimde çalışıyor. Alay etmekle ya da çekmeye çalışmakla uğraşmıyor. Bu beni bitiş çizgisine mümkün olan en hızlı şekilde ulaştırmakla ilgili.

Dudaklarını kürek kemiğimin üzerinde gezdiriyor ve ağzını kulağımın yanına getiriyor. "Ellerimin üzerinde olmasını seviyorum. Senin içinde olmayı."

Ürperiyorum. O beni , bedenim yapabildiği tek şekilde hareket ediyor. Ona karşı kıvranıyorum.

Kulak mememi ısırtıyor. "Gel, Lyric." Oh, lanet olsun.

Orgazmım beni ele geçiriyor, vücudum sarsılıyor ama Ryder tam orada, döllerim eline dökülürken beni yerinde tutuyor.

Nefesimi tutarken ve kollarında ölü bir ağırlığa dönüşürken beni tutuyor.

Ryder'ın dudakları başımın arkasını ve terli boynumu öpüyor. Şefkati hemen çekilmeyişinden belli oluyor.

Sonunda ayrıldık ve ben yavaşça ayağa kalktım.

Ryder prezervatifi çıkarıyor ve pantolonunu yukarı çekiyor.

"Banyo şurada." İşaret ediyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bitişikteki odaya gidiyor.

İç çamaşırımı ve kot pantolonumu düzeltmek için hareket ederken ve kendimi Ryder'ın koşma ihtimaliyle yüz yüze gelmeye hazırlarken vücudum ağrıyor.

Henüz yapmadı, ama her zaman bir ayağı kapıdan dışarıdaymış gibi hissediyor.

Fikrini değiştireceğini.

Kızının mutluluğunu riske atmaya değmeyeceğimi anlamasından korkuyorum.

"Muhtemelen bunu yapmamalıydık." demesini bekliyorum. Ya da "İstediğin şeyi sana verebilir miyim, hâlâ bilmiyorum."

Bunun yerine Ryder geri döndüğünde, masadan gömleğini alıp başının üzerine atarken rahatça gülümsüyor.

Mavi gözleri sürekli benim üzerimde ve tamamen giyindiğinde yerde gömleğimi bulup bana doğru fırlatıyor.

İğrenç gömleği giydim, hâlâ söyleyecek doğru kelimeleri bulamıyordum.

Hayatlarımız şu anda birden fazla şekilde iç içe geçmiş durumda, bu yüzden o gün onu kayıt stüdyosunda öpmemek akıllıca olurdu.

O zaman geri adım atmalıydım.

Şimdi buradayız ve-

Ryder benim alanıma girdi. "Lyric, nefes al. Bayılacak gibi görünüyorsun."

Keskin bir nefes çekiyorum.

Ryder bana doğru bastırıyor, kolları sırtıma dolanıyor. "Bu gece benimle eve gelir misin?"

Beklediğim gibi değil. Hem de hiç. "Gerçekten mi?"

"Evet..."

"Bu şüphe tonunu hayal mi ediyorum?"

"Hayır. Bu işte yeniyim. Ve en son birinden kalmasını istediğimde, bana düşünmem için saygılı bir zaman vermek için gitti."

"Ne. Bir. Pislik." "Değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Emin misin?"

"Çok eminim. Seninleyken tek istediğim daha fazlası. Daha fazla zaman. Daha fazla dokunuşun. Daha fazla... her şeyden. Ama bu düşünceler ortaya çıkar çıkmaz, gerçekten nereye gidebileceğine dair sorular da ortaya çıkıyor ve işte o zaman Kaylee'yle ilgili milyonlarca şey aklıma geliyor ve sen kayıt yapıyorsun, açık bir sanatçı oluyorsun ve benim dolap kapım yoluna çıkmadan kendin oluyorsun ve turneye çıkmak için ayrılıyorsun ve ben o hayatı Kaylee için terk ettim ve bu beni korkutan, hiç bitmeyen büyük bir döngü ve-"

Gülmemem gerektiğini biliyorum ama ağzımdan kaçıyor. Ellerim Ryder'ın omuzlarına uzanıyor. "Nefes alma sırası sende."

Öyle.

"Şüphelerin olması normal. Kahretsin, kafamın içinde bana neden senden etkilenmemem gerektiğini söyleyen milyonlarca ses var. Neden patronumla ya da demomu hazırlayan adamla seks yapmamam gerektiğini. Ayrılmak için binlerce sebep var ama bana verdiğin yüksek hazzın peşinden koşmaya devam etmek için tek bir sebep var."

"Sebebi ne?"

Dudağımı ısırđım. "Senden hoşlanıyorum."

Ryder'ın gözleri yumuşuyor ve öne doğru eğilip ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor. Ben de buna izin verdim.

Kontrolü ele almasına izin verdim ve dudaklarının yumuşaklığının ve dilinin benimkine karşı nazik okşayışının tadını çıkardım.

Bunu yapmamak için tüm nedenlerim Ryder'ın beni öpmesiyle Ben.

"Hadi buradan gidelim," diye mırıldanıyor Ryder.

"Kesinlikle."

"Buraya arabayla mı geldin?"

"Brenna beni . Eve Uber ile dönecektim." "Harika.

Benimle gelebilirsin."

Çıkarken barın arkasındaki Alex'e başımla selam verdim.

Beni el sallayarak gönderdi, yüzünde aptal bir şaşkın ifadeyle öylece durdu.

"Kim o?" Ryder yüksek sesli müzikten bağılıyor.

"Alex. Burada barmen ama hafta içi sahne alıyor. Benden iyi şeyler söylememi istedi."

Ryder Alex'e kibarca el sallıyor ama sonra hızla kapıya doğru ilerliyoruz. Kulübün dışında sıralanmış insanların onu görmemesi ya da tanımaması için başını ustalıkla eğiyor ve sola dönerek bir ara sokağa giriyor.

Köşeyi döndüğümüzde ilk fark ettiğim şey Ferrari'nin parlak kırmızısı oluyor.

"Asla olmaz."

Ryder gülüyor. "Hoşuna ."

"Ferrari'ni ara sokakta mı bıraktın? Deli misin sen?"

"Sokağa park etmemi mi istiyorsun? Sorun değil. burada, değil mi?"

"Uzun sürmeyecek. Hadi gidelim."

"Ben de bana yaltaklanacağını ve arabayı kullanma fırsatını kaçırmayacağını düşünüyordum."

"Sürme işini sana bırakıyorum. Ben sadece gezmek için buradayım."

Arabaya ve Ryder anahtarı kontağa sokmadan bana döndü. "Bu bir ima mıydı yoksa gerçekten arabalardan mı bahsediyoruz?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Arabalardan bahsettiğimizi umuyorum." Ryder gülümser.

"Yani..."

"Yani, biraz yiyecekle yakıt ikmali yaptıktan sonra, bu gecenin ilerleyen saatlerinde sürücü koltuğuna geçebileceğinizi umuyordum."

Kaşlarımı çattım. "Bekle, şimdi arabalardan mı yoksa seksten mi bahsediyorsun?"

Ryder homurdanıyor. "Tamam, bu metafor olayı işe yaramıyor. Beni daha sonra becermeni istiyorum. Eğer istersen. İstemezsen de sorun değil."

"Oh, kesinlikle daha sonra kışına bir dönüş istiyorum."

"Bildığım iyi oldu." Arabayı çalıştırıyor ve farlar karanlık sokağı aydınlatıyor. "Ee, yemek molası mı?"

Konsolun karşısına uzanıp kalçasını kavırıyorum. "Yemeğe ihtiyacım yok." Ryder arabasını deviriyor ve caddede hızla ilerliyor. "Benim de yok."

Keşke Calabasas daha yakın olsaydı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Eve yeterince hızlı gidemiyorum ama geç saatte bile Los Angeles trafiği canıma okumak istiyor.

Eve doğru giderken zihnimle bir yarış halindeyim. Beynimin ya bu geceki olaylara yetişip beni yavaşlatmaya ve bu konuda akıllı davranmaya zorlayacağından ya da Lyric'le aramızda gerçek bir şeyler olabileceğine dair çılgınca bir düşünceyle kaçıp gideceğinden korkuyorum.

Onunla kendi şovunda kuliste seks yapmak tam olarak planım değildi, ama hazırlıklı tarafımın beni buna hazır hale getirmesi beni rahatlatmıştı. Onunla sevişmek sadece harika değildi. Çok farklıydı. Fizikselden daha fazlasıydı. Seksten daha fazlasıydı.

Hâlâ ödümü koparıyor ama tüm engelleri düşünmediğim sürece kendimi tekrar onun içinde kaybetmeye hazırım.

Ve tekrar.

Ve belki sabah Kaylee eve gelmeden önce tekrar. "Setimi gerçekten beğendin mi?" Lyric soruyor.

"Özür dilerim, soyunma odanızda sizi becermek sizde farklı bir izlenim mi yarattı?"

"Belki de bunu bana korkunç olduğunu söylemek zorunda kalmamak için yapıyordun. Hani biri "Bu beni şişman mı gösteriyor?" diye sorar ve sen de "Vay canına, göz makyajın ölmek üzere" dersin ya. Bu tür şeyler."

Yan gözle baktığımda omuz silkiyor.

"Bir kız kardeşim var ve şu anda baldızımla birlikte yaşıyorum. Eşcinsel kardeşlerinden moda tavsiyesi istemediklerini mi sanıyorsun?"

Gülüyorum. "Hayır, bu o durumlardan biri değil. Bu kesinlikle 'Orada o kadar ateşli görünüyordun ki tek düşünebildiğim kendimi sana atmak' türünden bir şey. Özellikle de o şarkıyı söylerken. Tek düşünebildiğim

Seninle evde stüdyoda olmak. Sonra o muhteşem handjob'ları ve ateşli öpücükleri düşünüyorum ve - kahretsin, yine sertleştim."

"Daha hızlı sürsen iyi olur," diye alay

ediyor Lyric. "Mm."

Spor bir arabada olduğumu düşünürsek, yine de hiçbir yere varamıyormuşuz gibi geliyor. "Neden buraya kadar taşınmaya karar verdim?"

"Bilmiyorum, ama ."

"Henüz değil, yapmadım." Lyric'in gözlerinin ateşle dolmasını izlemek için gözlerimi bir anlığına yoldan ayırıyorum.

Kapımın önüne geldiğimizde, ki kapının açılması yaklaşık altı yıl sürüyor, Lyric ellerini üzerimde gezdiriyor.

Uyluklarımdan göğsüme ve fermuarıma karşı savaştan sert horozuma geri döndüm.

Bir şekilde arabayı garaja sokmayı başarıyorum, ama bir türlü yerine oturtamıyorum.

Evet, bebeklerimin özel yerleri var. Kendi küçük yatak odaları gibi. Garip değil.

Lyric arabanın küçük sınırları içinde eğilip boynuma doğru öpücükler kondururken, eli ceketimin içine uzanıyor ve göğsümde geziniyor.

Başımı koltuk başlığına yasladım. "Siktir, Lyric. Nasıl yaparsın ..."

Bana bakıyor. "Neyi nasıl yapabilirim?"

"Beni deli ediyorsun." Dudaklarını yakaladım.

El yordamıyla yaklaştırmaya çalıştıkça deri koltuklar gıcırıyor ama burada kesinlikle yer yok.

Bu arabayı neden tekrar seviyorum? Şu anda hatırlayamıyorum.

"Neden uzak duramıyorum?" İnliyorum.

"Uzak durmak mı istiyorsun?"

"Hayır. Sadece *kalmalıyım*."

"Gerçekten yapmamalısın. Ve sana nedenini göstereceğim." Lyric kelebek kapıyı açar ve arabadan iner.

Peşinden gitmeye çalışıyorum ama unuttuğum küçük bir ayrıntı var.

Emniyet kemerini çözmeden arabadan inmeye çalıştığımda kemer beni neredeyse boğuyor.

Pürüzsüz, Ryder. Çok pürüzsüz.

Kendimi kurtarmayı başarıp arabadan indiğimde Lyric bana gülüyor.
"Acelen mi var?"

"Bunu biliyorsun." Elini tuttum ve onu eve doğru sürükledim. "Lanet olası ön kapıya neden bu kadar uzak?"

"Zengin insanların sorunları. On arabalık garajım malikanemin kapısından çok ."

"Aynen öyle. Benim hayatım zor."

"Bunun kadar sert değil." Lyric birleşen ellerimizi tutuyor ve pantolonunun önündeki şişkinliğe sürtüyor.

"Zekice."

"Aletim, ince olduğunu düşünmenizden rahatsız oldu."

Anahtarımı çıkarıp kapıyı açmaya çalışıyorum ama Lyric kendini sırtıma yapıştırıyor.

"Sana bunun ne kadar kurnazca göstermeye tamamen hazırım," diyor boynuma karşı.

Kıçım ona doğru itiyor. "Siktir."

"İşte, bana bırak." Lyric titreyen ellerimden anahtarları alıyor.

Arkama uzanıyorum ve elimi onun dağınık topuzuna gömüyorum.

Lyric bana sürtünüp boynumu ve omzumu öperken bir şekilde kapıyı açıyor.

Tökezleyerek içeri giriyoruz ve kapıyı ayağımla kapatırken onu öpmek için dönüyorum.

Ağzımın içinde inliyor ve bu ses o kadar nefis ki onu taklit etmekten kendimi alamıyorum.

Her ne kadar üst kata çıkmak ve yatmak için acele etsem de, nereye gittiğimizi görmek için ağzımı yeterince uzun süre ayıramıyorum. Aptalca büyüklükteki evimin fuayesinde körlemesine ilerliyoruz.

Lyric'in elleri ceketimi çıkarırken ben de kemerine uzanıyorum.

Bu sefer tüm kıyafetlerin gitmesini istiyorum. Teninin her santimine tapınma fırsatını değerlendirmek istiyorum.

Sonunda birbirimizden ayrılmak zorunda kaldığımızda merdivenlere doğru ayakkabı ve ceket izleri bırakıyoruz.

Ben merdivenleri çıkarken gömleğim halıya düşüyor, onunki de onu takip ediyor.

Yatak odamın kapısına vardığımızda ikimiz de tamamen . Lyric odanın içinde duraksıyor ve her şeyi içine çekerek etrafına bakıyor.

Sadece onu görüyorum ve bu kadar büyüleyici bulduğunu biliyorum. Parmağımı ona doğru kıvırıyorum.

Hareket etmiyor. "Bu yatak odasının tamamı şu anda içinde çömeldiğim havuz evinden daha büyük."

Onun bakış açısından görmeye çalışarak odaya göz gezdiriyorum. Yatağımın üzerinde birkaç buruşuk kıyafet var ve dün giydiğim ayakkabılar yerde duruyor, ama bunun dışında odamın neredeyse hiç yaşanmamış gibi görüldüğünü inkar edemem.

Buradaki tek mobilya, kapının hemen yanındaki bir çekmeceli dolap ve siyah deri başlıklı bir kral yatak ile yan sehpa.

"Şu anda odamı mı yargılıyorsun? Buraya etkilemem gereken bir misafirim gelmedi ki."

"Kimsenin seninle bu yatağa girmemiş olması gerçekten iç karartıcı."

"Seks hayatımla ilgili bir sürü iç karartıcı şey var."

Lyric küçük bir gülümseme takınır. "Kendini fazla övme ya da başka bir şey yapma."

"İyi bir izlenim bırakmanın tek yolu, beklenti çıtasının düşük tutulduğundan emin olmaktır."

"Sıradanlık çok tahrik edici ama bununla ilgili bir sorun var." Lyric bana yaklaşıyor ve gözlerim yine onun üzerinde gezinme fırsatını yakalıyor.

Sürekli dağınık topuz yaptığı uzun sarı saçlarından sıkı ve kıvrak vücuduna kadar, aletimin muhtaçlığı olmasa burada durup bütün gece onun hareketlerini izleyebilirdim.

Lyric'in siki de daha fazlası için hazır görünüyor. Dudaklarımı yalıyorum. "Ne sorunu bu?"

"Konu seks olduğunda beni hayal kırıklığına uğratmadın."

"Hala zaman var."

Lyric gülüyor.

Yaydığı mutluluk takdire şayan. Bana doğru ilerlerken gördüğüm özgüven sarhoş edici ama ben saçlarına takılmış durumdayım. Altın sarısı, parlak saçlarını hem okşamak hem de avuçlamak istiyorum.

"Saçların açıkken nasıl görünüyorsun?" Ağzımdan kaçırdım.

Lyric aramızda birkaç metre bırakarak yanımda durdu. "Rastgele soru rastgeledir." Ama bir açıklama beklemiyor. Arkasına uzanıp saç bağını çıkarıyor ve bağını bileğine sabitliyor.

Saçları doğal olarak gevşek bukleler halinde yüzünün iki yanına düşüyor. Bir adım öne çıkıyorum ama o olduğu yerde donup kalıyor.

"." Bir parmağımı buklelerinden birinin içine sokuyorum.

"Ben de zekiyim," diyor Lyric sessizce.

"Fark ettim."

Ela gözleri beni delip geçti. "Bu, iltifatlardan pek hoşlanmadığımı örtbas etmek için yaptığım bir şakaydı."

"Sana daha önce de bir sürü iltifat ettim."

"Bu şekilde değil. Böyle değil..." Bir adım öne çıkıp çıplak tenini benimkine bastırıyor.

Ona karşı ürperiyorum. "Bil diye söylüyorum, bence sen süper zekisin."

Lyric'in sesi alçak çıkıyor. "Ayrıca Pop-Tarts'ın uygun bir kahvaltı yiyeceği olduğunu düşünüyorsun, bu yüzden kararlarına güvenmiyorum."

Geri çekilip gözlerinin içine bakıyorum. "Yine mizahla saptırma mı?"

"Hayır, senin şeker seviyen için gerçekten endişeleniyorum."

Kaylee'ninkinden bahsetmiyorum bile." Homurdanıyorum.

Aramızdaki ilişkiyi seviyorum. Aşağıda birbirimize doyamıyorduk. Beni koparmak mümkün değildi. Dokunmaya, öpüşmeye, biriken ve biriken gerginlik için bir çıkış yolu bulmaya ihtiyacımız vardı, ama şu anda biz olabiliriz. Bunun kolay ve ateşli olmasını seviyorum, ancak önce arkadaş olduğumuz için aramızda bir rahatlık seviyesi var.

Bu gece onunla bir kez birlikte olmak asla yeterli olmayacaktı. Lyric'e ne zaman doyabilirim ya da doyabilir miyim bilmiyorum.

Burada, şimdi, ona farklı bir şekilde sahibim. Daha savunmasız ve daha yumuşak, ama hala hayatıma getirdiği ışıkla dolu.

"Öp beni" dedim.

"Sana hakaret ediyorum ve sen bana seni öpmemi söylüyorsun. Seni sorunlu olmakla suçlardım, ama bunun yerine çok sevimli olduğun için kötü şeyler söylediğimde beni affediyorsun diyeceğim."

"Öyle bir şey işte." Başının arkasını kavriyorum, ellerim saçlarında geziniyor ve ağızlarımızı birleştirmek için eğiliyorum.

Şimdi acele etmiyoruz, alt kattaki aciliyet daha derin bir şeye dönüşüyor.

Bizi döndürüyorum ve onu yatağa doğru götürüyorum, üstüne çıkarken onu aşağı itiyorum.

Lyric çok iyi hissediyor, uysal ve istekli. Ama bu sefer onunla ilgili değil.

Üst çekmecemdeki malzemelere uzanabilmek için doğrulup üzerine oturuyorum. Genelde onları küçük, meraklı gözlerin bulamayacağını bildiğim stüdyomda saklarım ama Lyric'in bu geceki gösterisine hazırlıklı gitmek gibi, Lyric'i buraya geri getirme planım gerçekleşirse diye birazını yakınımnda istedim.

Lyric'in elleri üzerimde dolaşıyor, ama orada bir şefkat var.

Yatağa bir prezervatif attım ve kayganlaştırıcıyı aldım. Parmaklarıma biraz fişkirtacaktım ama Lyric elini uzattı.

"Bana bırak." Benden alıyor ve parmaklarını kapatıyor. "Önce parmaklarıma binmek ister misin?"

Başımı sallıyorum. Bunu denemeyeli uzun zaman olmuştu ama bunu itiraf etmek istemiyorum.

Ya Lyric buna alışık olmadığını hissediyor ya da aşırı temkinli, çünkü sikimi yumuşakça okşarken deliğimle alay etmek için zaman ayırıyor. Beni boşaltmak için yeterli değil, sadece ben onun parmaklarını almaya odaklanırken beni sert tutmaya yetiyor.

Sonunda biri içime , kıkımda beni parçalara ayıran bir aletin olmasının nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. O acıyı ve doluluk hissini arzuluyorum.

Parmağına gömülüyorum, onu kolayca alıyorum ve daha fazlasını eklemesi için yalvarıyorum. Lyric kapüşonlu gözlerle bana bakıyor, uzun saçları yüzünü çerçeveleyiyor.

Bu onu soyunma odasında becerdiğim zamankinden farklı. Bu daha samimi ve yüzündeki her duyguyu anlayabiliyorum. İstekten şüpheye kadar.

Onu rahatlatmak istiyorum. O da beni nasıl etkilediğini bilmeli, sadece kıkımdaki parmaklarını değil, bir insan olarak onu da.

Eğilerek, parmaklarını sürmeye devam ederken ağzını ağızıma alıyorum.

Serbest eliyle, dudaklarımı onun dudaklarında tutmak için beni yerinde tutuyormuş gibi başımın arkasını kavırıyor, dilim alay ediyor.

Ben çok hazırım.

Üzerinden yuvarlanıyorum, parmakları kıkımdan kayıyor ve ben şimdiden bu müdahaleyi özlüyorum.

Üstüme çıkmasını istediğimde kıkım kasılıyor ama o sadece dirseğine yaslanıyor.

"İyi misin?"

"Mükemmel. Yine de sikinin içimde olması lazım."

Lyric bacaklarımın arasına giriyor ve prezervatife uzanıyor.

Uzun ve etkileyici sikinden aşağı yuvarlarken izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

"Hazır olduğuna emin misin?"

Onu üstüme çekiyorum ve bacaklarımı beline doluyorum. Aletinin başı deliğimle aynı hizaya geliyor.

"Yap şunu."

Yine de yavaşça içeri itiyor. Minnettarım ama aynı zamanda muhtacım. Yavaş gitmek istemekle daha fazlasına ihtiyaç duymak arasında gidip geliyorum.

Lyric üzerimde geziniyor, teni kızarmış. Saçları yüzünün etrafına dökülüyor ve ben uzanıp kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Sanki kontrolü elinde tutmaya çalışıyormuş gibi dişlerini sıkıyor.

"Bırak," diye cesaretlendiriyorum. "Söz veriyorum iyiyim."

Görünüşe göre, duyması gereken sözler bunlardı çünkü gidebildiği kadar içeri itti.

Elimi sırtında gezdirirken ve kaslarının gerildiğini hissederken ikimiz de yüksek sesle inliyor ve küfrediyoruz.

Kalçalarını döndürüyor ama hareketleri yavaş ve durgun.

Her şeyini hissediyorum ama yine de yetmiyor.

Beni kuşatmasını ve her şeyimi tüketmesini istiyorum. "Öp beni," diye yalvarıyorum ona.

Ağzımı da bedenimi aldığı gibi yumuşak bir şekilde alıyor.

Kalbim güm güm atarken mideme sıcaklık doluyor.

Başka birine hiç olmadığım şekilde bağlıyız. Fiziksel olarak değil ama içten.

Sanki bu işin yürümeyeceğine dair her düşünce Lyric'in her hamlesinde biraz daha sönükleşiyor. İçimde her hareket ettiğinde, sanki birbirimize kendimizden bir parça daha veriyoruz.

Yoğun ve normalde beni korkutacak bir şey, ama dudaklarımı onunkilerden ayırıp gözlerine baktığımda, içimdeki şey tamamlanmış olma hissi.

Bütün olarak.

İhtiyacımı tetikliyor ve şehvetimi körüklüyor.

Gözleri benimkilerde, Lyric hızını artırıyor. "Daha sert." Homurdanıyorum.

Dediğimi yapıyor.

Bağırsaklarımda sıcaklık birikiyor ve daha önce seksin duygusal bir eylem olduğunu hiç bilmiyordum.

Bu benim için yeni bir şey ama Lirik beni ele geçirdikçe -beni sahiplendikçe- yapabileceğim tek şey buna izin vermek.

Ağzı açık kalıyor ve yaklaştığını anlıyorum.

Mastürbasyon yapmak ve onun olduğu yere ulaşmak için aramıza girmeye çalışıyorum ama sanki ihtiyacımı hissetmiş gibi Lyric bunu benim için yapıyor.

Parmakları sikimin etrafını sarıyor ve sertçe pompalıyor. "Seni yakaladım."

Sesindeki samimiyet ve jestiyle ilgili her şeyin seksle hiçbir ilgisi yok ve her şey bizimle ilgili. Ağır ama kaldıramayacağımı hissetmiyorum.

Ağzımı bir kez daha ağzına alıyor ve orgazmım tüm bedenimi sarsıyor. İçime pompalamaya devam ediyor, bedenimi sahiplenmeye devam ediyor ve titreyip üstümde durduğunda, bittiğini anlıyorum.

Öyle olmasını istemiyorum.

Elimden geldiğince uzun süre bize tutunmak istiyorum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

BU GECE ÇILGINCAYDI.

Nefes almak için Ryder'ın üzerine yığıldıktan sonra, hareket etmemi sağlamak için omzuma dokunduğunda ancak üzerinden yuvarlanmayı başarabiliyorum.

Genellikle dimdik duran dağınık açık kahverengi iyi öpülmüş kabarık dudaklarına kadar, daha önce sadece hayalini kurduğum mükemmel bir erkek paketi gibi.

Ve o benim yanımda.

Çıplak.

Ryder yan yatıyor ve ben de onu takip ediyorum, böylece birbirimize bakıyoruz.

İkimiz de terliyiz, ikimiz de tükenmişiz, ama yine de eğilip alt dudağımı ısırtıyor ve şimdilik yatağın yanına atmak için çarşafın altındaki prezervatife uzanıyor.

"Tam bir baş belasısın," diye .

"Elimden gelse bir tur daha atardım ama sanırım beni kırdın. Aletim uyumakta ısrarcı."

Gülüyorum. "Benimki de." Yanıma gelmesi için kollarımı açıyorum ama bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Oh. Sarılmayı sevmiyor musun? Bu benim için bir anlaşma kırıcı olabilir."

Ryder kıpırdanarak yanıma geliyor ve ben de ona sarılıyorum. "Buna alışık değilim. Seksten sonra şefkatli olmaya. Bütün bunlar çok garip. Yarın uyandığımızda hiçbir şey olmamış gibi davranmamız gerektiği gerçeği daha da garipleştiriyor."

Yüzüme inen bir tokat gibi ve irkilmem ya da bunu göstermem gerekiyor. "Kaylee'nin önünde yani."

Bunun üzerine rahatlıyorum ama o durmuyor.

"Unutmak zorunda olduğumuzu kastetmedim. Bunu unutmak istemiyorum. Ama Kaylee

..."

"Kaylee henüz bilemez. Bunu yüzde yüz anlıyorum."

"Bunun ne olduğunu öğrenene kadar olmaz. Şu anda, deneyimliyor ilk kez sahip olduğumdan daha fazla bir şey. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Bunun, kalbini birine tamamen açmaya hazır olabileceği anlamına geldiğini iddia etmek istiyorum, ancak bu vahyi ona atmak istemiyorum. Oraya kendi zamanında ulaşmalı.

Bu gece onunla birlikte olmak, istediği kişinin ben olduğum konusunda bana güven verdi ve bu şimdilik benim için yeterli.

Onun için başka bir Cash olabileceğimden korktum - o yalnızdı ve ben de yakınlığımız nedeniyle bir seçenektim.

Ama bu gece bir şeyler değişti. İkimiz için de.

Ryder bu işin nasıl yürüyeceği ve tam olarak ne istediği konusunda hâlâ emin olmayabilir ama denediği çok açık.

Ondan ne istediğimi biliyorum. Bundan daha fazlasını yapmak istiyorum. Sıfırdan bir şeyler inşa etmek ve gerçek bir ilişki kurmak istiyorum çünkü ben buyum. Tanıştığım her erkekle, çıktığım her randevuda bir çift olarak nasıl olacağımızı hayal etmeye çalışıyorum.

Üniversitede bu tür şeyleri yüksek sesle söylememek gerektiğini öğrendim. Bu tür şeyler erkekleri korkutup kaçırıyor. Bu yüzden arkadaşlık uygulamalarına bu kadar temkinli yaklaşıyorum. Onlar gerçekten *lanet* olası uygulamalardan başka bir şey değil.

Ryder'ın gözleri kapalı ve uyuyacağını sanıyorum ama bir dakika sonra bir gözü açılıyor. "Birinin yanında nasıl uyursun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Vücudunun çok farkındayım. Ve nefes alışının."

"Üzgünüm, nefes almayı keseceğim."

Ryder güler. "Teşekkür . Sorun çözüldü."

"Bunu daha önce nasıl yapmadığını hâlâ anlamıyorum."

"Yasal olarak sadece bir geceyi biriyle kucak kucağa geçirdim, o da bir şeyler yaşadıkları içindi. Yine de uyumadım."

"Maggie ile mi?"

Ofluyor. "Hayır, aslında. Eleven'dan biriyle."

"Ryley4Ever gerçek!" Bu olasılık beni belki biraz fazla heyecanlandırıyor.

"Bir parça bile değil, ama Harley'di. Biz kardeş gibiyiz."

"Lanet olsun." Başının üstünü öpüyorum. "Sen ve Harley'nin birlikte görüntüsü çok seksi."

"Gerçekten mi? Ama biz çok ezik ve tembeliz ve-"

"Tanrım, senden nefret ediyorum," diye mırıldandım. "Ayrıca, Harley'nin muhteşem olduğunu kabul etmek, müziğin konusunda sana iltifat etmek sayılmaz."

"Kim daha seksi? Ben mi Harley mi?"

"Tartışmasız." Onu yakın tutuyorum. "Kesinlikle Harley." Ryder göğsüme vuruyor.

"Şaka yapıyorum. Haftanın her günü seni seçerdim."

Ryder esniyor.

"Uyumaya çalışmalısın. yatağın kendi tarafında kal." "Hayır, şöyle yapalım. Tamamen sarılabilirim."

Bunu söylüyor ve sonra kıpırdanmaya ve daha da sinirlenmeye devam ediyor.

"Yuvarlan," diye *homurdanıyorum* sonunda çünkü artık uyuyamıyorum. Ryder benden uzağa yuvarlanıyor ve ben de kolumu beline koyuyorum. Neredeyse hemen sakinleşiyor.

"Sonunda," diye mırıldanıyorum saçlarının arkasına doğru.

Uzun bir nefes alıyor ve "Evet, o kadar da kötü değil" diye fısıldıyor.

Uyandığımda, bizi hala birbirimize sarılmış halde bulunca şaşırdım. Gece boyunca yer değiştirmişiz ama ben hâlâ ona sarılıyorum. Ryder kısmen yüzüstü yatıyor ve benim bacağı onunkinin arasında duruyor.

Seks kokusunu içime çekiyorum ve onu biraz daha yakın tutuyorum. "Sana kötü haberlerim var," diye mırıldanıyorum.

"Mm?" diyor, hala yarı uykulu.

"Sanırım sarılmayı seviyorsun."

"Eww. Ben iğrencim."

Gülüyorum. "Kaylee eve ne zaman geliyor?"

"Bir zaman belirlemedik." Ryder benden ayrılıyor ve yatağın kenarına oturuyor. "Ama sanırım Maggie onu eve getirmeden önce yıkanıp temizlensek iyi olacak."

"Duş mu?"

Bir an için benden dadının odasında duş almamı isteyeceğinden endişeleniyorum ama ayağa kalktığında omzunun üzerinden bana bakıyor ve gülümsüyor.

"Geliyor musun?"

Yataktan daha hızlı kalkamıyorum.

Her ne kadar duşta oynamak istesem de Ryder'ın işi başından aşkın.

Görünüşe göre, dün gecenin kurumuş döllerini üzerimizden atmak daha önemli.

"Bu sabah nasıl hissediyorsun?" diye soruyor sabunu bana uzatırken.

"Ağrım var."

Yüzünü buruşturuyor. "Benim de, biraz." "Özür dilerim," diyoruz aynı anda.

"Yine de buna kesinlikle değer," diye .

"Kesinlikle. Tüm kaslarım ağrıyor."

"Bu kötü bir şey değil mi?"

"Ne zaman bir sancı hissetsem, onu nasıl aldığımı düşündüğümde değil."

Ryder kolunu bana doluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Su üzerimize vuruyor ve beni öpmek için eğildiğinde dudakları yumuşak, ılık ve ıslak.

Bizi geri çekti, böylece soğuk fayanslara karşı durdum, ama beni .
İkimiz de sertiz ama bu seksle ilgili değil.

Ayrılıyorum ve onu yakın tutmak için ellerimi sırtında gezdiriyorum.
"Biliyor musun, belki bugün bir kez daha düşünürsün diye düşünmüştüm."

"Oh, ikinci, üçüncü, dördüncü ve beşinci düşüncelerim var ama bunu yapmaya devam etmek istediğimi biliyorum."

Beni tekrar öpüyor ve su soğuyana kadar burada kalıp bunu yapmayı ne kadar istesem de dikkatli olmalıyız.

Kaylee ve Maggie her an eve gelebilir ve Ryder'ın bunu kızından saklamak istemesine saygı duymak istiyorum.

Şimdilik aramızda kalması mantıklı çünkü dürüst olmak gerekirse kendimi Ryder'ın her an çıldırmasına ya da çekip gitmesine hazırlıyorum.

Büyük bir kalp ağrısı istemediğim sürece kendimi aşmama izin veremem ve bunu kim ister ki?

"Dışarı çıkmalıyız," diyor.

"Yine kıyafet ödünç alabilir miyim? Aynı bedende biriyle en iyi yanı..."
Kahretsin. "Yani, çıkmıyoruz." Bu muhtemelen Ryder için çok fazla bir etiket.

"Sorun değil. Sanırım yaptığımız şey bu." Suyu kapatıyor, bunu yapmak için benden uzaklaşması gerekiyor.

"Dilim sürçtü," diyorum.

Bana geri döndü. "Seni oynarken görmeye, seninle yatmaya, dün gece yaptığımız her şeyi yapmaya karar verdim, en azından bunu tanımlamak için sana bir etiket verebilirim. Bana ne istediğini söyledin ve ben bunu bozmak istemiyorum, tamam mı? Bütün bunları beceremediğim için özür dilerim. Ben iyi değilim..." Tekrar etiketlemek için çabalıyor.

"Arada sırada kendin için bir şeyler almakta iyi değil misin?"

Parlak mavi gözleri suçlulukla doluyor. "Benim için sadece bundan ibaret olduğunu düşünmeni istemiyorum."

"Hayır," diye onu rahatlatıyorum. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum." "Zor olan tek şey bu değil." Ryder sırtıyor.

"Hâlâ doymadın mı?" "Hayır."

"Duştan çıkmamız gerekmesi çok kötü o zaman." Daha fazlasını isteyerek onu orada bıraktım. Bekar insanlara verdikleri tavsiye bu değil mi? Onları daha fazlasını ister halde bırakmak. Ya da başka bir şey? Bilmiyorum. Ryder'ın daha fazlasına sahip olma konusunda berbat olması gibi, ben de sakın davranma konusunda berbatım.

Kurulandık ve yatak odasına geri döndük. Hâlâ seks kokusu alabiliyorum ama çarşaflardan mı yoksa hafızamdan mı geldiğini bilmiyorum.

Saçımı her zamanki gibi dağınık topuz yaptığımda Ryder'ın hayal kırıklığına uğramış gibi bakmasını özlemiyorum ve bu ayrıntıyı daha sonra kullanmak üzere arka cebime koyuyorum.

Ryder'ın sevdiği şeylerin bir listesi var. Şimdilik ünlü biri gibi değil de bir insan gibi davranılmasından hoşlanıyor. Ve uzun saçlarım. Keşke oraya çarpıcı kişiliğimi de ekleyebilseydim ama ukalalığımı ne kadar sevdiğinden ve benimle ne kadar dalga geçtiğinden tam olarak emin değilim.

Ryder bana bir kot pantolon ve düz bir Henley attı. "Ne, bu sefer yüzünün olduğu bir tişört yok mu?"

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Çok, çok hayal kırıklığına uğradım," diyorum kuru bir sesle.

"O gömleği bir gün geri vermek zorunda kalacaksın. Onu sevdiğini biliyorum ama sahip olduğum tek gömlek o."

"Bayıldım, bayıldım, bayıldım. Sanırım evde yıkarken karışmış. Onu bulacağım. Chase senin büyük bir hayranın olduğu için muhtemelen çalmıştır."

"En azından ailenizden biri zevk sahibi."

Tam aşağıya inip dn geceki telaşımızla etrafa sağtığımız kıyafetleri toplamaya başladığımızda n kapı açılıyor ve Ryder'la ben adımlarımızı durduruyoruz.

"şanslıyız ki duşu kısa kestik." Ryder elindeki giysi yığını bana doğru itti. "Git onları yukarı at."

"Belki de bir dahaki sefere ona geri döneceği belirli bir zamanı sormalıyız."

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Ryder kızına ulaşmaya çalışırken bir dahaki sefere anlaştığını fark edemeyecek kadar dikkati dağılmıştır.

Onsuz bir gece geçirdi ve şimdiden onu zlyor.

Ben merdivenlerden inerken o kızın kollarına atlıyor ve Maggie yüzünde bir gülümsemeyle onu izliyor.

Sivil kıyafetleriyle çok daha az korkutucu, ama lanet olsun, güzel bir aile olmuşlar.

Aşağıya inersem buna müdahale ediyormuşum gibi hissediyorum, bu yüzden merdivenin başında geri çekiliyorum.

Kaylee, Ryder'a dn gece annesiyle neler yaptığını anlatırken Maggie beni fark ediyor. "Buradasın. Hem de pazar günü."

Kaylee Maggie'nin konuştuğunu görmek için döner ve küçük yüzü aydınlanır. Yukarı.

Onlarla fuayede buluşmak için merdivenlerden iniyorum. "Ne . Düşündüm ki Pazartesi günüydü!"

Maggie bana inanmıyormuş gibi gülüyor.

Kaylee bana şüpheyle bakıyor.

Ryder devreye giriyor. "Babam Lyric'in müzik kaydetmesine yardım ediyor. Stdyoyu kullanmak için burada."

Kaylee ona inanmış gibi görünüyor.

Belki de yemeğine sebze sakladığımı anladı ve artık aramızdaki tüm güven yok oldu. Ya da belki insanların genelde günleri karıştırmadığını bilecek kadar zekidir.

"İzleyebilir miyim?" Kaylee soruyor.

Maggie, "İzlemeye aldırılmazdım," diyor.

Ryder'ın blöfü görülüyor ve elimde hiçbir şey yok. Ona bakıyorum, kapatmasını bekliyorum.

"Tabii."

Tamam, bu değil.

"Seyirci konusunda bilmiyorum," diyorum.

"Dün gece bir barda sahne almadın mı?" Maggie soruyor.

"O farklı," diyorum.

"Nasıl?"

"Bilmiyorum."

Ryder gülümsüyor. "Lyric korkutan insanların yanında gergin oluyor. Bunu bir iltifat olarak kabul etmelisin."

Maggie bundan memnun görünüyor.

"Ve şimdi bir sihir numarası yapıp ortadan kaybolacağım. Tamam mı?"
Uzaklaşmaya çalışıyorum ama Kaylee kocaman yeşil gözleriyle bana bakıyor.

"Pwease, Lyric?"

Siktir. Kimse bu surata hayır diyemez. Bence bu fiziksel olarak imkansız.

"Tamam. Hadi yapalım şu işi."

Ryder, Kaylee'nin hizasında diz çöker. "Süper parlak bir fikrim var. Sen ve Lyric birlikte kayıt yapsanız nasıl olur?"

Muhteşem yüzü aydınlanıyor. "Gerçekten mi baba? Ama oraya girmeme izin yok."

"Siz ikinizin 'Into the Unknown' şarkısını ne zaman istersem dinleyebilmek istiyorum. Ve eğer bunu kaydederseniz, benim için söylemeniz için size yalvarmak zorunda kalmayacağım." Maggie'ye döner. "Eğer senin için de uygunsa."

"Bir plak şirketinin eline geçmediği sürece benim için sorun yok."

Ryder ona alaycı bir bakış atıyor. "Asla."

Kaylee bir aşağı bir yukarı zıplayıp bana döndü. "Yapabilir miyiz, yapabilir miyiz, yapabilir miyiz?" Gülümsüyorum. "Çok isterim."

Maggie bana meydan okurcasına bakarken, "Bunu hiç kaçırmayacağım," diyor. Sanki aklını okuyabiliyorum ve o da bana "Neyin göster" diyor.

Ve şimdi yine gözüm korkmaya başladı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

LYRIC stüdyoya girerken beni kenara çekti. "Genelde kayıt yaparken ışıkların açık olmasını istediğimi biliyorum ama ses kabinindeki ışığı kapatabilir misin? Teşekkürler."

Ağzımdan çıkan kıkırdamaya engel olamıyorum. "Maggie'den gerçekten bu kadar mı korkuyorsun? Anlamıyorum."

Lyric dudağını ısırır.

"Askeri bir şey mi, yoksa-"

"Hayır. O senin kızının annesi ve eğer benden nefret ediyorsa, seninle benim bir şansımız olamaz."

"Senden hoşlanmasını *istiyorsun*. Oh, bu çok sevimli." "Kapa çeneni," diye mırıldandı.

"Kabine gir." Onu ittim.

Kaylee'nin mikrofona uzanabilmesi için üzerine çıkabileceği bir tabure buluyoruz ama Kaylee gözlerinde panik dolu bir bakışla odaya bakıyor.

"İyi misin, " diye sordum.

sallıyor ama iyi olmadığını biliyorum.

"Önce Lyric'in sana nasıl yapıldığını göstermesini ister misin? Burada onun durup izleyebilirsin."

Tekrar başını sallıyor.

Lyric'e gülümsüyorum. "Senin sinirlerine sahip olabilir. Ona bunun üstesinden nasıl geleceğini gösterecek misin?"

Lyric, aslında hissetmediğini söyleyebileceğim bir güven taklidi yapıyor. "Kesinlikle." Yumruk atması için elini kaldırıyor. "Biz hallederiz."

Lyric'i dinleme ve ona güvenme şekli inanılmaz ve Lyric'in ona güven vermek için kendi sorunlarını aşma şekli ısıtıyor. Çekmek zorundayım

Şimdilik bunu Kaylee'den saklamakla ilgili yaptığım büyük anlaşmadan sonra eğilip onu öpmeden önce kendimi uzaklaştırıyorum.

Yanına oturduğumda Maggie gülümsüyor ama ben onu görmezden geliyorum. Ben her şeyi hazırlarken bir açıklama bekliyormuş gibi bana bakıyor.

Işıkları kısıyorum ve dahili telefona basıyorum. "Düzgün bir şekilde yapmadan önce bana akapella bir şeyler vermeye hazır mısınız?"

Lyric artık bizi görememesine rağmen bana bir başparmak işareti yapıyor. "Yuvarlanıyorum."

Lirik yumuşak mısralarla başlıyor ama hareketli ve Kaylee'ye bakmayı ihmal etmiyor.

Nakarata doğru ilerlerken yavaşlıyor ve Kaylee'yi devralması için cesaretlendirmeye çalışıyor ama Kaylee başını sallıyor.

Her notaya kusursuzca basarak nakaratı söylediğinde Kaylee onu hayranlıkla izliyor ve göz ucuyla Maggie'nin dikkatinin artık benim üzerimde olmadığını fark ediyorum.

Nakarattan sonra durur. "Nasıldı?" "Vay canına," diye nefes alıyor Maggie.

"Sana söylemiştim. Ve henüz hiçbir şey görmedin. Bu onun şakasıydı." Dahili telefona bastım. "Harikaydı. Beş dakika içinde hazır oluruz."

"Denemeye hazır olduğumu düşünüyor musun?" Lyric Kaylee'ye soruyor ve o da başını sallıyor. "Şu anda kayıt bile yapmıyoruz, yani sadece pratik yapacağız. Oyun odanda *Frozen* izlediğimizi ve şarkı söylediğimizi farz et."

"Tamam." Derin bir nefes alır ve şarkı söylemeye başlar.

Sesi yumuşak ve meleksi. Şöhret için kullanılabileceğini bildiğim türden doğal bir sese sahip olduğunu öğrendiğim gün, muhtemelen bir ebeveyn olarak yaşadığım en gururlu ve en korkulu gündü.

İlk Lyric ile birlikte armonize ederek söylüyor ve birlikte ... Bunu tarif edecek kelime yok.

Nakarata başladıklarında tüylerim diken diken oluyor.

Maggie de duyuyor. "Ya büyüyünce ünlü olmak isterse?" "O zaman sıçtık demektir. Ona hayır diyemem ki. Bu çok kötü olur. İkiyüzlü."

"Değil mi sen öğrenilmiş Henüz mi? Doksan yüzde
ebeveynlik o ikiyüzlü olmak."

"Gerçek. Hollywood şeyini yapmasını istemiyorum."

"Ama o bunu seçerse, bizim söz hakkımız olduğunu sanmıyorum."

"En azından on sekiz yaşına kadar onu koruyabiliriz."

"Ya da dene. Tanrım, sekiz yıl sonra ergenlik çağına girecek. O zaman ne yapmamız gerekiyor?"

Omuz
silkiyorum.

"Dua et."
İkimiz de
gülüyoruz.

"Ama bu arada, doğum gününe yetişecek misin?"

"Resmi bitiş tarihim bundan üç gün önce, yani her şey plana uygun gittiği sürece burada olacağım. Şimdiden çok fazla doğum günü kaçırdım."

Elini tutmak için uzandım. "Artık buradasın. Onun için önemli olan tek şey bu."

Gülümsüyor. "Eğer yeterince söylemediysem, son birkaç yıldır onun hayatına girip çıkmam konusunda soğukkanlı davrandığın için teşekkür ederim."

Elini sıktım. "Bunun yapman gerektiğini hissettiğin bir şey olduğunu biliyorum."

Maggie'nin gözleri doluyor. Kızımızı izlemek için bakışlarını kaçırıyor ve ben de onun duygularını görmezden geliyorum.

Maggie bu konuda konuşmak isteseydi, konuşurdu. O böyle biri. Hissettiklerini söyler ve konuşmak istemediğinde de içine kapanır. Bu yüzden zorlamayacağım.

Lyric ve Kaylee antrenmanlarını tamamlar ve Lyric iyi bir iş çıkardığı için Kaylee'yi över.

"Onunla arası *çok* iyi," diyor Maggie.

"Biliyorum."

İşte bu yüzden bir gelecek düşünmek çok zor. Hem Kaylee hem de ben onun yılın büyük bir bölümünde yollarda olmasına razı olmak zorundayız çünkü onun büyük başarılarına imza atacağına hiç şüphem yok.

Şöhret baskısı olmadan da ilişkiler yeterince zor ve Lyric'e seçim yaptırmayacağım.

Sahne ışıkları altında olmak için doğmuş.

Lyric'in bırakın plak anlaşmasını, bir menajeri bile olmadığı için bunun bizim için gelecekte karşılaşılabilecek bir sorun olduğunu biliyorum ama bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu da biliyorum. Bu kadar yetenekliyken albüm alamamasının tek yolu, kendini beğenmiş ve inatçı tarafının onu engellemesidir.

Elimizdeki tek şey şimdi ve burasıysa, bunu kabul edeceğim. Umarım her şey sona erdiğinde kalbi kırılan ben olurum, kızım değil.

Onları kabinde birlikte izlerken, bu geminin çoktan yelken açmış olabileceğinden korkuyorum.

Kaylee zaten ona aşık.

Belki de sahip olduğumuz şeyle savaşmak yerine onu tamamen benimsemeliyim. Onu asla seçim yapmaya zorlamayacağım, ancak o anlaşılmayı yaptığında bizi dikkate alması için bir neden vermek için mücadele edeceğim.

Hoparlör düğmesine bastım. "Ciddi ciddi sevişmeye hazır mısınız?"

Basit bir düşüncenin, korktuğum her şeyin aslında ne kadar önemsiz olduğunu görmemi sağlaması çok komik.

*Çok derine inme.
Kaylee'nin onu sevmesine
izin verme.*

Kayıt sırasında bunun için çok geç olduğunu fark ettiğimden beri her şeye farklı bir gözle bakıyorum.

Lyric Kaylee'yi büyüttüğünde, birlikte ebeveynlik yapabileceğim birini görüyorum, Maggie ile birlikte öğle yemeği yediklerinde, karma bir aile görebiliyorum ve bana bakıp kendi özel küçük şakamız gibi gülümsediğinde, gecelerimi birlikte geçirmek istediğim birini görüyorum.

Onun yanında uyanmak istiyorum, hatta ona sarılarak uyumak istiyorum. "Tanrım," diye mırıldanıyorum, ama kimsenin duymasını istemiyorum. "Neyin var?" Kaylee soruyor.

"Yok bir şey, dostum." İlk yetişkin ilişkiyi istediğimi fark ediyorum. Burada görececek bir şey yok.

Düşüyorum, hem de çok sert düşüyorum.

"Hadi, Kaylee. Öğle yemeği için elimizi yüzümüzü yıkayalım," diyor Lyric ve onu banyoya doğru götürüyor. "Belki değişiklik olsun diye oyuncaklarına banyo yaptırmadan."

Maggie sokuldu. "Kızımız aptal değil, biliyorsun." "Ha?"

"Lyric'e öyle baktığını görürse, birlikte olduğunuzu anlayacaktır."

"Hayır, yapmaz. ama *o kadar da* değil."

"Dikkat ettin mi? *Her şeyi* anlıyor."

Umarım Maggie yanıliyordur. Kaylee'ye bizden bahsetmek için çok erken. Bir saat öncesine kadar Lyric'le bir gelecek görebildiğimden bile emin değildim.

O geleceği istediğimi kabul , sihirli bir şekilde gerçekleşeceği anlamına gelmiyor.

Yemek boyunca Lyric'le göz temasından kaçınmaya çalıştım. Kaylee orada olmayan bir şeyi algılayamaz.

Maggie, "Hey, ufaklık, yemeğini oyun alanına gitmeye ne dersin?" diyor.

Kaylee sandviçinin son parçasını da bir kerede ağzına tıktırıyor. "Ben ."

Maggie bize döndü. "Onu bir saat içinde geri getireceğim? O kadar iyi mi?"

"Sorun değil," diye mırıldandım. "Ama bil diye söylüyorum, geri taşındığında bir iş bulman gerekecek. Bilirsin, zamanını dolduracak bir şeyler yapman için."

O gülüyor ama Lyric bana tuhaf tuhaf bakıyor.

Ön kapıdan çıkar çıkmaz başımı salladım.

"Bu bulaşıkları bulaşık makinesine koymalıyız." Ayağa kalkıp onları mutfak tezgahına taşıyorum ama Lyric hemen arkamda.

"Bu da neydi şimdi?"

Ona dönüyorum. "Görünüşe göre, pek de kurnazca davranmıyoruz. Maggie bizi biliyor."

"Oh." Lyric endişeli görünüyor.

Ona uzanıyorum ve kendime doğru çekiyorum. "Korkman için bir neden yok. Maggie zaten onaylıyor."

"Uh-huh." Hâlâ korkmuş görünüyor.

"Kendimize ait bir saatimiz var..."

Bu onu aklından geçenlerden koparır ve dudaklarına hınzır bir gülümseme getirir. "Bulaşıklar ne olacak?"

"Bulaşıkların canı cehenneme."

"Hmm, yapmamayı tercih ederim, ama demek istediğim, sanırım eğer bununla ilgileniyorsanız..." Onu ittim. "Kastettiğim bu değildi."

"Mmhmm. Elbette."

Tişörtünü kavıyorum ve onu kendime çekiyorum ama henüz ağzımı onunkinin üzerine kapatmıyorum. Birbirimizden bir santim uzakta durmamıza izin verdim.

"Alay etmek," diye

mırıldanıyor.

Dudaklarımı

yalıyorum.

Arayı kapatıyor ve onu içime çekiyorum. Ağzı sıcak ve sarhoş edici. Kaylee'nin önünde mesafemi nasıl koruyacağımı bilmiyorum. Özellikle de Maggie yakında askerlik saçmalığını bitirmek için tekrar yola çıkarken.

"Seni öpmeye asla doyamayacağım," diyorum dudaklarına karşı. "Benim için sorun değil."

Beni tezgahdan çekti ve evin içinde dolaşmaya başladık, mobilyalara bakamayacak kadar birbirimize dalmıştık.

Kapının pervazına çarpıyorum ve istemediğim halde onu öpmekten vazgeçiyorum. "Böyle devam edersek morluklarımız olacak."

"Belki bu kadar büyük bir eviniz olmasaydı, bir yatak odasına yakın olurduk."

"Siktir et." Dönüyorum ve Lyric'i duvara doğru itiyorum. "Yapmak istediğim şey için burası yeterince iyi."

"Ne yapmak istiyorsun?" Lyric'in ela gözlerinde eğlence var.

"Tanıştığımız ilk gün, benim berbat olduğumu söylemiştin. Ben hâlâ bu ifadenin ne kadar doğru olduğunu size kanıtladı."

Dizlerimin üzerine çöktüğümde Lyric inliyor ve eli hemen saçlarıma gidiyor.

Giydiği kot pantolonu açıp ona bakıyorum. Onu kıyafetlerimin içinde olması gerektiğinden daha çok seviyorum. Sanki benden küçük bir parça giyiyor. Sanki kıyafetler kadar o da bana aitmiş gibi.

Sahiplenme içgüdümü harekete geçiriyor ve göğsümü gururla dolduruyor.

Ona iç çamaşırı atmamamı ve komando olmasını daha da çok seviyorum.

Sert siki serbest kalıyor ve inlememek için yanağımı ısııyorum.

Biraz tadına bakmadan duramıyorum ve dilimi sert, kadifemsi uzunluk boyunca gezdiriyorum.

"Bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordum," diye mırıldanıyorum.

Lyric üstümde titriyor, kalçaları öne doğru itiliyor. Aleti yanağımda geziniyor ve tenimde prekumun ıslaklığını hissediyorum.

Patronunun onun için diz çökmesi hakkında ne hissettiğini sormak istiyorum ama aramızdaki şeyleri olduğundan daha fazla karmaşık hale getirmek istemiyorum.

Artık bu işin içinde olduğuma göre, Lyric ve benim her konuda eşit olmamız gerekiyor. Gerçi şu anda içinde bulunduğum savunmasız pozisyonda eşit olan hiçbir şey yok ve ben buna bayılıyorum.

"Beni emerken kendine dokunmanı izlemek istiyorum." Lyric'in emredici sesi hırçın ve benim horoz kesinlikle gemide. Pantolonumun sınırlarıyla savaşıyor, Lyric'e istediği her şeyi vermeye hevesli.

Kotumu çıkarırken, dilimi ucundaki çıkıntının altından geçirerek başını kızdırıyorum.

Aleti seğiriyor ve onu sabitlemek için elime ihtiyaç duyuyorum.

Ağrıyan aletimi serbest bırakır bırakmaz, parmaklarımı sert şaftımın etrafına sarıyorum ve diğer elimi horozunu bekleyen dudaklarıma yönlendirmek için kullanıyorum.

"Vay anasını, Ryder. Hiç bu kadar seksi görünmemiştin."

Ukalalık olsun diye buna itiraz etmek istiyorum ama açıkçası bundan keyif alıyorum.

Lyric duvara yaslanıp sikini ağzıma daha fazla sokuyor.

Gözlerim birazcık sulanıyor ama buna dayanabilirim.

Ben ona bakarken Lyric'in yüzündeki mutluluk ifadesine dayanamıyorum.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş, kapüşonlu ve yoğun bir şekilde sikinin sürekli dudaklarımın arasında kaybolmasını izliyor.

Elim kendi ihtiyacım için çılgınca çalışıyor. Lyric ağzıma döküldüğü anda boşalmak istiyorum.

Beni ne kadar zorlayabileceğini test ettikçe, biraz güven kazanıyor.

Ve onu tamamen içeri almayı başardığımda, sertçe yutkunuyorum ve boğazım onun horozunun etrafında daralıyor.

Sanki hazırlıksız yakalanmış gibi bir küfür savuruyor ve titriyor. Dölleri boğazımın arkasına doğru kayıyor ve boşalırken aletin etrafında inliyorum.

Saçımdaki el acı verecek kadar sıkılıyor ve elimi doldurmam için gereken tek şey bu.

Orgazmımı atlatırken ağzımla sahip olduğu her şeyi sağmaya çalışıyorum, ama bir şey veriyor ve nefes alabilmek için ondan uzaklaşmak zorunda kalıyorum.

aşağı tükürük ve döl damlıyor ama umurumda bile değil.

Topuklarımın üzerine oturup yüzümü silerken, Lyric orada sertçe nefes alıyor ama kıpırdamadan duruyor.

Başımı kaldırıp ona baktığımda, yüzündeki şaşkın ifadeye gülümsemeden edemiyorum. "Seni beyinsiz mi emdim? Biraz aptal görünüyorsun."

"Bu.." Görünüşü kadar sözleri de sersemletici. Ayağa kalkıyorum. "Su ya da başka bir şey ister misin?" "Ya da başka bir şey," diye mırıldanıyor ve beni kendine çekiyor.

Pantolonlarımız ayak bileklerimizde, ellerim döl içinde - muhtemelen yüzüm de öyle - ama yine de dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve sanki ağzım dişlerimi yeni fırçalamış kadar tazeymiş gibi beni öpüyor.

Dili benimkinde geziniyor, şüphesiz kendini üzerimde tadıyor.

Ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yok, bu yüzden geri çekiliyorum. "Kızlar dönmeden önce temizlenmeliyiz."

Boş boş başını sallıyor ve ben yine gülüyorum. "Anlaşıldı."

Lyric sonunda orgazm transından çıktı. "Ne?"

"Seni ve uyumlu hale getirmek için tek yapmam gereken seni emmek. Bilmekte fayda var."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirir. "Benim de numaralarım var, biliyorsun." "Oh, öyle mi?"

"Evet." Lyric saç bağına uzanır ve uzun altın rengi aşağı salar. Yumuşak buklelerini salladıktan sonra kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Touché."

BÖLÜM YIRMI İKİ

TÜM BU KÜÇÜK KAÇIŞLAR, Ryder'la baş başa geçirilen o kısa anlar, Maggie taburcu olmadan önce nereye rapor vermesi gerekiyorsa oraya rapor verdiğinde ortadan kayboluyor.

Ryder stüdyoda yapımcılığını üstlendiği yeni bir gösteriyle meşguldü, ben de oyun grubu ve olağan dadılık faaliyetleriyle meşguldüm.

Kaylee uyanmadan önce onun yatağından gizlice çıkabilmek için gece kalıp alarm kurmakla ilgili ipuçları vermek istedim, ancak uyku programı mesanesi kadar öngörülemez olduğu için Ryder'ın bunu riske atmak istemeyeceğini biliyorum.

Ve onu özlediğim için gecenin bir yarısı üst kata çıkmadan dadının odasında kalabileceğim konusunda kendime güvenmiyorum.

Onu özlüyorum.

Ryder geç saatlere kadar çalıştığı için Pontiac'ını bana verdi ve Kaylee yattıktan ve müzisyenleri gittikten sonraki kısa sürede günün olaylarını konuşup iyi geceler öpücüklerimizi paylaşıyoruz.

Daha fazla zorlamak istiyorum ama bu Ryder'ın zamanında yapılmalı. Kaylee ona söyleyecek kadar rahat hissettiğinde öğrenecek.

Bugün Chase günü ve itiraf etmeliyim ki en sevdiğim günler. O ve Kaylee çok iyi anlaşıyorlar ve bu da işimi on kat kolaylaştırıyor.

Sanırım Chase, Kaylee'ye aşık olmuş olabilir. Ya da belki de tam tersidir.

Her iki durumda da çok sevimli ve onları istedikleri oyunu oynamaları için gönderirken, onları oyun odasında bırakıp bitişikteki resmi oturma odasındaki geniş kanepeye uzanıyorum. Bu benim ilk molam.

bu sabah geldiğimden beri. Başımı koltuğa yaslıyorum ve uyumamak için kendimi zor tutuyorum.

Burada geç saatlere kadar kalmak ve hafta sonundaki konserlerim arasında biraz yorgunum.

Ve tabii ki Ryder evin ana bölümünden içeri girdiğinde. "Bakıyorum da sıkı çalışıyorsun."

Ona ters ters bakmak için dönüyorum ama gülümsediğini görünce rahatlıyorum. "Kızınız..." *Bir ebeveyne asla çocuğunun mükemmelden daha az mükemmel olduğunu söylemeyin.* "Ah, diyelim ki bugün harika liderlik becerileri gösterdi ve şüphesiz büyüyünce bir tür patron olacak. Belki büyük bir şirketin CEO'su."

Ryder küçük bir atıyor. "Şımarık bir velet gibi davranıyordu o zaman?"

"Ona kaç kez terbiyesini takınmasını söylediysem de, sanırım bugün aklından çıkmış."

"Onunla konuşmamı ister misin?"

"Hayır. Her zamanki çocuk işleri. Sadece çok yorucuydu."

Ryder yanımdaki yeri aldı. "O günler berbat." Kolunu omuzlarıma doluyor ve sonra yanağımı öpmek için eğiliyor.

Bir sorun olduğunda çocukları duyabilmek için açık bıraktığım sürgülü kapılara bakıyorum.

"Maggie'nin acele edip geri dönmesi gerekiyor," diye mırıldanıyor Ryder. Dudakları boynuma dokunuyor.

Olduğum yerde oturuyorum, ellerim bacaklarımdan üzerinde ve hiçbir çizgiyi aşmamaya çalışıyorum. "Ya şu anda cesur davranıyorsun ya da kızının yan odada olduğunu umursamıyorsun." Sesimi alçak tutuyorum.

Ryder inliyor. "Seni özledim."

"Beni her gün görüyorsun."

"Bir saniye kadar. Bu yeterli değil."

Sertçe yutkundum. "Katılıyorum."

"Bu gece kalır mısın?" diye fısıldıyor. "Bir şeyler ."

"Bugün ve yarın Chase var, ardından yarın ve Cumartesi gecesi de konserim var."

Ryder gözlerini kırptırır. "Kahretsin.

Perşembe mi?" "Çok çalışıyorsun."

Yere yığılır. "Var. Bu yeni çocuk. Şimdiden tavır almaya başladı. Eskiden bir erkek grubunda yer almış bir yapımcıyla eşleştirilmesinden hoşlanmıyor."

Gülümsememeye çalışarak dudaklarımı birleştiriyorum. "Kulağa... tanıdık geliyor."

Ryder yüzünü bana dönebilmek için ayaklarını sürüyerek ilerliyor. "Oh, hayır. Bu farklı. Sen yaptığında, bunu sevimli buluyorum. Bu çocukta, çileden çıkarıcı. Sen en azından saygılısın. Bu çocuk gerçek müzik hakkında hiçbir şey bilmediğimi düşünüyor."

"Yine de bu tavırla bir plak anlaşması yaptı ve ben hala-" Kaylee ciyakhıyor.

Çekiniyorum. "Bununla ilgilenmekle görevli." Ayağa kalkıyorum.

"Bu adamın bir plak anlaşması var çünkü muhtemelen oyunu oynadı ve onlara benimle çalışmak için sabırsızlandığını söyleyip kışlarını öptü. Bu senin tarzın değil."

" de değil." Gitmek için döndüm ama Ryder ayağa kalktı.

"Yarın gece, konserden sonra, seni buraya getirmek için bir Uber ya da her neyse onun parasını ödeyeceğim ve Cumartesi gününü birlikte geçirebiliriz."

"Birlikte mi, birlikte mi? Kaylee ile mi?"

"Disneyland'e falan gidebiliriz. Sadece ." Gülümsememi gizlemeye çalışıyorum. Bu çok büyük bir şey.

Kaylee tekrar çığlık atıyor, bu sefer daha yüksek sesle.

" sen almalısın. Ben de işime dönmeliyim." "Adamı stüdyoda mı bıraktın?"

"Evet. Bir molaya ihtiyacı vardı."

"Duyduğuma göre Chase ya da Kaylee'nin de varmış," diyorum.

Ryder yanağımdan öpüyor. "Bu gece erken bitirmeye çalışacağım, böylece Chase'i uygun bir saatte eve götürebilirsin."

"Teşekkürler, yoksa Brenna ve Chord bana zarar verebilir. Ya da sana."

Oyun odasına geri döndüğümde, Kaylee'nin neşeyle çığlık attığını görüyorum çünkü Chase ile birlikte oyuncaklarını vantilatöre fırlatıp odanın içinde savuruyorlar.

İç çekiyorum.

Gecenin bir yarısı Ryder'ın evine gizlice girmek tuhaf hissettiriyordu ama onun yanında uyuyakalmak fırsatını kaçırarak değildim. Ve belki onu biraz okşayabilirdim.

Ya da çok.

Daha önce bana bir mesaj gönderdi ve uyuyacağı için içeri girmemi ve geldiğimde onu uyandırmamı söyledi.

Ama odasına ulaştığımda, ben onun alanında dolaşırken kıpırdamıyor bile.

Boxer külotuma kadar soyunuyorum ve yatağa onun yanına kayıyorum.

Şampuan ve kolonya gibi kokuyor ve saçları sanki yatağa ıslak girmiş gibi her açıdan yukarı kalkıyor.

Onu uyandırmak, öpmek ve bedenini almak ne kadar cazip gelse de, o kadar kötü değilim. Ya da çaresiz.

Yani, onun için oldukça çaresizim, ama eğer o da son zamanlarda benim kadar yorgunsa, onu uyandırmak gerçekten zalimlik olur.

Ve arkasına kıvrılıp onu kendime çektiğimde, nefes alış verişi düzelmeden önce tek yaptığı tatlı bir inilti çıkarmak oluyor.

Başının arkasını öpüyorum ve sertçe çarpıyorum.

Sanki sadece güneş Ryder'ın penceresinden içeri girdiğinde göz kırpyorum.

Ona uzanıyorum ama yanımdaki yatak soğuk ve boş. Ben yatağa girdiğimde fark etmediği gibi, o yataktan kayarak çıktığında da uyanmadım.

Onunla ilişkiniz böyle olacak. Çocuklarla olan her ilişkinin böyle olduğunu varsayıyorum.

işleri, benim geceleri konser vermem ve Kaylee'nin erken kalkması

nedeniyle kaçırdığımız pek çok fırsat ve ayrı geçirdiğimiz sabahlar olacak.

Sanırım bu benim için sorun olmazdı, ama bir plak şirketiyle anlaşırsam on kat daha kötü olur.

Tüm bunlar olurken onun yanımda olmasının nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Eğer olursa.

Belli ki işi özlemiş. Şarkı söylemeyi özlüyor. Spot ışıkları altında olmayı özlüyor.

Keşke ona her şeyi verebilsem ya da her şeye sahip olmayı hak ettiğini görmesini sağlayabilsem ama o da kafasına bir şey taktığında benim kadar inatçı oluyor.

Bir numaralı önceliği Kaylee'yi korumak.

Bence hem kariyerini yapıp hem de onu koruyabilir. Biraz uzlaşma ve Maggie'nin yardımı gerekebilir ama sandığı kadar imkansız değil.

Yavaşça kalkıyorum ve telefonumu çıkarmak için yerdeki kotuma uzanıyorum. Neredeyse ölmüş. Tabii ya.

Çünkü dün gece yanımda getirdiğim gece çantasından şarj cihazımı almak yerine doğrudan yatağa atladım.

Ryder'dan istediğim zaman aşağıya gelmem için bir mesaj var. Kaylee'yi oyun odasında tutuyor, böylece ön kapıdan gelmediğimi anlamayacak.

Ryder'ın odasında dolaşp şarj aletimi ve telefonumu takıyorum, sonra da bugün için hazırladığım kıyafetleri giyiyorum.

Ryder'ın yüzünün olduğu tişört çantadan benimle alay ediyor ve Disneyland'e gidip tüm gün onunla alay etmek için giymek ne kadar cazip gelse de, sadece dikkat çekecek ve ihtiyacımız olan son şey biz oradayken onun tanınması.

Oyun odasına vardığımda küçük masada kahvaltı yapıyorlardı. "Kim hazır-" diye başlıyorum ama Ryder bir hamle yaparak Boğazını.

"Ne için?" Kaylee kocaman yeşil gözleriyle bana bakarak soruyor. "Kahvaltı için!"

Kaşlarını çatıyor. "Ben zaten yiyorum."

"Peki, benimki nerede?"

Ryder gülüyor. "Onun ister misin?"

Önündeki lapa kasesine bakıyorum. "Pek sayılmaz."

"Gördün mü baba. Lyric bile yemiyor. İğrenç."

Ugh. Mush. "Tabii ki yiyeceğim. Sağlıklı şeyleri yersen, ödül alırsın. Bu, dünyanın kanunu gibi bir şey."

"Ne tür bir ikram?"

"Sarılmak mı?"

Yüzünü buruşturuyor.

"Hmm, şeker?"

Yüzü yumuşar. "Dinliyorum..."

"Bak ne diyeceğim. Eğer ben benimkini bitirmeden sen o kaseyi bitirirsen, sana daha sonra alacağım şekeri sen seçeceksin."

Ryder bana minnettar bir gülümseme verirken o da yemeği ağzına tıktırtmaya başlıyor.

İğrenç derecede sağlıklı sade yulaf ezmesi kaselerimizden sonra, kızının acısına son vermesi için sessizce ona yalvarıyorum.

"Hey, ? Bugün ne yapabileceğimizi düşünüyordum biliyor musun?"

"Çalışıyor musun? Lyric bu yüzden mi burada?"

"Hayır. Gittiğimizde bizimle gelmek isteyebileceğini düşündüm..." Bu gerilim beni bile öldürüyor ve nereye gittiğimizi biliyorum.

"Disneyland!"

Küçük sevimli yüzü aydınlanıyor ve yine o korkunç, korkunç bir şekilde ölmesini dilediğim heyecanlı ciyaklamasını yapıyor.

Ama yine de sevimli ve ayakkabılarını giydirmeye çalışırken yaptığı tüm kıvranmalara rağmen onu hazırlamam on dakikadan az sürüyor.

Ryder bir sırt çantasını su ve atıştırmalıklarla dolduruyor ve yola çıkarken o meşhur adam kılığına giriyor.

Bir şapka ve güneş gözlüğü kaç kişiyi kandırır bilmiyorum ama başka bir şey de yapamazlar sanırım.

"Ünlüler Disneyland'a özel giriş hakkı falan kazanmıyor mu?" Ben soruyorum.

"İsterseniz bunu yapabiliriz ama sizi takip eden bir personel var ve bu daha fazla dikkat çekmenize neden oluyor. Bunun tek iyi yanı kuyrukları atlayabilmemiz ama buna değer mi bilmiyorum. Bunun onun için mümkün olduğunca normal bir deneyim olmasını istiyorum."

Kaylee uzun yolculuk boyunca heyecanlı bir enerji topu gibiydi ve tüm bu süre boyunca nefes aldığını bile sanmıyorum.

Park ettiğimizde ya da kapılara doğru milyonlarca kilometre yürüdüğümüzde de durmuyor. Ryder sadece, "Biz daha içeri girmeden kendini tüketecek," diyor.

Duyabileceğim kadar yüksek sesle.

"Böyle düşünmen çok hoş. Gerçekten. Çocuklarla ilgili gerçek: *Hokus Pokus*'taki cadılar gibi ebeveynlerinin tüm enerjisini tüketirler. Bu yüzden hiç durmazlar ve bu yüzden o kadar yorgun olursunuz ki biri yatağınıza tırmandığında bile uyanamazsınız."

"Planımız bu değildi."

Gülümsüyorum. "Biliyorum. Bu sabah uyandığında uyumak da benim planım değildi."

Elini tutmak ya da onunla normal bir çift gibi davranmak istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum.

"Bunu telafi edeceğim," diye söz veriyor.

Bir adım daha yaklaşıp ona doğru bastırıyorum ama bunu çok belli etmeden yapıyorum. "Sabırsızlanıyorum."

Güvenlikten geçip California Adventure'a girdiğimizde Kaylee'ye dönüyorum.

"Önce nereye?"

Küçük Bayan Erken Gelişmiş hayal kırıklığıyla bana bakıyor. "Mickey kulakları, Lyric."

"Duh, *Lyric*," diye alay ediyor Ryder.

"Ah, ne aptalım. Bunu nasıl bilemedim?"

Tamam, çocukken Disney'e sadece bir kez gittim. Hiç paramız olmadı ve bir yetişkin olarak da bana hiç cazip gelmedi.

Her şeye yetişkin gözüyle bakınca, burası çılgın bir yer. Bu kadar çok Mickey ürünü olduğunu kim bilebilirdi ki?

Kaylee bizi daha büyük bir sürüklemekten önce birkaç tezgâhtan geçiyoruz. Pride kulakları için koca bir bölüm var ve ben bunun için

buradayım. Kaylee gökkuşağı fiyonklu siyah Minnie kulaklarını seçiyor. "İyi seçim," diyorum ona.

"Ne alacaksın?"

"Hmm..." Çeneme dokunuyorum. "Bilmiyorum. Sence ne almalıyım?"

"Bu!" Standın üzerinden gökkuşağı kulaklı kırmızı bir şapka alıyor.

"Ooh, beğendim. Ama bence bu babamın üzerinde daha iyi durur." Ryder koyu renk gözlük taktığı için şanslıyım ve parlama olduğunu tahmin ettiğim şeyi göremiyorum.

Ryder tereddüt etmez. Mevcut şapkasını bırakıp kırmızı Mickey şapkasını takıyor.

Olasılıklar duvarına geri dönüyorum. "Sanırım bir tane istiyorum." "Onlar Minnie'nin kulakları," diyor Kaylee.

"Yani?"

"Yani onlar gi-"

Ryder kızına ters ters bakar. "O cümleyi bitir, evlat. Sana meydan okuyorum." Ryder'a döner. "Yani erkekler Minnie kulakları takabilir mi?"

"Herkes ne isterse onu giyebilir." Tamamen payetli, fiyonklu bir çift gökkuşağı kulağı taktım.

"Çok güzel görünüyorsun." Kaylee'nin ciddi sesi beni gülümsetiyor ve başını okşuyorum.

"Sen de öyle."

Kasiyer benim seçtiğim kulaklara bile kırpıyor ama Ryder'ın kredi kartını geri verirken iki kere düşünüyor.

Hızlıca yolumuza devam ediyoruz ve kadının ona bakışının kesin bir tanımlama yapmak için çok hızlı olduğunu umuyoruz.

"Önce hangi gezintiye çıkıyoruz?" Ryder soruyor.

"Ariel yolculuğu! Ariel yolculuğu!"

"Ve o ," diyorum.

Küçük bacakları Ariel'e binmek için fazla mesai yapıyor.

"Bil diye söylüyorum," diyor Ryder, "bugünün çoğunu bu lanet yolculukta geçireceğiz."

Küçük Deniz Kızı'ndan "Part of Your World" şarkısını söylemeye başladım.

Ryder bana başını sallıyor ama gülümsemeye çalışıyor.

Bütün gün bununla mücadele etsem de Ryder ve Kaylee ile birlikteyken hissettiğim yoğun aile duygusuna engel olamıyorum.

Daha önce hiç kimseyle hayal etmediğim şekilde ikisiyle de bir gelecek görmemi sağlıyor.

Ryder'ın birkaç kez tanınmasına rağmen herkes şaşırtıcı derecede saygılı.

İyi davranma ve gönüllü olarak özçekim yapma numarasını yapıyor, böylece üçümüzün takılırken çekilmiş fotoğraflarını sosyal medyada paylaşmaya daha az meyilli oluyorlar.

Ona fotoğraflarımın yayınlanacağından ve insanların kim olduğumu tahmin edeceğinden endişelenip endişelenmediğini sorduğumda beni geçiştiriyor.

"Sen onun dadısıydın. Buna itiraz edemezler."

Ve Ryder ile herhangi bir ilişkimde, diğer herkes için her zaman Kaylee'nin dadısı fark ettim. Daha fazlası değil.

Anlıyor olsam da bu tamamen rahat olduğum bir şey değil. Hollywood'da büyük işler yapmaya çalışırken yapmayacağıma dair kendime söz verdiğim bir parçamı saklıyorum.

Ryder kızını korumak için her şeyi yapar, bazen çok fazla şey yapar, ancak Ryder'ın ortaya çıkması Kaylee'yi spot ışıklarının altına koyacaktır. Sadece kendisi değil, babalığı, Maggie ve gizli tutmayı başardıkları tüm dinamik hakkında sorular sorulacak. Bunu inkar etmek mümkün değil.

Kaylee öğleden sonra halsizleşmeye başladığında ve onu babasının değil de benim sırtımda taşımamı istediğinde, bu küçük kıza karşı duyduğum ezici koruma duygusu, onun için her şeyi seve seve yapabileceğimi fark etmemi sağlıyor.

Hatta bir dolaba geri adım at.

Ryder dikiz aynasını kontrol eder ve gülümser. "."

Dönüyorum ve kalbim biraz eriyor. Minnie kulaklarını hâlâ takıyor. Yüzü mavi ve beyaz kar taneleriyle boyanmış -Elsa'dan esinlenilmiş.

Tabii ki ve büyük yükseltici koltuğunda çok küçük ve minik görünüyor. "Çok sevimli. Bugün güzel bir gündü."

Uzanıp kalçamı sıkıyor. "Harika bir gündü. Bizimle geldiğin için teşekkür ederim."

"Sizinle takılmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Ona neden henüz bizden bahsetmek istemediğini biliyorum ama yine de beni de dahil ettiğin için minnettarım."

"Sizce..." Ryder dudaklarını büzüyor.

Kalbim biraz daha sert çarpıyor. "Ne düşünüyorum?"

"Boş ver. Bu akşamki konserinden sonra bana gelmek ister misin diye soracaktım ama Calabasas yolun dışında ve muhtemelen yine uyuyor olacağım."

"Daha iyisini yapabilirim."

Telefonumu çıkardım ve cevabın evet olacağını bilerek bir mesaj attım.

"Az önce ne yaptın?"

"Set zamanımı barmen Alex'e verdim. Haftasonu için yer bulma şansını kaçırmazdı."

"Benim için işinden vaz mı geçtin?"

"Dürüst olmak gerekirse, bugünden sonra, akşam yemeği yemek ve televizyonun karşısında seninle takılmak, gürültülü bir barda şarkı söylemekten çok daha iyi geliyor. Disneyland'in bu kadar yorucu olduğunu kim bilebilirdi? Üstelik havai fişekler için bile kalmadık."

Ryder gülüyor. "Bayıldın. *Gerçek Mickey Mouse'u* gördüğünde Kaylee'den daha çok heyecanlandığına yemin edebilirim!"

Minnie kulaklarımı çıkardım ve yarım ağızla "Kapa çeneni" diye mırıldandım. "Çok sevimli ve şirindi."

"Yanlış. Karizmatik ve erkeksiydi." "Özellikle de payetli kulaklarıyla."

Sırıttıyorum. "Aynen öyle."

Telefonum çalıyor ve Alex'ten bir mesaj var. "Her şey hazır. Kalabilirim."

Ryder'ın bakışları kızışıyor ve yemin ederim ayağını gaza biraz fazla basıyor. "Eve döndüğümüzde Kaylee'yi uyanmadan yatağına yatırabilirsek, dün gece uyuyakaldığım için sana kendimi affettirebilirim."

"Meydan okuma kabul edildi."

Bu bir ekip çalışması, ama çok yorgun küçük bir kızı yatağına yatırmayı başarıyoruz, onu sadece tekrar uykuya dalmadan önce tualete gidecek kadar uyandırıyoruz

kafasını yastığa koyar koymaz.

"Sessiz beşlik," diye fısıldıyorum ve ellerimizi dokunmadan kaldırıyoruz.

Odasından çıkarken Ryder parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve bana bir gülümseme fırlatıyor.

Beni evin pek kullanmadığı süslü bölümüne götürüyor ve süslü mermer mutfak tezgahındaki tabureye oturmamı söylüyor. "Şarap?"

"Ooh, bu gerçek bir randevu gibi."

"Evet. Yemeklerimin tadının yenilebilir olması için sana alkol vereceğim."

Ryder hepimize birer kadeh kırmızı şarap koyuyor ve sonra diğer mutfaktan malzemeleri almaya gidiyor.

Pahalı şarabımı yudumlarken bir malikanede oturuyorum ve birlikte yattığım adamın mutfakta sanki bir şefmiş ve gelmiş geçmiş en ünlü erkek grubunun beşte biri değilmiş gibi hareket etmesini izliyorum. Bu gerçeküstü.

"Yemek yapmayı ne zaman öğrendin? Bu tür şeyleri senin için yapacak birilerinin olduğunu düşünmüştüm."

Gülümseyiyor. "Büyük işler yapmak için Los Angeles'a taşınmadan önce annem bana öğretti."

"Annen. Teksas'ta."

Gülümsemesi biraz soluyor.

"Evet." "Ailenle hiç görüşüyor musun?"

"Maggie ve ben evlilik dışı bir çocuk sahibi olmaya karar vererek büyük bir mahalle dramına neden olduğumuzdan beri değil, çünkü Maggie'nin sözleriyle, bana aşık değil ve benim sözlerimle, ben lanet olası bir eşcinselim."

Burnumdan kırmızı şarap fişkırıyor.

Ryder gülüyor ve bana bir peçete uzatıyor. "Bir açıklama yapmak için kullanıldığında etiketlerle bir sorunum olmadığı ortaya çıktı."

"Bahse girerim bu, tüm açıklamaları sona erdirecek bir açıklamaydı."

"Evet. Bu temelde aramızdaki *her şeyin* sonu oldu." "Özür dilerim."

". Onların zehirli görüşlerinin Kaylee'nin yakınında olmasını istemiyorum."

Şarap kadehinin sapını parmaklarımın arasında döndürüyorum. "Kaylee onlarla hiç tanıştı mı?"

"Bir kere. Bebekken." Ryder konuşmaya devam ederken yemeğimizi hazırlamayı bırakmıyor. "Maggie'ye bir iyilik olarak. Bana bu ebeveynlik işini tek başıma yapacaksam iyi bir destek sistemine ihtiyacım olacağını söyledi. Bir yemeği bile bitiremedik."

"Yani hepsini kendi başına mı yaptın?"

Alay ediyor. "Pek sayılmaz. Bir destek sistemim vardı. Onlar sadece benim maaşımla çalışıyorlardı."

"Son iki yılı tek başına geçirdin."

"Evet, bak yardıma ihtiyacım olmadan önce ne kadar dayandım."

"Ryder..." Taburemden kaydım ve adanın etrafında yürüdüm.

Sebze doğruyor, ben de sırtına yaslanıyorum. Bıçağı bıraktı ve bana doğru eğildi.

"En iyi ebeveynlerin bile zaman zaman yardıma ihtiyacı olur. Çocuklar zordur. Ve Kaylee-"

"Biliyorum, . Onu şımartıyorum ve buna hakkı var ve-"

"Söyleyeceğim şey hiç de bu değildi. O akıllı, erken gelişmiş ve harika biri. Sanatsal ve yetenekli, annesine benziyor olabilir ama onun yaratıcı tarafı tamamen sizsiniz. Yaratıcı insanları odakta tutmanın ne kadar zor olduğunu en iyi sen bilirsin. Ele avuca sığmıyor ama mükemmel."

Ryder'ın eli yukarı uzanıyor ve enseme kavlıyor. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Ne yapmak?"

"Onun tüm hayatını mahvetmediğime dair bana güvence ver." Dudaklarım boynunda geziniyor. "Hem de hiç."

Kalçalarını yuvarlıyor, kıcını sertleşen sikime sürüyor ve inliyor. "Sevgililerine hep böyle mi yaparsın?"

"O da ne?"

"Akşam yemeğini yemeden önce bedenle dikkatlerini mi dağıtacaksın?" Gülüyorum, sıcak nefesim tenine değiyor ve titriyor. Geri çekiliyorum. "Kusura bakma. Bırakayım da işine dön."

Ryder bıçağı aldı ve bana doğrulttu. "Yemekten sonra, vücudun benimdir."

Koltuğuma geri döndüm ve şarabımdan bir yudum aldım.

"Hepsi senin." Birden fazla şekilde.

Yine de şimdi onu korkutmanın sırası değil. Benimle ciddi bir şeyler yaşama fikrine alışması için ona en az bir ay vermeliyim.

YİRMİNCİ BÖLÜM ÜÇ

Lyric'in yanında mümkün olduğuunca çok uyanmak, ona sarılmak ve neredeyse onu boğmak, gerçekten bir kucaklayıcı olduğumu fark etmem için haftalarımı aldı.

Ona doyamıyorum ve o gittiğinde yatağın onun tarafı çok soğuk ve boş oluyor.

Şu anda altın sarısı saçları yastığının üzerine yayılmış durumda ve uyurken bile gülümsüyor.

Kendi evine gitmek yerine daha sık bizde kalmaya başladı ve sanırım gardırobumun yarısı şu anda kardeşinin havuz evinin zemininde duruyor.

Ödünç aldığı kıyafetleri iade etmekte çok ama umurumda değil.

Kıyafetlerim bittiğinde bu muhtemelen değişecek, ama şimdilik haftada en az üç gece, bazen dört gece yatağında.

Çok meraklı kızım tarafından yakalanmamış olmamız bir mucize, ancak Maggie'nin kalıcı olarak eve gelmesiyle Kaylee artık kabus görmüyor ve sanırım *nihayet* -nihayet- yatağını ıslatma aşamasından çıkıyor, çünkü bu nadir bir olay haline geliyor.

Saatın kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama Kaylee uyanmadan önce oyalanacak vaktimiz olmayacağını biliyorum, bu yüzden Lyric'in biraz daha uyumasına izin vermek için yataktan sıvışıyorum.

Bugün telaşlı bir gün olacak çünkü artık resmi olarak beş yaşında bir çocuğun babasıyım.

Ne zaman oldu bu?

Yemin ederim daha dün sahne arkasında sürünüyor ve mikrofon kablolarını emiyordu.

Yılın ebeveyni, tam burada.

Güne uyanmaya çalışarak evin içinde yavaşça dolaşıyorum.
Kaylee'nin yatak odası ben geçerken sessizdi, bu yüzden uyuyor olduğunu varsayıyorum.

Ancak aşağı inip oyun odasına girdiğimde yanıldığımı anlıyorum çünkü Kaylee yerde oturmuş televizyonda çizgi film izliyor.

"Ne zamandır uyanıksın?"

"karardığından beri!" Bu konuda çok heyecanlı.

Harika. Beş yaşındaki yorgun bir çocuğu bütün gün şekerle dolduracağız.
Bu felaket için bir reçete falan değil.

"Doğum günün için heyecanlı mısın?"

Yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Bu benim arkadaşlarımla ilk doğum günüm. Ve annemle!"

Beş yıl boyunca hiç çocuk arkadaşı olmaması biraz üzücü.

Merhaba suçluluk, yine karşılaştık.

Maggie son beş yıldır Kaylee'yi hep doğum günlerinde görmeyi başarmıştı ama o gün hiç gelmemişti. Gerçi bunu seçme şansı da yoktu. Taburcu olması bile beklenenden uzun sürüyor ama uçağının bu sabah erkenden geleceğini ve biz Kaylee'nin partisi için yola çıkmadan önce burada biliyorum.

"Sanırım bugün oyun alanına götürmek için biraz yiyecek hazırlamaya başlamalıyım."

Lyric ve ben dün gece çoğunu hallettik ama son dakika işlerini yapmamız gerekiyor.

"Evet, yapmalısın."

Ses tonuna gülmemem gerektiğini biliyorum ama kendimi tutamıyorum.
"Tamam, Bayan Otoriter Pantolon. Neden gidip ne giyeceğini seçmiyorsun?"

"Ben zaten biliyorum." Ayağa kalkıp giysi kutusuna koşuyor ve içinden bir Elsa elbisesi çıkaracağını biliyorum.

Lyric daha uyanmadan parti için gerekli işlerin çoğunu hallettim. Aşağıya indiğinde üzerinde benim başka bir tişörtüm ve kot pantolonum var ve ilişkimizi Kaylee'den saklamaya kararlı olduğumu kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum. Eminim öğrenmemesi için iyi bir neden vardır, ama tek yapmak istediğimin ona günaydın öpücüğü vermek olduğunu hatırlayamıyorum.

Düşüncelerimi hissetmiş gibi yaklaşıyor, başımın üzerinden Kaylee'ye bakıyor ve sonra yanağıma bir öpücük konduruyor.

"İzlemiyor," diye fısıldıyor.

Bu kadar abuk. Geri adım atıyor ve başardığım her şeye bakıyor.
"Beni uyandırmalıydın. Yardım edebilirdim."
"Dün geceden sonra uyumayı hak ettin."
Kaşlarını sallıyor.
"ünkü geri kalanını hazırlamak için geç kadar ayaktaydık, işimiz bittiğinde yaptıklarınız yüzünden değil. Gerçi o da iyi bir çabaydı."
"Sadece iyi mi? Oyunumu geliştirmeliyim." "İnanılmazdı, olağanüstüydü-" "Hazırım!"
Kaylee'ye dönüyoruz ve bir kahkaha daha atmamak için kendimi zor tutuyorum. Lyric hemen telefonunu çıkarıp fotoğrafını çekiyor.
şüphelendiğim gibi Elsa elbisesini giymiş ama asker kaskı ve Nerf silahları beklemiyordum.
"ok tatlı görünüyorsun, ama silahlar ve kask gerçekten gerekli mi?"
"Evet," diyor basitçe.
"Tabii ki öyle," diyor Lyric. "Savaş oyunları *olmayan* bir doğum günü partisi nedir ki?"
Kapı için sesli uyarı duyulur.
Lyric evin önüne doğru yönelir. "Bu Brenna ve Chase olacak." Onları içeri almak için duvardaki düğmeye bastım.
Evin daha az dağınık bölümüne açılan sürgülü kapılara ulaştığında Lyric omzunun üzerinden bana bakıyor. "İstedin mi... Yani, onunla henüz tanışmadın..."
Onunla tanışmalıyım. Kayınbiraderiyle görüşen adam olarak değilse bile, en azından patronu olarak.
"ok mu fazla?" diye soruyor.
Hareket etmediğimi fark ettim. "Hayır. Evet, yapalım."
"Seni idam mangasına götürmüyorum," diyor Lyric. "Gülümsemeyi denemek isteyebilirsin."
"Gülümseyorum. Küçümseyici bir pislik olduğun için seni öldürmenin üç farklı yolunu düşünüyorum."
"Dolandırıcılığa son veren pislik nedir?" Kaylee soruyor.
Kaylee'ye dönüyorum. "Tatlım, biri sana gülümsemen gerektiğini söylerse ne dersin?"
"*Bana bir sebep ver.*"

Lyric'e dönüyorum. "Gördün mü, ona değerli feminist dersler falan verdim."

"Yemin kavanozu," Kaylee şarkı söylüyor.

"Ve sonra bana böyle ihanet etti," diye mırıldanıyorum.

Üçümüz Chase ve Brenna ile buluşmak için dışarı çıktık ama araba yanaştığında içinden üç kişi indi.

"Chase!" Kaylee seslenir ve ikisi de eve doğru koşarlar.

Ben hâlâ mavi takım elbiseli, kirli sarı saçları özenle taranmış ve gülümsemesini her yerde tanıyabileceğim adama bakmakla . Midemi bulandırıyor ama sadece tanıdık olduğu için.

"Vay anasını, sen ve kardeşin ikiz olabilirsiniz," diyorum Lyric'e. "Biliyorsun, eğer saçlarını kestirirsen."

"Ve yedi yıl yaşlanmış. Gerçekten onun kadar yaşlı görünüyor muyum?"

"Bunu duydum, küçük kardeşim," diyor Chord. Elini bana doğru uzattı. "Chord Jones. Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum."

Brenna bir adım öne çıkıyor. "Evet, Lyric'imizi tüm o gecelerle meşgul eden çocuk bandocuyla tanışmak için can atıyordum."

Elim Chord'un avuçlarında donuyor ve yüzümdeki suçluluk duygusunu silmeye çalışıyorum. Lyric'in onlara bizden bahsedip bahsetmediğini bilmiyorum. Sanırım teknik olarak sadece Kaylee'den saklamasını istememe rağmen söylemediğini varsaymıştım. Eh, bir de halktan, ama kardeşini ve yengesini bu şekilde sınıflandırmazdım.

"Kurnazca, Brenna," diyor Lyric. "Gerçekten ince. Chase'i bıraktığın için teşekkür ederim. Sen görevini yaptın. Artık randevu gününe gidebilirsin."

"Parti için kalacağımızı düşünmüştük." Chord gülümsüyor. "Chase'in bize bir gün evleneceğini söylediği kızı tanıyın. Aile önemlidir."

Brenna kıs kıs güler.

"Aman Tanrım. Bunu bana işkence etmek için yapıyorlar," diye mırıldanıyor Lyric.

"Hey, o zaman ben varım." Gülümsüyorum. "Elbette. Lütfen içeri gelin. Kaylee'nin annesinin gelmesini bekliyoruz, sonra oyun alanına gidebiliriz."

İkisinin de kafası karışmış görünüyor ve sanırım Lyric onlara Maggie hakkında hiçbir şey söylemedi, buna saygı duyuyorum. Eminim Maggie de bunu takdir ediyordur.

Lyric ve ben yolu gösteriyoruz ve yürümeye devam ederken eğilip sesimi alçaltıyorum.

"Biliyorlar mı?"

"Hayır. Sana ne kadar aşık olduğumu biliyorlar ve bana bok atıyorlar."

"Bildiğim iyi oldu."

"Sana haber vermeden kimseye söylemem."

"Onlara söylersen sorun olmaz. Sadece neyle çalıştığımı bilmek istedim."

Lyric rahat bir nefes alıyor ve ancak şimdi rahatladığı için bu konuda ne kadar gergin olduğunu fark ediyorum.

Fuayeye ulaştığımızda kapı tekrar çalıyor.

"Bu Maggie olacak." Onu karşılamak için dışarı çıkıyorum ve içeri girdiğimizde herkesi oyun odasında buluyoruz.

Lyric, Chord ve Brenna'ya içki veriyor ve Kaylee ile Chase onun giysi sandığını karıştırırken sohbet ediyorlar.

"Kıyafetlerimi ödünç alabilirsin," diyor Kaylee. "Lyric her zaman babasının kıyafetlerini giyiyor. Onlar da bizim gibi evlenecekler!"

İğne düşse duyabileceğiniz kadar sessiz bir ifadeyi daha önce hiç deneyimlemedim ama şu anda lanet olası odadaki herkes muhtemelen kalbimin atışını duyabilir. Göğüs kafesimden kurtulmaya çalışıyor.

Chord ve Brenna'nın bakışları Lyric'e yöneliyor, onu ve benim kıyafetlerim olan kıyafetlerini ölçüp biçiyorlar.

Maggie kahkahalarını tutmaya çalışıyor.

Lyric de en az benim kadar şaşkın görünüyor. "Az önce dedi mi..." Ben başlıyorum.

"Evleniyorsun, ha?" Maggie soruyor. "Tebrikler mi?" "Ukala," diye mırıldanıyorum.

Lyric, Kaylee ve Chase'in giysi kutusunun yanında durduğu yere doğru yürüyor, yanlış bir şey yaptıklarını düşünüyorlarmış gibi gergin görünüyorlar. Ne olduğunu anlamıyor olabilirler ama odada bu kadar gerginlik varken ben de korkardım.

Kahretsin, korkuyorum. Tüm bu insanların önünde bir sonraki söyleyeceği şeyden korkuyorum.

Lyric kendini onların seviyesine indiriyor. "Kaylee, tatlım, neden babanla benim evleneceğimizi düşünüyorsun?"

Vereceği cevap başını derde sokacakmış gibi odaya göz gezdiriyor. "Çünkü... çünkü..." Bana bakıyor.

"yok, dostum."

"Çünkü öpüşüyor, aynı yatakta uyuyor ve hep onun kıyafetlerini giyiyorsunuz."

Evet, kızımın her şeyden habersiz olduğunu düşündüğüm o olay var ya? Meğer birbirimize o kadar kör olmuşuz ki, onun her şeyi izlediğini ve dinlediğini fark etmemişiz. Lanet olsun. Şey.

"Evli insanlar böyle mi yapar?" Lyric soruyor.

"Chase ailesinin böyle yaptığını söylüyor."

Odanın diğer ucundan fısıltılı bir ses geliyor. "Gitmemiz gerektiğini hissediyorum ama gerçekten izlemek istiyorum." Bu Brenna.

değil. O kadar yüksek sesle homurdanıyorum ki sanırım kendimi korkutuyorum. Herkes bana bakıyor, ama bunu açıklayamıyorum.

Şu anda her şey çok saçma geliyor.

"Yedi yılımı kim olduğumu halktan saklayarak, ben değilmişim gibi davranarak geçirdim. Kaylee'ye kimliği ya da cinsiyeti ne olursa olsun herkesin herkesi sevebileceğini öğrettim ama ona hiçbir zaman gerçeği söylemedim." Sertçe gülüyorum. "Sonra da sanki başından beri biliyormuş gibi beni dışlıyor."

"Yemin kavanozu," diyor Lyric gülümseyerek.

Ben daha çok gülüyorum. Maggie ve Lyric'in ailesi, ortada hiçbir neden yokken kızımdan bir şey saklamak için aptalca yollara başvurduğumu fark eden bu deli adamı eğlendirmek istercesine yarım ağızla bana .

Hem Chase hem de Kaylee patlamam karşısında şaşkın görünüyorlar ama yanlarına gidip Lyric'in yanında dizlerimin üzerine çöktüğümde kızıma kollarımı uzatıyorum ve o da tereddüt etmeden kucağıma atlıyor.

"Evlilik uzun zaman alabilir," diyorum saçlarına sarılırken.

Ben.

Lyric'in gözleri büyüdü. "Uzun, uzun, , uzun, uzun, uzun, uzun zaman uzakta."

"Nerede olduğunu bilmek güzel." Kaylee'nin gözlerinin içine bakabilmek için geri çekiliyorum. "Ama Lyric'in daha fazla burada olması senin için sorun olur mu?"

Şiddetle başını sallıyor.

"Babamın bir erkek arkadaşı olması senin için sorun değil mi?"

Lyric keskin bir nefes çekti ve evet, belki de bu tartışmayı kızım yerine önce onunla yapmalıydım.

Yine de gülümseyip Kaylee'ye sarılı olmayan elime uzandığında, kısa bir konuşma olacağını anlıyorum.

"Bana hep erkeklerin diğer erkeklerden hoşlanabileceğini söylüyorsun," diyor Kaylee. "Ve erkekler elbise giyebilir! Chase partimde diğer Elsa elbiselerimden birini giymek istiyor."

Lyric ve ben başımızı Chord ve Brenna'ya çeviriyoruz, onlar da bu konuda bir sorun yaşamamış gibi görünüyorlar, ben de onun elindekini alıyorum.

"O zaman ona her yerde giydiğin için tamamen lekeli ya da yırtık olmayan bir tane bulalım."

Kaylee'nin binlerce kostümünü sıralarken Maggie'nin arkamdan mırıldandığını duyuyorum. "Keşke dünyanın geri kalanı da beş yaşındaki bir çocuğun verdiği tepkiyi verseydi."

Amin.

Aman Tanrım. Dünyanın geri kalanı. "Hey, Kaylee?" Dedim.

İri yeşil gözleriyle bana bakıyor ve bir sonraki söyleyeceğim şeyden nefret nefret ediyorum, nefret ediyorum.

"Bazen dışarı çıktığımızda kameralı kötü adamların bizi nasıl takip ettiğini biliyor musun?"

"Evet."

"Babam ve Lyric'i öğrenirlerse bizi daha da fazla takip edecekler, bu yüzden kimseye söyleyemeyiz."

Bunu dünyadan saklamak istediğimden değil. Her şey ortaya çıktığında ne olacağını biliyorum ve Kaylee'nin bu olduğunda daha az savunmasız bir yaşta olmasını istiyorum.

"Neden?" diye sorar.

Bu yüklü bir soru. Beş yaşındaki bir çocuğun anlayacağı şekilde cevaplayamayacağım bir soru.

"Çünkü o ünlü," diyor Chase. "Ünlü insanlar her zaman takip edilir."

Çocukların bilgeliği.

Kaylee bana sarıldı. "Sen benim için sadece babasın, ama söz veriyorum kimseye söylemeyeceğim."

Oh, kahretsin. Ağlayabilirim.

İlişkimizi artık Kaylee'den saklamak zorunda olmamanın en iyi yanı, Lyric'e benden daha fazlasını verme dürtüsüne teslim olabilmek. Her şeyimi.

Hayatımda ilk kez gerçek bir ilişki yaşamak için.

çok daha kolaymış.

İster Kaylee'nin partisinde bana yardım ettiği için gece kalmasını sağlayarak ona düzgün bir şekilde teşekkür etmek olsun, ister Kaylee'ye bakarken ona bir öpücük vermek istediğimde rastgele uğrayabilmek olsun, Kaylee bildiği için artık her şey çok daha kolay.

Maggie resmen taşındı ve bir iş ararken dadının odasında uyuyor ve üçümüz bu aile birimi olayını sürdürüyoruz.

Dışarıdan bir bakış açısıyla düşündüğümde garip geliyor ama bizim için işe yarıyor.

Başka biri olsa, kızımız ve erkek arkadaşımın yeğeniyle yerde çocuk filmi izlerken kanepede uzanmamın, ayaklarımın erkek arkadaşımın kucağında olmasının ve tek gecelik ilişki yaşadığım bebek annemin diğer kanepede oturmasının garip olacağını düşünürdüm.

Ama bir huzur var ve biz memnunuz.

Bu barış beni Lyric'e bulaşmaktan bile daha çok korkutuyor, çünkü buradan gidebileceğim tek yol aşağıya inmek.

Lyric'e yaklaşan bir seçme olup olmadığını sordum ama henüz bakmadığını söyledi. Zorlamak istedim ama hemen kapattı.

Benim yüzümden kendini tuttuğunu söyleyen içimdeki kötü his, onun bir plak şirketiyle anlaşmamasını isteyen bencilliğim tarafından bastırılıyor.

Plak anlaşması yapma şansını asla engellemem ve yeteneği nedeniyle bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorum, ancak geliştirdiğimiz şeyi bırakmaya hazır değilim. Uzun mesafelere ve yalnız gecelere hazır değilim. Bu yüzden Eleven'la birlikteyken ilişki olayını hiç denemedim.

Lyric'in eli ayağımı buluyor, başparmağı kemerimden ayak parmaklarıma doğru ilerliyor ve neredeyse tüm vücudumla bir orgazm yaşıyorum. Kahretsin, bu iyi hissettiriyor.

"İyi misin? Orada oldukça sert düşünüyor gibi görünüyorsun."

Başımı koltuğun kolçağına yaslıyorum. "Her ne düşünüyorsam, artık geçti. Bunu yapmaya devam et."

"İşte bu yüzden bir erkek arkadaşına ihtiyacım var,"

diye mırıldanıyor Maggie. "Geri çekil. Bu benim."

Durakladığını hissediyorum -Lyric'in ayağımdaki eli biraz duraksıyor- ama sonra tekrar hareket ediyor.

Belki de seçmelerden bahsetmeyi bırakmalı ve bunun yerine aramızdaki bu şeyi nihayet etiketlemekle ilgili bir konuşma yapmaya odaklanmalıyım. Yani, geçen gün Kaylee'nin partisinde ona öyle olduğumuzu söylediğimde erkek arkadaş olmak istediğimi bildiğini anladım, ama bunu beş yaşındaki bir çocuğa temel düzeyde açıklamakla yetişkin standartlarına göre ciddi terimlerle ifade etmek tamamen farklı.

Onun hakkında ne hissettiğimi biliyor, değil mi?

Evet, çünkü zihin okumada çok iyi, vicdanım bana bunu söylüyor. Evet, kesinlikle bu konuda bir konuşma yapmamız gerekecek.

Ön kapı için zil çaldığında üçümüz birbirimize bakıyoruz.

"Ziyaretçi bekleyen var mı?" Ben soruyorum.

"Belki de evren bir erkek arkadaş için yakarışlarımı duydu ve kapımıza bir tane getiriyordur?" Maggie öyle diyor.

Koltuktan kalkıp monitörün yanına gidiyorum ve küçük bir kahkaha atıyorum. "Üzgünüm, Mags. Bu da alındı." *Ve eşcinsel.* Ama bunu yüksek sesle söylemedim.

Yine de Harley Valentine'ın neden benim evimde olduğunu merak ediyorum. İnledim. "Harley'nin turu sona erdi, değil mi?" Özellikle kimseye sormuyorum. "Neden?" Lyric soruyor.

"Turu bittiğinde ondan saklanamayacağımı söyledi."

Yine vızıldıyor -tipik Harley, her zamanki gibi sabırsız ve ısrarcı- ben de isteksizce onu içeri alıyorum.

Onu uzun zamandır yüz yüze görmemiştim ama son iki yıldır iletişim halindeydik. Harley'nin övündüğü adamla tanışmak için sabırsızlanıyorum.

Onu garaj yolunda karşılayana kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Arabadan iniyor ve milyon dolarlık gülümsemesini bana doğru uzatıyor.

"Ryder."

"Ona binmek mi? Onu tanımıyorum bile!"

Bana gözlerini deviriyor. "Hiç değişmemişsin. Yine de daha yaşlı görünüyorsun." Yanındaki, erkek arkadaşı Brix olduğunu tahmin ettiğim kas duvarına dönüyor. "Gelecekteki benliklerimiz için not, çocuk yapmayalım. Yaşlı görünmeye başlamak için fazla güzelim."

"Oh, hey!" Hevesliymiş gibi yapıyorum. "Buraya gelmen büyük şans, çünkü sana vereceğim bir şey var." Elimi cebime attım ve orta parmağımı çıkardım.

"Aww, çok tatlısın." Sonunda beni kucaklıyor ve belki de biraz fazla sıkı sarılıyoruz.

Bir erkek grubunun dağılması komiktir. Herkes nedenini, kimin kimden nefret ettiğini ve her şeyi bitiren büyük patlamanın ne olduğunu bilmek ister. Ama bizde bunların hiçbiri olmadı. Şimdiye kadarki en sıkıcı ve dostane ayrılıktı.

Belki Mason hariç, onun da ilk solo albümü battı ve sonra ortadan kayboldu. Bir süredir gruptan kimseyle konuştuğunu sanmıyorum.

"Seni özledim," diye mırıldanıyorum.

Harley geri çekilir. "Neden bana bu kadar takıntılısın?"

Gülüyorum. "Siktir git."

"Hayır, o bu adamın işi. Brix, bu Ryder. Ryder, bu Brix. "Tuğla kadar aptal."

Brix gülümser ve başını sallar. "İnsanlara bunu söylemeyi seviyor. Benim adım Brixton."

"İçeri gel."

Beni içeriye kadar takip ediyorlar ve Lyric ile Maggie'yi köşeden bakıp bir şeyler görmeye çalışırken buluyorum. Çocukların hâlâ televizyon izlediğini varsayıyorum.

"Hey, bu ..." Harley başlar. "Maggie?"

İlk günlerde, Kaylee ilk doğduğunda ve Maggie ordudan izin aldığı anda, bir süre etrafta dolaştı ve tüm Eleven çocuklarıyla takıldı.

Köşeden çıkıverdi. "Merhaba, Harley. Beni hatırlayacağından emin değildim."

"Ryder'la yatmayı başaran her kadın unutulmazdır." "Güzel, pislik. Gerçekten güzel."

Onlar sarılıp hasret giderirken ben de erkek arkadaşımı bulmaya gittim. Hâlâ köşede saklanıyordu.

"Küçük, tembel ve klişe Harley Valentine'den korkmazsın, değil mi?"

Mahcup görünüyor. "Tanrım, ona ne dediğimi söylemedin, değil mi?"

"Hayır. En azından ben yaptığımı sanmıyorum." Elini tutup onu fuayeye doğru çektim. "Harley, bu Lyric. Lyric, Harley Valentine ve koruması Brix."

Harley önce birleşmiş ellerimize, sonra da Lyric'in muhteşem yüzüne bakıyor. "Doğru. Lyric. *Dadı*." Dev erkek arkadaşına bakıyor. "Hadi ama, çok haklıyım. Haklı mıyım?"

Brix başını sallar. "Kesinlikle."

"Ne konuda haklısın?" Lyric sorar.

İç çekiyorum. "Seni işe almak istediğimde Harley beni seninle yatmak istemekle suçladı. Çılgınca, değil mi?"

Lyric sırtıyor. "Delilik."

Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Çok tatlısınız ve şimdi öğrendiğime göre bu kesinlikle benim korumam da değil. Yani, öyle. Ama aynı zamanda benim ortağım."

Lyric bana döndü. "Yalan mı söyledin? Bana Harley'nin eşcinsel olmadığını söylemiştin." "Öyle mi dedim? Yoksa Ryley4Ever söylentilerinin doğru olmadığını mı söyledim?" "Oooh, sinsi."

"Halı nerede?" Harley soruyor. "kaç yaşından beri görmedim, iki mi?"

"Üç." Kaylee'ye sesleniyorum, o ve Chase koşarak geliyorlar.

"Vay be. Bir tane daha içtin ve bana söylemedin mi?" Harley soruyor. Gülüyorum. "Bu Chase, Lyric'in yeğeni."

"Çocuk koleksiyonu falan mı yapıyorsun?"

Başımı eğiyorum. "Hani seni yaşlandıracakları için çocuk yapmamalısın diyordun ya? Bence başka nedenlerden dolayı çocuk yapmamalısın. Sadece bir düşünce."

"Buna itiraz bile etmeyeceğim." Harley, Kaylee'nin hizasında diz çöküyor. "Hey, ufaklık. Beni hatırladın mı?"

Chase onun yerine, "Sen Harley Valentine'sın," diyor.

"Ooh, bir hayran mı? Tanıştığımıza memnun oldum, dostum." Harley, Chase'le tanıştığım ilk gün yaptığım gibi onun elini sıkıyor.

Harley bir süre çocuklarla konuşuyor ve daha fazla dayanamayana kadar onların saçmalıklarını dinliyormuş gibi yapıyor. Bu da bana *lütfe yardım edin* bakışı atmadan önce yaklaşık üç dakika sürüyor.

"Her ne kadar eğlenceli olsa da," diyorum, "neden buradasın?"

Bakışları parıltılı ve ukala bir hal alıyor. Lanet olsun. "Neden burada olduğumu biliyorsun. Turumu bitirdiğimde sana söylemiştim-"

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Konuşmak için stüdyoya gidelim."

"Hey, çocuklar," diyor Harley. "Süper eğlenceli olan ne biliyor musunuz? Korumamı yere indirmeye çalışmak. Bu imkansız çünkü o bir tank. Hadi bakalım!"

Brix, yanlarına tırmanmaya çalışan iki çocuk tarafından yutulmadan önce bunun bedelini daha sonra ödemekle ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

Lyric'e dönüyorum. "Burada iyi misin?" "Evet. Git."

Stüdyoya doğru attığım her adımda kelekler ve korku midemi dolduruyor. Harley, Eleven'ı tekrar bir araya getirmek istiyor ve ben bir sanatçı olmak ve tekrar sahne almak için can atıyor olsam da, hayır demek zorunda olduğum için kalbim kırılıyor.

Ofisimin kapısı kapanır kapanmaz ve biz yerimize oturur oturmaz oda sessizleşiyor. Harley orada oturuyor ve sanki ayaklarına kapanmamı ve ona her istediğini vermemi bekliyormuş gibi bana göz kırpmıyor.

"Daha büyük bir satış konuşması bekliyordum," diyorum.

Harley kendini beğenmiş görünüyor. "Bunu yapmak istediğini bildiğim için fazla bir şey söylememe gerek yok sanırım."

"İstiyorum, ama yapamam."

"Neden olmasın? Dışarıda bir dadınız ve Maggie'niz var. Ne kadar süre evde kalacak?"

Tereddüt ediyorum. "Yeniden başlamadı." Neşesi belli oluyor.

"Mükemmel."

"Hayır, mükemmel değil. Kaylee'yi tek başına bırakamam."

"Onu *annesiyile* bırakabilirsin."

Ters ters baktım. "Ciddiyim. Çocuk yapma."

Harley gülüyor. "Başka bir şey daha var ve senin de bunun bir parçası olmanı istiyorum. o."

Gözlerimi kısıyorum. "Tanrım, herkesin içinde ortaya çıkıp Evli falan mısın? Sağdıcin olmak istemiyorum." "Ha, ha, ve hayır. Yine de, tüm bu ortaya çıkma hakkında bir fikrim var Eğer ilgileniyorsan ve benimle yapmak istiyorsan?"

"Bu kesinlikle hayır olurdu."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Harley omuz silkiyor. "Zaten bir süre daha böyle bir şey olmayacak. Eğer ortaya çıkarsam, herkesin bunu fark etmesinin uzun sürmeyeceğini düşünüyoruz."

Koca adam benim korumamdan daha fazlası ve şu anda biz olmanın tadını çıkarıyoruz."

"Bu gerçekten çok iyi. Bunu kadar tut. Haberler ne o zaman?"

"Kendi kuruyorum."

Canlandım. "Gerçekten mi?"

"Joystar'la olan o çirkin sözleşme karmaşasından kurtuldum ve bunu tekrar yaşamak istemiyorum. Bu yüzden düşündüm ki..."

"Kendini iflas ettireceğini mi ? Akıllıca."

"Ben ciddiym. Eleven'ın tekrar bir araya gelmesini ve benim şirketimde yeni müzikler yapmasını istiyorum. Biz kendi sound'umuzu yaparız, sen de prodüktörlük yaparsın. Yeni yetenekler buluruz ve sıfırdan bir imparatorluk kurarız."

"Kulağa çok iş gibi geliyor."

"Ama ne kadar eğlenceli ?"

Bunu inkar edemem.

Büyük köpek yavrusu gözlerini bana çeviriyor. "Lütfen, Ry? Lütfen mi? Sonsuza dek senin en iyi arkadaşın olacağım."

"12 yaşında mıyız?"

"Evet."

"Neden önce bana geldiğini anlamıyorum. Gerçekten diğerlerini geri getirebileceğini mi düşünüyorsun? Blake artık şarkı bile söylemiyor. Mason ölmüş bile olabilir."

"İlk sana geldim çünkü diğerleri zor olacak olsa da bunu en çok seninle yapmak istiyorum. Yolda kardeş gibiydik ve seni çok özledim, tamam mı?"

"Neden bana bu kadar takıntılısın?" Az önceki sözlerini ona geri fırlatıyorum.

"Evet diyeceksin. Bunu hissedebiliyorum."

İnledim. "İstiyorum. İstedığimi biliyorsun. Ama.. yapamam."

Kapı çalınır ve ardından Lyric içeri girer. "Hey, böldüğüm için üzgünüm ama Ryder, seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Ne zamandır o kapının önünde duruyor?

"Kaylee hakkında," diye ekliyor ve ben de mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yerimden kalkıyorum.

Ama beni evin içine, Kaylee'nin hâlâ Brix'le oynadığı ve Maggie'nin onu izlediği yere doğru çektiğinde yalan söylediğini anlıyorum.

"Kulak misafiri oluyordun."

Beni yatak odama götürüyor. "Suçlu." Yüzüme doğru döndü. "Bunu yapmak zorundasın."

"Bunu yapmak zorunda mıyım?"

Kim demiş?" "Ben."

"Son baktığımda, sen benim patronum değildin."

Elleri omuzlarımı buluyor. "Sen bunu hak ediyorsun. Bunu istiyorsun. Kaylee'yi hayatı boyunca bir kulede kilitli tutamazsın."

"Bizimle turneye gelemes. Bu da onu aylarca yalnız bırakmak anlamına gelir. Bunu kabul edemem."

"Anlaşılan Harley ikinizin kendi kurallarınızı koymanızı istiyor. Yazın o okul dışındayken turlar düzenleyin ve dadısı olarak sizinle gelmem için bana para ödeyin. Ya da Maggie'ye dadı olması için para ödeyin... Bekle, annesi olursa teknik olarak dadı mı oluyor?" Başını sallıyor. "Her iki durumda da, bu yapılabilir. Sadece korumacı tavrını bir kenara bırakıp adım atmalısın."

"Eleven'in tekrar bir araya gelmesini isteyeceğin günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Bilmiyorum. Yani, kendi sesin harika olabilir. Sen, *aşkın bir eldiven gibi uyduğu* tüm bu saçmalıklardan daha iyisin."

"Bu sözler Eleven'in hiçbir şarkısında yok."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Sen bundan çok daha iyisin ve bu senin muhteşem şarkı yazma ve üretme becerilerini göstermen için bir fırsat. Zaten her şeyi en iyi şekilde icra edebileceğini biliyorum."

"Bu benim için çok bencilce. Önümüzdeki birkaç yılı Kaylee'ye borçluyum."

Lyric homurdanıyor. "Bazen çok sinir bozucu oluyorsun. Bana inatçı diyorsun ama lanet olsun, mutlu olmak seni bencil yapmaz Ryder. Sana sunulan şey için adam bile öldürürüm ama sen artık mantıklı gelmeyen bir nedenle bunu geri çeviriyorsun. Ben buradayım. Maggie burada. Kaylee yalnız olmayacak."

O kadar mantıklı konuşuyor ki acıtıyor. Kendimi geri tuttuğum için canım yanıyor ve bunun Kaylee'yi etkileyebileceği için canım yanıyor, ama en çok canımı yakan şey, bu fırsatı değerlendirmesem pişman olacağımı bilmek.

"Eğer gerçekten Eleven'a dönmek istemiyorsan, tamam. Ama en azından Harley'nin yeni şirketinin bir parçası ol. Onunla çok iyi şeyler yapabilirsin. Beni kafamdan çıkardın ve müziği ilk sıraya koymamı sağladın. Bunu yapmak için bu senin şansın."

"Peki ya sen?"

"Bu benimle ilgili değil."

"Neden seçmelere gitmiyorsun?"

Lyric yatağımın yanındaki çekmeceli sandığa yaslanıyor. "Kaylee'nin birkaç ay içinde okula başlayacağını düşünüyorum. O zamana kadar bekleyebilirim."

"Seni geride tutmak istemiyorum." Ama aynı zamanda onun dışarı çıkıp bir albüm anlaşması yapmasını da istemiyorum. Harley'nin teklifini kabul etseydim ve Lyric'le anlaşma imzalarsaydı, birbirimizi bir daha hiç göremezdik.

"Yapmayacaksın. Seninle ve Kaylee ile birlikte olabilmek için birkaç ay izin almak benim seğimim."

Ama bunu yapmak zorunda olmamalı! Bizi ilk sıraya koymak zorunda olmamalı.

Bu fikir hem midemi bulandırıyor hem de içimi ısıtıyor. Beni hem endişelendiriyor hem de memnun ediyor. Anlam veremediğim duygular yüzeye çıkıyor, ta ki kendimi ona atma dürtüsüyle dolup taşana kadar ve aynı zamanda benim için her şeyi feda ettiği için ona bağırana kadar.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Eğer gerçekten söylemem gerekirse, sen sadece klişe ve tembel şarkı sözlerine sahip güzel bir çocuk değilsin, aynı zamanda bir aptalsın."

"Ne kadar ... romantik?"

"Bunu yapıyorum çünkü seninle olmak istiyorum! Doğru düzgün. Yani, erkek arkadaşın olduğumu söyledin ve Harley'den birlikte olduğumuzu ya da en azından yattığımızı saklamadın. Etiketlerden nefret ettiğini biliyorum ama ben istiyorum, tamam mı? Seninle bir tane istiyorum. Sen ve Kaylee'nin ailem olmanızı ve bunları birlikte yapmak istiyorum. Kararları *birlikte* almak istiyorum. Ben de dahil olmak istiyorum. Zorladığımı sanmıyorum ve belki de bu çok fazla, ama lanet olsun, Ryd-"

Kollarımı ona doluyorum ve başının arkasını kavırıyorum, onu kendime çekerken parmaklarımı erkek topuzunun içine kaydırıyorum.

Ağızlarımız, dişlerin, dillerin ve dudakların beceriksizce bir araya gelmesiyle birbirine çarpıyor.

Gülmeye çalışıyor ama ben izin vermiyorum.

Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu ve onu ne kadar sahiplenmek istediğimi göstermeliyim.

Ama ona her şeyimi vermekten de korkuyorum, çünkü giderse benden büyük bir parçayı da yanında götürecektir. Ona engel olmak istemiyorum ama o da bunu birlikte çözmemizi istiyor.

Bir çift olarak.

Onu dudaklarım acıyana ve yüzü tıraşsız yüzümden lekelenene kadar öpüyorum.

Geri çekildiğimde, ikimiz de ağır nefes alıyoruz ve ikimiz de sertleşiyoruz. Şu anda bundan faydalanmak istesem de, aşağı inip Harley'e cevabımı vermem gerekiyor.

"Sahip olmakta sakınca görmediğim bir etiket var." "Öyle mi?" diye nefes alıyor.

"*Senin*. Senin olmaktan çok memnunum."

Lyric'in yüzünü aydınlatan gülümseme ilk albümünün kapağında yer almalı.

Eğiliyor ve dudaklarının tekrar olmasını beklerken karnım dönüyor. Sadece, ağızlarımız buluşmuyor.

Onun yerine kışımı tokatladı. "Güzel. O zaman aşağı inelim ve Harley'e geldiğini söyleyelim."

Harley'nin beklediği stüdyoya kadar elini tutuyorum. Lyric'i yanımda istiyorum çünkü bu işte beraberiz.

"*Erkek arkadaşına göre*" -Lyric'e bakıp gülümsüyorum- "bu fırsatı geri çevirmeye iznim yok."

Harley ya sözlerimi algılamıyor ya da felç geçiriyor. "Harley?"

Yavaşça bize doğru dönüyor. "Bu şarkıyı kim söylüyor?" Bilgisayarımdaki Play tuşuna basıyor ve hoparlörlerden Kaylee'ninkiyle birlikte Lyric'in sesi de akıyor olmasa çok kızardım. "Sanırım bu Kaylee, ama son iki yılda sesinde ciddi bir törpülenme olmadıysa, bu sen değilsin."

Ben gülümserken Lyric'in yanakları renkleniyor. "Bunu sorman komik."

"Ryder, yapma," diye uyarıyor Lyric.

Onu görmezden geliyorum. Eğer bana bunu yaptırıyorsa, benimle birlikte yapmalı. "Lyric'in demosunu dinlemelisin. Şirketteki ilk yeni oyuncumuz olmasını isteyeceksin."

Harley'nin yüzü aydınlanıyor ama Lyric beni öldürmek istiyormuş gibi bakıyor.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

AĞZIM KURUYOR.

"Bu sen misin?" Harley bilgisayarı işaret eder.

"Evet, öyle. Ama, uh ... ben-"

"Lyric o kadar yetenekli ki beni kışkandırıyor," diyor Ryder.

Öfkemi içimde tutmaya çalışıyorum çünkü mantiken onun iyi bir şey yapmaya çalıştığını biliyorum. Ama bu iyi şey beni iki ayak boyunda hissettiriyor.

"Bunu gerçekten yaptın mı?" Ryder'a mırıldandım.

Omuzlarını dikleştirir. "Evet, öyle yaptım. Çünkü iki yıl önce kendi isteğimle vazgeçtiğim bir hayalin peşinden gidebilmem için kariyerini askıya alacağını sanıyorsan fena halde yanılıyorsun. Albüm anlaşması yapmak için yardımımı istemediğini biliyorum ama Harley sende o yeteneğin olmadığını düşünüyorsa seninle anlaşma yapmaz. Yine de bu bir sorun olmayacak." Harley'i işaret ediyor. "Zaten bir şarkı yüzünden sana yarı aşık."

"Mesele bu değil!" Sonunda patladım. "Kurallarımı unutuyor musun?" Bir parmağımı kaldırıyorum. "Bunu kendi başıma yapmak istiyorum." Bir saniye daha kaldırıyorum. "Bunu kendim olarak yapmak istiyorum." Üçüncü parmağımı kaldırıyorum. "Ve müziğimi kendi yolumla yapmak istiyorum. Gerçekten bir erkek grubu plak şirketiyle anlaşmanın istediğim şarkıları yapmama izin vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Ooh, çok sert," diye mırıldanıyor Harley.

Ona döndüm. "Özür dilerim. Bu sana karşı bir şey değil. Ya da şirketine. Ya da Eleven'ı tekrar bir araya getirme fikri. Ben sadece..."

"Anladım," diyor

Harley. Başımı

kaldırıyorum. "Neyi?"

"Neden kendi kurmaya hevesli olduğumu bilmek ister misiniz?"

"Para mı?"

Harley güler. "Pek sayılmaz. Yaptığım şey bir risk. Gerçek seslerden oluşan albümler yapmak istiyorum. Gerçek şarkılardan. Kalpten gelen şarkılar. Joystar'dan bu yüzden ayrıldım. Beni sansürlemeye çalışıyorlardı. Şarkılarım çok politik oluyordu ve yeterince coşkulu değildi. Aşk ve mutlu, duygusal saçmalıklar hakkında değillerdi. Beni yanlış anlamayın, her albümde bir ya da iki liste başı şarkı olmasını beklerim ama benim planım sanatçılarımla birlikte çalışarak sahip oldukları en iyi sesi bulmak."

"Bu... aslında kulağa harika geliyor. Ama üzgünüm. Yapamam. Senden gelen bir teklifi kabul edemem."

"Benim yüzümden mi?" Ryder soruyor.

"Bir iyilik için rekor bir anlaşma istemiyorum."

Harley ayağa kalkar. "Bakın, sadece bir şarkı dinledim ama etkilendim. Eğer bana bir demo göndermek istersen, memnuniyetle dinlerim ve tarafsız kalırım. Seninle sözleşme imzalamakla ilgileniyorum ama Ryder'ın da dediği gibi, başarılı olamayacağını düşünürsem bunu yapmam. Onu seviyorum ama o kadar da değil."

Ona inanmıyorum. Bu anlaşma Ryder'ın bağlantısı yüzünden hep lekeli kalacak. "Bunu düşüneceğim."

"Görünüşe göre ikinizin konuşması gereken şeyler var. Bu gariplikten olabildiğince çabuk kurtulacağım." Harley Ryder'ın sırtına bir tokat atar. "Azar işitirken iyi eğlenceler ve tekrar birlikte çalışana kadar sabırsızlanıyorum."

Ryder gülümsüyor. "Sırada kimin üzerinde çalışıyorsun?"

Harley çenesine vurur. "Denver'ı düşündüm. İçinizde en kolay satılacak kişi o olmalı."

"En zorundan başlamanız gerekmez mi?" Ryder soruyor. "Mason'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır." "Ben de bilmiyorum."

Karşılıklı konuşmalarını izliyorum, acele etmelerini ve bitmelerini istiyorum çünkü bağırman gerekiyor. Ya da bir şeyler fırlatmalıyım.

Yukarıda, kelimenin tam anlamıyla büyük açıklamalar yapıyorduk ve şimdi, aniden, bana verdiği tek sözden geri dönüyor.

Harley gider gitmez Ryder bana döndü.

Elimi kaldırdım. "Yapma. Böyle *bir şey* olmayacak. Ona demomu göndermeyeceğim. Hikayenin sonu."

"Neden kariyerini sabote etmeye bu kadar heveslisin?" "Sabote etmiyorum!"

"Ben saçmalık diyorum."

"Oh, saçmalık mı diyorsun? Beni bu bulaştırdığın gerçeği,
Bu saçmalık."

"Seni bu işe ben bulaştırmadım! Harley şarkını duydu ve ilgilendi. Bu da kariyerini adil bir oyun haline getiriyor. Kendi kalbim pahasına da olsa hayaline ulaşmanı istediğim için çok üzgünüm." Soluk soluğa kaldı. "Bu ne cüret."

Geri çekiliyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Müziği unutup Kaylee ve benimle kalmanı çok isterim. Seni geride tutup bizim bir parçamız olmanı, ben Harley ile bu yeni macerayı keşfederken beni takip etmeni ve hayatımı yaşamayı isterdim. Ama bu bencillik olur. Senin mutlu olmanı isteyen yanımda, arkama yaslanıp seçmeleri atlamana ve kariyerini bizim için ertelemene izin vermeyecektir."

"Bunu yapmıyorum. Yeterince iyi değilmişim gibi hissetmeye ara veriyorum. Ve muhtemelen yapmamam gerektiğini bildiğim halde aşık olduğum iki insanla zaman geçiriyorum."

Ryder'ın gözleri büyür.

"Ve tam şuradaki bakış" -onu gösteriyorum- "işte bu yüzden bağlanmamalıyım. Sana aşık olduğumu söylüyorum ve sen çıldırıyorsun."

". Öyledir. "Yalan söylüyorsun."

"Tamam, iyi, öyleyim ama bunu istemediğim için değil. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum çünkü bunu daha önce hiç yapmadım. Gerçek bir ilişki gibi değil. Aynı anda hem başarılı olmanı istiyorum hem de beni terk etmeni istemiyorum. Aynı anda hem seni yükseltmek hem de geride tutmak istiyorum ve bunu anlamıyorum. Bunu kafamda nasıl işleyeceğimi bilmiyorum."

"Yani senden istediğim tek şeyi yaparak beni uzaklaştırıyorsun?" Bunu nasıl göremez?

"Seni uzaklaştırmak istememiştim. Sana destek olmaya çalışıyordum."

Başımı salladım. "İlerlemek için senin bağlantılarını kullanmak istemiyorum. Bunu *biliyorsun.*"

"Tek yaptığım Harley'den demonuzu dinlemesini istemektir."

"Evet, karşılığında da yeni plak şirketiyle anlaşmanı sağlayacak." "Bu bir koşul değildi."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Kulağa öyle geliyor."

"İçeri girdiğimizde senin şarkını dinliyordu!" O tartışıkça ben daha da sinirleniyorum.

Yüksek sesle bir nefes verdim. " edelim. Harley bunu sana iyilik olsun diye yapmamış olsa bile, her zaman merak edeceğim. Bu düşüncelerin sesimi bastırmasına ihtiyacım yok."

"Lyric-"

Homurdanıyorum. "Harley ile anlaşmak istemiyorum, tamam mı? O Harley Valentine ve benim istediğim görüntü ve sesin tam tersi."

"Usher, Justin Bieber ile anlaştı ve birbirlerine hiç benzemiyorlar. Harley farklı soundlar ve sesler istiyor."

"Şu anda bunu yapamam." Buradan çıkmam gerek.

Ryder ve ben daha önce de anlaşmazlığa düşmüştük. Hem de çok. Birçok farklı şey hakkında.

Ama benim müziğim kutsaldır ve onun da bunu anladığını düşündüm. Gerçekten gurur duyduğum bir demo oluşturmak için benimle birlikte çalıştı ve benim takıntılara ve taleplerime saygı duydu. Onları çileden çıkarıcı bulmuş olabilir ama asla zorlamadı.

Ama bu.. bu çok fazla. "Chase'i eve götürmeliyim."

Ryder benimle kapı arasında duruyor. "Bu şekilde gitme. Bir tartışmanın ortasında olmaz."

"Bu bir tartışma değil. Bu bir fikir ayrılığı."

"Belli ki sizi rahatsız eden bir fark var. Bunu düzeltmek istiyorum. Bunu nasıl düzeltebileceğimi söyle."

"Bırakın kendi kariyer kararlarımı kendim vereyim."

Dudakları büzülüyor. Bunu gerçekten yapmak istemiyor. Parlak mavi gözleri benimkilere kilitlenmiş, çenesi gergin. "Peki."

"Bekle, ne?" Bu kadar çabuk pes etmesini beklemiyordum.

Bir adım daha yaklaştı. "Haklısın. Kariyerin söz konusu olduğunda kendi kararlarını verebilmelisin."

"Umm, teşekkür ."

"Daha bitirmedim."

Tabii ki değil.

"Kariyerin senin, sesin de senin ama bence babanın ölümü ve sektörün ona nasıl davrandığıyla ilgili sorunların gözünü o kadar kör etmiş ki önündeki gerçeği göremiyorsun. Bununla *çok* fazla mücadele ediyorsun ve cezalandırdığın tek kişi kendin oluyorsun."

"I ..." Buna itiraz etmeye çalışıyorum ama edemiyorum.

"Babanın hatalarını tekrarlamaktan o kadar korkuyorsun ki sana verilen hiçbir fırsatı değerlendirmiyorsun. Her zaman kendin olmak istediğini iddia ediyorsun,

Ama müzikal olarak kim olduğunu bildiğinden pek emin değilim. Ana akım olan her Şeyle tercihler yerine prensipler üzerinden mücadele ediyorsunuz. Bir Şeyi yapmamak için her zaman bir bahane olacaktır."

"O kadar basit değil."

"Bu kadar basit. Bunu senin için berbat eden ben değilim. Birkaç yıl sonra kendini aynı durumda bulduğunda bunu hatırla. Acı hissettiğinde bunu hatırla çünkü tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki, birini tüm kalbinle sevebilirsin ama yine de ona kızabilirsin."

Ryder'ın Kaylee ile bu tür sorunları olduğunu biliyorum ve bunun için kendinden nefret ettiğini de biliyorum. Ona güven vermek ve bu duygulardan vazgeçmesini söylemek istiyorum ama ağzımı açamıyorum.

Sözleri sanki bana fiziksel saldırıda bulunuyormuŐ gibi çarpıyor ve yumruklar gelmeye devam ediyor. Gerçek, bana atabileceği her Şeyden daha sert vuruyor ve canımı yakıyor.

"*Korkunuzun* sizi engellemesine izin vermeyin, söyleyeceklerim bu kadar. İstediğin olacak. Kariyerin mahvolacak." Ryder topuklarının üzerinde döner ve hıŐımla dışarı çıkar.

Var olmayan bir Şeyi mahvetmek zordur.

Yenilgi ve suçluluk duygusu hayal kırıklığını gölgede bırakıyor ve çöküyorum. Çünkü o haklıydı.

Babam ve onun ölümüyle ilgili bu derin meselelere tutunuyorum.

Müzik endüstrisinden gelen herhangi bir teklif her zaman kendimi satıyormuŐum gibi hissettirecek.

Ama bunu nasıl bırakabilirim ki?

Harley'nin önerdiği Şey kulağa mkemmел geliyordu, belki de gerçek olamayacak kadar iyiydi. Daha fazlasını öğrenmek, bir bit yeniği olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Yine de Ryder yüzünden daha fazla soru soramadan bu fikirden vazgeçtim.

Son zamanlarda reddedilmekten bıktığım için seçmelerden kaçtığımı söylediğimde yalan söylemedim, ama bundan daha fazlası var.

Ryder'a çok fena aşık oluyorum. Muhtemelen zaten tamamen düştüm. Şimdi bir plak Şirketiyle anlaŐacak , bunu atlatacak kadar güçlü bir durumda olduğumuzdan emin değilim.

Uarı biri ve hiç ilişkisi olmadı. Ne zaman benden erkek arkadaşım diye donup kalıyorum çünkü bunu geri alacağından eminim.

İnşa ettiğimiz Şeye tutunmak ve en azından birkaç aylığına temsilci aramayı ertelemek, ardından Kaylee okula başladığında yeniden değerlendirmek istedim.

Ama şimdi bunun kolay bir kaçış olup olmadığını merak ediyorum. Onları arkasına saklanmak için başka bir bahane olarak mı kullanıyordum?

Muhtemelen. Ama sorun şu ki, saklanmayı nasıl bırakacağımı bilmiyorum.

Ryder kariyerimi rahat bırakacağını söylediğinde, bunu belki de yükselen bir durumu yatıştırmak için söylediğini, gerçekten bunu kastetmediğini düşündüm.

Sözüne sadık kalmasını beklemiyordum.

Pazartesi günü, mutfakta Kaylee'ye öğle yemeği hazırlarken Ryder demomu bana doğru kaydıldı. "Harley bütün hafta sonu ve sabahtan beri bunu ele geçirmek için beni arıyor. Ben daha fazla baştan çıkmadan bunu benden al. Bununla ne istersen yap. İstersen ateşe ver. Sadece al ki isteklerine saygı duyabileyim."

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallayarak ondan alıyorum. Topuklarının üzerinde dönüyor ve tekrar dışarı çıkıyor.

Bu jest için minnettarım, ancak tüm bu durum ilişkimizi zora soktu.

Başladığımız noktaya geri dönmüş değiliz ama bu durum kesinlikle aramızı açtı.

Sadece birkaç gün olduğunu ve belki ikimizin de sakinleşmek için zamana ihtiyacı olduğunu düşündüm, ama bu sadece bir başlangıç.

Haftanın geri kalanında Ryder, velet olduğunu düşündüğü ressamla stüdyoda meşgul ve Maggie de iş aramak için dışarıda, yani her zamanki gibi Kaylee var.

Sonraki hafta sonunu birlikte geçirmediğimiz çünkü ona çok yorgun olduğumu ve konserden sonra eve gitmek istediğimi söyledim.

Ben onda kalmadım, o da benden kalmamı istemedi ama birbirimizin yanında olduğumuzda hâlâ şefkatli davranıyor. Hâlâ bana merhaba ve hoşça kal öpücükleri veriyor ve hâlâ dudaklarını dudaklarıma değdirerek beynime kısa devre yaptırma yeteneğine sahip.

Her şey . Sanırım.

Kavgamızdan beri onunla müzik hakkında konuşmaktan kaçınıyorum ve sanırım o da dilini ısıırıyor. Eninde sonunda yüzleşmek zorunda kalacağız ama işlerin tekrar patlamasından korkuyorum.

Daha önce de tartışmıştık ama sanırım bu ilk gerçek kavgamızdı. Ve ben hayal görmüyorum; çiftlerin kavga ettiğini biliyorum.

Ama konuyu tekrar açarsam Ryder'ın yüzleşmek yerine kaçacağından endişeleniyorum. Ona bu bahaneyi vermek istemiyorum.

İkimiz de müzik konusunda o kadar tutkuluyuz ki müzik hakkında konuşmayı bıraktığımızda geriye sadece Kaylee hakkında konuşmak kalıyor.

Yani, bu bir zorluk değil. Kaylee harika biri. Ama konuşmak istediğim tek şey o değil.

Bir yanımdan kariyerim açısından bundan sonra ne yapmam gerektiği konusunda onun fikrini ve düşüncelerini istiyor ama yine de bilinmeyenden korkuyorum ve şimdi kariyerimden bahsetmenin hararetli bir tartışmaya yol açacağından endişeleniyorum.

Bence Ryder'ın demek istediği bu.

Ryder ve Kaylee ile birlikte olmak güvenli ve tanıdık, onlar da bana evim gibi geliyor. O kutunun dışına çıkıp çocukluğumdan ve babamın bana gitar çalmayı ilk öğrettiği zamandan beri peşinde olduğum bir şeyin peşinden gitmek korkutucu.

Ya çuvallarsam?

Ya sözümünden dönersem ve annemi hayal kırıklığına uğrattıysam? Ya bunu yaparsam ve olmak istemediğim adam olursam? Babamın hatalarından ders almak istiyorum, onları tekrarlamak değil.

Ve gerçekten korktuğum da bu.

Bu pop şarkıları söylemek, imajımı değiştirmek ya da farklı bir insan olmak değil. Hayır diyecek cesaretim yoksa olmak istemediğim biri haline geliyorum.

Onun yerine her şeye hayır diyorum.

Sağlıklı.

Pazartesi akşamı Kaylee yattıktan sonra Ryder'ın stüdyosuna girmeden önce velet ve beraberindekilerin gitmesini bekliyorum.

Onu kontrol odasındaki masanın üzerine yığılmış halde buldum. "Zor bir gün müydü?"

İrkiliyor ama dönüp bana baktığında yüzü hemen rahatlıyor. "Bir milyon kat daha iyi oldu."

"Velet gitti diye mi?" Yaklaşıyorum.

Ryder bana uzandı. "Çünkü sen buradasın."

Beni üstüne çekiyor, ben de kalçalarını sandalyeye garip bir şekilde yaslıyorum. Başımın arkasını kavırıyor ve sonra ağzını benimkiyle birleştirmek için eğiliyor.

Dudaklarına, dokunuşuna ve öpücüklerine duyduğum ihtiyaçla, neredeyse kucağından düşmek üzere olduğum gerçeğini görmezden gelebiliyorum.

ve bacağı benı tutmaya çalışmaktan neredeyse kramp girecek.

Ryder'ın dili benimkine karşı yavaşça hareket ediyor.

İnlediğinde, buraya ne söylemeye geldiğini unutturmaya yetiyor.

Neredeyse.

Yine de doğru kelimeleri bulmak zor. Gururumu yutmak zor. Ryder geri çekiliyor ve mücadele ettiğini biliyormuş gibi bana bakıyor.

"Her şey yolunda mı?"

Başımı boynuna gömüyorum ve "Haklısın" diye mırıldanırken tenini öpüyorum.

Eli sırtımın ortasında donup kalıyor. "Genel olarak mı yoksa özel bir şey hakkında mı?"

Gölüyorum. "Oh, kesinlikle özel bir şey. Neredeyse diğer her konuda yanılıyorsun."

Yan tarafımı imdikliyor, ben de kucağından iniyorum.

Ben başka bir koltuk çekerken Ryder sandalyesinde arkasına yaslanıyor.

Bilen mavi gözlerinin içine bakıyorum. "Babam yüzünden ana akım her şeyle savaşıyorum, sevmediğim için değil."

En azından gülümsemesini engellemeye çalışacak kadar saygılı. Başarısız olsa bile.

İ ektim. "Demomu birkaç şirkete göndereceğim."

Bu doğru yönde bir hamle olsa da, yine de kendi yolunda gitmediğini fark edene kadar yüzü aydınlanıyor. "Hâlâ Harley'e vermiyorsun." Ryder'ın somurtkan dudakları düz bir çizgi halinde inceliyor.

"Onunla ilgili anlatmak istediğin her şeyi anlıyorum, ama *biz... biz olduğumuz* için bu beni rahatsız ediyor."

"Tamam o zaman, senden ayrılıyorum."

Kalbim sıkışıyor. Bunu gerçekten söyledi mi? "Ne?"

Elini bacağıma koydu. "Aman Tanrım, çok özür dilerim. şaka yaptığımı anlarsın sanmıştım."

Onu ittim. "Pislik."

"Gerçekten üzgünüm," diyor usulca. "Ne yaparsan yap seni destekliyorum ve kendini ortaya koyduğun için seninle gurur duyuyorum."

Gözlerimi kısıyorum. "Ama..."

"Ama ne?"

"Görünüşe göre bir ama gelecekti."

Ryder dişlerini gıcırdatıyor. Kendi kendine, "Sakın kıştan girmekle ilgili bir şaka yapma," diye mırıldanıyor.

"Kariyerim gibi önemli bir konuda bu tamamen ciddi, yetişkin konuşmasını yapabildiğimiz için çok mutluyum."

"Bir şey değil." İşiliyor. "Ama iyi. Ben de Harley'i tanıdığımı söyleyecektim. Joystar'dan ne kadar şikâyetçi olduğunu ve bize nasıl sığ şarkılar yazdırdıklarını biliyorum. Aynı sebepten dolayı onlarla yaptığı sözleşmeden kurtulmak için deli gibi çalıştı. Sanatçıların şarkı söyleyip istediklerini yapabilecekleri bir şirket kuracağını söylediğinde adil olacağını biliyorum. Diğer plak şirketlerini deneyin elbette ama benim yüzümden Harley'i gözden çıkarmayın."

"Bunu düşüneneğim." Kendimi o yönde görmüyorum ama o haklı. Önce araştırmadan onu bir kenara atmamalıyım.

Eğildi ve yanağımdan öptü. "Tek istediğim bu."

Yüksek sesle nefes alıyorum, bu konuşmanın başka bir kavgayla sonuçlanmamasının beni ne kadar rahatlattığını fark etmiyorum.

Ryder bunu hissetmiş olmalı çünkü kaşları çatılıyor. "Bunun farklı olacağını mı düşünüyordun?"

"Belki mi?" Yere yığıldım. "Özür dilerim. Aramızın iyi olup olmadığını bilmiyorum. İşler garipleşti ve-"

"Eğer bu iş aramızda yürüyecekse, anlaşmazlıklar yaşayacağımız gerçeğini kabul etmeliyiz."

Başımı salladım. "Birçoğu."

"Evet, birçoğu. Ama ikimiz de bu işin içinde olduğumuzu bildiğimiz, konuştuğumuz ve saygılı olduğumuz sürece aramızda her şey yolunda gidecek. Her zaman."

"Tamam."

"Bu gece kalabilir misin?" Ryder soruyor.

"Gerçekten istiyorum ama gitmeliyim. Yarın Chase'le randevum var." "Yarın Salı."

"Biliyorum." Gülümsüyorum. "Sana Chord ve Brenna'nın bir etkinliği olduğunu ve Chase'e fazladan bir gün ayıracağımı söylemiştim ama unuttuysan sorun değil."

"O çocuğu evlat edinebilir miyiz, böylece her gece bizde kalabilirsin?"

"Bu fikri ne kadar sevsem de Chord ve Brenna'nın bunu sanmıyorum. Garip bir şekilde çocuklarını seviyorlar."

Ryder düşünceli görünüyor. "Emin misin?"

"Oldukça eminim."

"Lanet olsun."

"Eve gitmem gerekebilir ama gitmeden önce sana bir şey ." Sandalyeden kaydım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Bana bakıyor ve kemerinin tokasına uzanıyor. "Sikeyim evet."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Lyric sikimi çıkarıp dudaklarının arasına alırken ve başını emerken İZLİYORUM. İhtiyaç dalgaları şaftımdan aşağıya ve taşaklarıma doğru ilerliyor. Derimdeki karıncalanmalar beni ürpertiyor.

Lyric kapüşonlu ela gözleriyle bana sırtıyor. Bu ana kadar sadece gözlerinle gülümsemenin mümkün olduğunu hiç bilmiyordum.

Beni emerken, arkasına uzanıp saç bağını çıkarıyor ve gevşek dalgaların omuzlarına dökülmesine izin veriyor.

Bu herif adil oynamıyor.

Uzun sarı saçlarıyla oynuyorum, onları parmaklarımın arasında dolaştırıyorum ve başının arkasını kavriyorum.

Kahretsin, ağzını iyi kullanıyor. Beni öpüyor.

Beni emiyor.

Aletimin üzerindeki ıslak sıcaklık, zihnim kararmadan önce düşüncelerimi bulanıklaştırıyor.

Beni , boğazını açmak ve kardeşinin evine gidebilmek için beni sonuna kadar götürmek gibi bir misyonu var, ama ben bunun son olmasını istiyorum. Gitmesini istemiyorum.

Vay anasını.

Onun gitmesini *hiç* istemiyorum.

Aletimi çevreleyen baskı çok fazla. Düşüncelerim çok fazla.

Ağızına boşalırken tüm vücudum geriliyor, hiçbir şey kalmayana kadar sikimi tekrar tekrar dudaklarının arasına itiyorum.

Yükseklik dudaklarımı gevşetiyor.

"Yanıma taşın," diye ağızımdan kaçırdım.

Bakışları kadar hızlı yüzüme yöneliyor ki yumuşayan sikim ağzından düşüyor. "Ne?" Sesi, boğazına bir alet kaçtığı için kalındı.

"Kahretsin, özür dilerim. Bunu ağzımdan kaçırmak istememiştim." Şimdiden orada olamayız, değil mi?

Lyric topuklarının üzerinde geriye yaslanır ve ağzını siler. "Ciddi miydin?" "I ..." Kahretsin, bilmiyorum. Bir yandan, bizimle her şey kolay ve ben

Şimdiden ailemin bir parçası gibi hissediyorum ve Kaylee onu seviyor ve ben... Sanırım onu sevebilirim.

Ama öte yandan, bu çok fazla. Bu büyük bir adım. Ve uzun zamandır birlikte değiliz.

Beklentiyle bana bakıyor, sikim hala dışarıda ve sanırım her şeyi berbat ettim.

"Tamam, yani.." Açıklamaya çalışıyorum.

"O anın sıcaklığıyla söylendi. Anladım."

"Hayır. Yani, evet, öyleydi ama ben istiyorum. Beni korkutsa bile gerçekten, gerçekten, gerçekten istiyorum."

Lirik gülümser. "Korkularımızı birlikte çözebiliriz. Benim baba sorunlarım ve senin bağımlılık sorunların."

"Bir terapistin ıslak rüyası olurduk."

"Onların dünya turu tatillerini finanse edebiliriz." Ayağa kalkıyor. "Ben de gitmeliyim."

Kendimi gizlemek için hareket ediyorum.

Lyric ayağa kalkıp başını öne eğdiğinde ondan belirsizlik yayılıyor ve ben onu bir şekilde rahatlatmak istiyorum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Bir oral seksin ardından hayatındaki büyük değişiklikleri ağzından kaçırmak, bunu yapmanın yolu değildir. Ön kapıya ulaştık ve bana dönmesi için elini sıktım.

"Şu anda her şeyin garip olduğunu biliyorum ve sana bu şekilde sormamalıydım. Belki taşınman hakkında konuşmak için çok erken, ama bunu kastettiğimi bilmeni istiyorum. Eğer bunu gerçekleştirmek istiyorsan, ben varım."

Lyric eğiliyor ve beni tatlı tatlı öpüyor. "Aletin ağzımda değilken ve bu tuhaf yerde değilken konuşmaya ne dersin?"

Acele etmemesi ya da durumumuza yara bandı yapıştırmak için bunu kullanmaması çok mantıklı olsa da, bu şansı kaçırdığı için biraz hayal kırıklığına uğramaktan kendimi alamıyorum.

Öfkelendi. "Ben de senin kaçmaya hazır olduğunu sanıyordum."

"Kaçmak değil. Bu düşünce, sen burada yokken ya da geleceğin nasıl şey olduğunu çalışırken birkaç kez aklımdan geçmiş olabilir.

Ama sen benimleyken birbirimize uyuyoruz ve her şey yolunda gidiyor. Bu doğru hissettiriyor ve bunu asla bırakmayacağım."

Lyric gülümseyerek ayrılıyor ve müzikteki geleceği belirsiz olsa da, benimle olan geleceği tam da sahip olacağımı hiç düşünmediğim türden bir ilişki olmaya biraz daha yakın.

Kaylee'yi doğurduğumdan beri değil.

Ofisimde, derin bir konsantrasyon içinde, veledin bekarlarından neden nefret ettiğimi anlamaya çalışıyorum.

Sesindeki her tınıyı, her kusuru dinliyorum ve ondan nefret ettiğim için mi yoksa her zamanki bilgiçliğim yüzünden mi her şeyi didik didik ettiğimi merak ediyorum.

Telefonumun ışığı yanıyor ve arayanın kimliği hoş bir sürpriz oluyor.

Eleven dağıldığından beri, eski menajerimiz Cameron Verikas bazı harika grupların menajerliğini yapmaya devam etti. Farklı yönlelere dağıldığımızda, hiçbirimizi temsil etmek istemediğini söyledi. Ya hepimiz ya hiçbirimiz çünkü bunun çocukları arasında seçim yapmak gibi olacağını söyledi.

Telefonu aç tuşuna bastım. "Selam Cameron. Uzun zamandır haber alamadım." "Neler oluyor, evlat?" Sesi her zamanki gibi sıcaktı.

Şirket söz konusu olduğunda Cameron bizim arabulucumuzdu. Bizim için mücadele etti ve çoğu zaman plak şirketi kazanmış olsa da harika bir menajerdi.

için bir baba figürü gibidir.

"Neredeyse otuz yaşıma geldiğimde bana hâlâ çocuk diyebilir misin?" "Evet. Evet, diyebilirim."

Koltuğumda geriye yaslandım. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Bu yeni adamı duydum. Lyric Jones."

Neredeyse lanet telefonumu düşürüyordum. Lyric sonunda hislerini mi gönderdi? "Ve sen beni arıyorsun çünkü..."

"Söylentilere göre demosunu sen hazırlamışsın."

Gözlerim kısılıyor, şüphelerim karıncalanıyor. "Uh-huh." Kelimeyi uzatıyorum. "Onu ele geçirmeyi umuyordum."

Yüksek sesle bir nefes verdim. "Harley, seni pis . Sen de mi hatta mısın?"

Sessizlik.

"Harley?"

"Peki, tamam. Ben buradayım." Sesi yenilmiş ama aynı zamanda mızımız.

"İşte eskiden kanka olduğum mızımız diva."

"Eskiden mi?" diye haykırıyor.

"Evet. Sana söylemiştim. Lyric'in demosunu istiyorsan, onu bulmalısın.

Ben yokum. Sevişmeyi seviyorum, çok teşekkür ederim."

Cameron, "Sanırım bu benim pes etmem için bir işaret," diyor ve bağlantıyı keserken ikimiz de gülüyoruz.

"Cesurca bir hareket,

Harley." "O demoyu

istiyorum."

"Evet, şimdi Cameron da yapacak. Eğer erkek arkadaşım kariyerine yardımcı olması için birini seçecek olsaydı, bu o olurdu. Seni değil."

"Bundan emin değilim." Sesinde saf bir ukalalık var. Ondan farklı bir şey beklemezdim. "Bende onun istediği bir şey var."

"Oh, öyle mi? Neymiş o?"

"Eğer müziğini düşündüğüm kadar seversem, güvendiği harika bir prodüktörü ve Eleven'ın yeniden lansmanı için bir açılış seti olacak."

Ağzım açık kaldı.

"Bunun dikkatinizi çekeceğini düşünmüştüm," diyor Harley.

"Sana onun demosunu veremem. Çok istiyorum ama yapamam. Eğer anlaşmayla bir ilgim olursa sizinle anlaşmaz ve ben de bu işe karışmayacağıma söz verdim."

"Ona ihtiyacım var. Dürüst olmak gerekirse, eğer duyduklarımın yarısı kadar bile iyiye, bir elmas bulmaya çalışırken bir yığın demoyu gözden geçirmekten iyidir. Lyric benim elmasım. Bunu içimde hissedebiliyorum."

Harley'nin de Lyric'in sesinde benimle aynı şeyi duymuş olması mantıklı. Birlikte şarkılar, sözler ve melodiler üzerinde çalışarak o kadar çok zaman geçirdik ki aynı yeteneği fark ettik.

Sorun Lyric'i Harley'nin bunu kendi başına gördüğüne ikna etmek.

"Size demosunu vermeyeceğim ama Cuma akşamı Cedar Bar'da bir şeyler içmek isteyebilirsiniz. Rastgele tabii."

Harley huffs. "Rastgele. Rastgele bir zaman var mı?"

"Sekizden sonra."

"Teşekkürler, dostum."

"Sonra görüşürüz."

Aramayı sonlandırıyorum ve başka bir çizgiyi aşmadığımı umarak telefonuma bakıyorum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Setimin başlangıcında her şey normal geliyor. Her zamanki şarkımla açılışı yapıyorum, rahat olduğum bir şarkı. Bu benim sınırlarımı ve sahnede olmanın verdiği adrenalini yatıştırıyor, böylece kendi küçük müzikal dünyama dalabiliyorum.

Ama birkaç şarkı sonra seyircinin enerjisi değişti. Alex barın arkasından bana dik dik bakıyor.

Vardiyayı ve tuhaflığı atlatmaya çalışıyorum ama sonra onu görüyorum. Aslında teknik olarak önce korumasını, erkek arkadaşını, Goliath'ı gördüm.

Harley Valentine seyirciler arasında.

Parmaklarım, plak şirketi yöneticilerinin ya da sektördeki önemli kişilerin önünde her zaman olduğu gibi akorların üzerinde tökezliyor.

Yüksek sesle nefes alarak kendime olmamı söyledim. Zaten Harley'nin sözleşmesini istemiyorum.

Kendine bunu söylemeye devam et.

Demomu bazı plak şirketlerine göndermek için kendimi zorluyorum ama ne zaman bunu yapmaya kalksam korkup vazgeçiyorum.

Sorunlarınızı kabul etmenin onları düzeltmekle aynı şey olmadığı ortaya çıktı ve bu biraz berbat bir şey.

Mucizevi bir tedaviyi bekliyor olabilirim de olmayabilirim de.

Harley'i göremesem de orada olduğunu biliyorum. Beni izliyor. Boğulmamı dinliyorsun.

Alnımdan ter damlıyor.

Taylor Swift gibi yap ve , Lyric.

Nedense vicdanım Ryder gibi ses çıkarıyor. Beni rahatlatıyor.

Bana her şeyle savaşmayı bırakmamı ve keyif aldığım şeyleri yapmamı söylediğini düşünüyorum.

Söylediğim orijinal şarkının son bölümünü beceriksizce tamamladıktan sonra sahnenin köşesindeki tabureyi çekip oturuyorum.

Kafamın içinden çıkmaya çalıştığımda, en son ne zaman bir şarkı için gerçekten heyecanlandığımı hayal ediyorum. Kim olduğumu ve ne istediğimi temsil ettiğini düşündüğüm için bir şarkı söylemediğimi. Anlamlı bir mesajı olan ama benimle bağ kurmayan bir şarkı değil.

Parmaklarım sanki kendi akılları varmış gibi telleri koparmaya başlıyor. Bu benim yazdığım bir melodi, ama söylemeye başladığımda Ryder'ın bana verdiği sözler.

Birlikte yazdığımız demomun orijinali.

Henüz dünyaya açmamıştım. Hiçbir konserimde. Olması gerekenden daha sıkı tutuyordum.

Ama bu sektörde nasıl başarılı olacağıma dair endişelerimi ve korkularımı bir aşk baladı kılığına girmiş bir şarkı aracılığıyla serbest bıraktıkça kendime güvenim artıyor.

Seyirci tepki veriyor ama olumlu mu olumsuz mu anlayamıyorum. Sadece gitarımı ve sesimi duyuyorum.

Bunun iyiye işaret olduğunu düşünmüştüm. Genellikle arka planda bar gürültüsü, büyük bir kalabalığın sürekli düşük uğultusu vardır. Bazı geceler burada tamamen görmezden geliniyormuşum gibi hissediyorum.

Şu anda hiçbir şey yok.

Sanki odadaki herkes topluca nefeslerini tutuyormuş gibi. Ve şarkıyı bitirdiğimde, sessizlik bitmiyor.

Bir iki saniyeliğine, rastgele bir gaz sızıntısı ya da biyolojik silah saldırısı yüzünden herkesin sesinin kesildiği tuhaf bir filmin setine girdiğimi düşünüyorum.

Sonsuza kadar uzar, ama gerçekte barın alkışlar, ısıklar ve tezahüratlarla patlamasından önce muhtemelen sadece birkaç saniyedir.

Dudaklarımı çekiştiren gülümseme muhtemelen çocuksu ve hiç de profesyonel değil. Sanki yüzüm "Benden hoşlanıyorsun!" diye bağııyor. Benden gerçekten hoşlanıyorsun!"

Boğazımı temizliyorum ve kendime bir seyirciden gelen bu tür övgülere alışık mışım gibi davranmamı söylüyorum.

Setimin geri kalanını demomdaki şarkılarla bitiriyorum ve sahneden çıkarken kendime dev koruma adamını ve Harley'i görmezden gelmemi söylüyorum.

soyunma odama gideceğim.

Yine de çok geride değiller.

Kapıyı çalmadan odaya girdiklerinde, ellerimi başımın üzerine koymuş, dışarıda olmanın verdiği adrenalinden kurtulmaya çalışarak odada volta atıyorum.

Odaya üçüncü bir kişi girdiğinde ayaklarım durur.

Brix kapıyı arkalarından kapatıyor ve nöbet tutuyor. Sanırım erkek arkadaş modunda değil, koruma modunda.

"Lyric Jones, bu Cameron Verikas," diyor Harley.

Ağzım kuruyor. Avuçlarım terliyor.

Cameron Verikas burada. Tam . Son yirmi yılın en büyük beş eyleminden sorumlu.

Harley, "Ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, onun kim olduğunu zaten bildiğini tahmin ediyorum," diyor.

Cameron... Cameron Verikas bana gülümsüyor. *Bana!* "Sadede geleceğim, evlat. Seninle sözleşme imzalamak ve sana bir şirket bulmak istiyorum."

Harley onun önüne geçti. "Seni kendi almak istiyorum."

"Birlikte mi?"

Harley'nin sarkık alt dudağı düzleşir.

Cameron alay ediyor. "Bu adamın sana verecek parası yok. Ve hiçbir şeyin yüzde onu hiçbir şeydir. Yani hayır. Birlikte olmaz."

"Hiç param yok," diyor Harley. "Çok az param var, o da neredeyse hiç yok."

"Anlamıyorum."

"Cameron adınızı, ilk albümünüz için size yüklü bir çek yazabilecek bazı büyük plak şirketlerinin önüne çıkarabilir, bu doğru. Ama ben sana istediğini verebilirim. Seni sen olarak üretmek isteyen bir plak şirketi."

"Ama ikiniz de Ryder'a bağlısınız, bu yüzden yapamam-"

Harley gülümser. "Ryder böyle söyleyeceğini söylemişti. O adamı kardeşim gibi severim ama bir iyilik için yepyeni bir etiketi riske atmam."

"Yeni bir arıyorum," diyor Cameron. "Eski bir müşterim söyledi diye vasat sanatçılara teklif yağdırmıyorum. Bizler her şeyden önce işadamıyız. Bu sektörde birinin size iyilik yaptığına inandığınızda bunu hatırlayın, tamam mı? İyiliğin karşılığını çok az çabayla ödemek kolaydır. Benden istenen tüm iyiliklerden daha fazlasını sizin için yaptım zaten. Sırf şarkı söylemeni dinlemek için bütün bir set boyunca oturdum."

Harley, "Cameron Verikas gibi insanlar bunu yapmaz," diye belirtiyor.

Haklılar. Hem Harley'nin hem de Cameron'ın zamanı değerli. Ryder onlardan beni dinlemeye gelmelerini istemiş olsa bile -ki bunu yaptığını sanmıyorum çünkü bunu konuşmuştuk- kulise gelip bana bir şey teklif etmelerine gerek yoktu.

Harley öne çıkıyor. "Sunduğumuz şey gerçek. O sizi büyütebilir ama ben hayallerinizi gerçekleştirebilirim."

Cameron, "İkimizi de dinleyin ve sonra kararınızı verin," dedi.

"Tamam."

Eğer birisi bana Cameron Verikas ve Harley Valentine ile bir araya gelme şansım olacağını ve hatta Cameron yerine Harley'i seçmeyi düşüneceğimi söyleseydi, ona kristal küresinin bozuk olduğunu söyledim.

Yine de buradayım, ikisini de dinlemek istiyorum.

Cameron beni haftalar içinde reklam panolarının tepesine çıkarabilir. En fazla aylar. Benim gibi bir adamın ancak hayal edebileceği türden bir menajer. Evet, Eleven'in menajerliğini yaptı, ama aynı zamanda Grammy Ödülü kazanmış ve o kadar da çocuksu olmayan bazı sanatçıların da menajerliğini yaptı.

Öte yandan Harley, tamamen erkek grubu. Ama o bu imajı değiştirmek istiyor ve sadece bana değil Ryder'a da kendi sesini vermek istiyor.

"Orijinali orada," diyor Harley. "Sen mi yazdın?"

"Evet. Ryder'ın yardımıyla. Melodi bana ait. Sözler konusunda bana yardım etti."

Harley cevabımdan memnun görünüyor. "İkiniz harika bir takım oluşturunuz. Sizinle sözleşme imzalasaydım bunu korumak isterdim."

"Bunu nasıl saklayacaksın?"

"Müziğinizi Ryder'a yaptırın."

İşte bu, "Satıldı" diye bağırıp elini sıkmam için neredeyse yeterli.

Cameron o kadar ileri gitmeme izin vermiyor. "Şehirdeki en ateşli yapımcıların seninle çalışmak için ağızlarının suyunu akıtmasını sağlayabilirim."

Harley sinirlenir. "Yaşlı adam, sanki bir yarışmacıymışsın gibi *öğürme* deme. *RuPaul's Drag Race*."

Cameron onu görmezden geliyor ama dudakları seğiriyor. "Dünyadaki tüm bağlantılara sahibim."

"İstediğin şey bende var," diye karşı çıkıyor Harley.

Brix boğazını temizliyor. "Bebeğim, bunu söylerken kulağa bu kadar seksi gelmese olur mu? Teşekkürler."

"Kıskandın mı Rambo?"

Cameron Harley'nin ilişkisini biliyor gibi görünüyor ki bu şaşırtıcı ama olmamalı. Eleven günlerinde Harley'nin cinsel kimliğini biliyor olması gerekirdi. Harley ve Ryder'ın erkek grubu günleri boyunca kapalı kalmalarını sağlayanlardan biri de o mu?

Ona dönüyorum. "Açık ve gururlu bir eşcinsel sanatçıyı nasıl sunmayı planlıyorsun? Ben bir dolaba girmeyeceğim-"

"Ryder ve benim yaptığımız gibi mi?"

Harley soruyor. Cevap vermiyorum.

"O çocuklar bana olaydan sonra geldiler," diyor Cameron. "Sözleşmeler imzalandıktan ve plak şirketi kurallarını koyduktan sonra. Açık sözlü olmak çok daha kolay. Bazı plak şirketleri bu yüzden sizi geri çevirebilir, yalan söylemeyeceğim ama en başından beri açık olmak bu sektörde çok önemli."

Harley iç geçirir. "Bu alanda neden daha iyi bir seçim olduğumu gerçekten tartışmak istiyorum ama sanırım ikimiz de durumun böyle olmadığını biliyoruz. Aslında pek çok alanda Cameron açık ara daha iyi bir seçim."

"Bu bana gerçekten güven veriyor," diyorum.

Harley başını sallar. "Ben de sana asla yalan söylemeyeceğim. Buna söz verebilirim. Seni çok çalıştıracam. Sen ve ben şarkılar, sözler ve aradaki her şey için kavga edeceğiz. Ama seni her zaman dinleyeceğim. Her zaman seninle çalışacağım."

Cameron'a bakıyorum. "Ve sen yapmayacaksın?"

"Sizinle şirket arasında aracı olmak benim işim. Senin için mücadele edeceğim-"

Harley, "Ama aynı zamanda şirket için de edecek," diye ekliyor. Cameron bunu inkar edemez.

Harley, "Benimle anlaşın, ben de aracılığı aradan çıkarayım," diyor. "Şirketim başlangıçta küçük olacak. Sadece Eleven ve tanıtımını yapmak istediğim bir sanatçı. Daha sonra başka sanatçılar eklemeyi düşüneceğim."

"Peki ya benim sesimin Eleven'inkinden çok daha farklı olduğu gerçeği?"

"Sorun değil. Eleven para getirecek. Ben farklı gösteriler istiyorum. Aynı saçmalıkları tekrar tekrar yapmaktan sıkıldım. Yeni kana ihtiyacım var."

Harley tutkulu biri. Buna hiç şüphe yok. Ama aynı zamanda *yeni kan* konusunda biraz fazla heyecanlıyım.

Başımı Brix'e doğru eğiyorum. " müzikten bahsediyor, değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtlıyor.

"Dürüst olmak gerekirse," diyor Harley, "benimle çalışmak bir risk." Cameron, "Bir ay içinde seninle sözleşme imzalayacağım," diye söz veriyor.

Başım ağrıyor ve şakaklarımı ovuyorum.

"Bir düşünün," diyor Harley. "Bu sektör hızlı ilerliyor, bu yüzden Cameron benim kadar uzun süre cevap bekleyemez. Şirketimin faaliyete geçmesi aylar sürecektir."

"Biraz bunaldım," diye itiraf ediyorum. Ve sonra aklıma bir şey geliyor. "Siz ikiniz beni nerede bulacağınızı nasıl bildiniz?"

"Tamamen tesadüf mü?"

Harley gıcırıyor. Gözlerimi kısıyorum.

"Kahretsin, saat bu mu?" Harley hayali bir saati kontrol ediyor. "Yatma vaktim çoktan geçti."

Gitmeye gidiyor.

"Yalan söylememeye ne oldu?"

"Peki, tamam. Ryder bana nerede *olabileceğini* söyledi, ama inan bana, bunun tek nedeni onu senin hakkında durmadan aramamdı. Hatta bana demonuzu vermesi için onu kandırmaya bile çalıştım, Cameron'ın olaya dahil olma sebebi de buydu, ama o bunu hemen anladı. Şimdi Cameron da seninle ilgileniyor ve eğer seni birine kaptıracak olsaydım, bunun o olması beni rahatlatırdı. Şu anda babam gibi olan bir adama siktirip gitmesini söylemek istesem bile."

Cameron gülümsüyor. "Harley'nin demonuzu almak için aşırıya kaçması ilgimi çekti. Bu bir iş."

Doğru. Bu bir iş.

"Ben... Düşünmem gereken çok şey var," diyorum. "Ve bana tüm şartlarınızı içeren sözleşmeleri göndermediğiniz sürece hiçbir şeyi düşünmüyorum." Tanrıya şükür kardeşim bir eğlence avukatı.

Cameron, "Bize iletişim bilgilerinizi verin, biz de gönderelim," diyor. "Tabii bizi yine Ryder'a yönlendirmeyecekseniz?"

"Size bilgilerimi vereceğim."

Her biri bana telefonunu verdi, ben de e-posta adresimi ve telefon numaramı rehberlerine ekledim.

Harley bana yaklaştı. "Şeyi tam olarak nerede bulabileceğimi söylediği için Ryder'a kızma lütfen. Orada bir şey görmemiş olsaydım senin için savaşıyor olmazdım." Sahneyi işaret ediyor. "Cameron da öyle. Bu işi doğru şekilde yapmak istediğin için seni takdir ediyorum ama aynı zamanda çalışmaya ihtiyacın da söylemeliyim. Bir sanatçı olarak büyümeniz . Biz

İkiniz de içinizde harika olmanız gereken şeyi görüyorsunuz. Sonunda. Bedava yolculuk yok. Anladınız mı?"

Başımı salladım.

Bu şekilde bir anlaşma yapmayı hiç istemezdim ama bana inanmasaydı burada olmayacağını söylediğinde ona inanıyorum. İkisi de bana zaman ve enerji harcamak istemezdi.

Verdiğim kararın ağırlığı boğazımı tırmalıyor.

Aklım Cameron diyor. O sektördeki en büyük menajerlerden biri ve beni büyük bir yıldız yapabilir.

Harley... bana daha fazlasını teklif ediyor ama bu bir risk. Yeni şirketi, bir sanatçı olarak adı ne kadar büyük olursa olsun, bir risk. İşin iş kısmını yürütmekte berbat olabilir.

Ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum ve şu anda yapmak istediğim tek şey eve, Ryder'ın yanına gitmek.

YİRMİNCİ BÖLÜM YEDİ

Yatak odama BAKIYORUM ve birkaç saat önce Lyric'e gönderdiğim mesaja başlıyorum. Harley ile telefonu kapatır kapatmaz yanlış bir şey yaptığımı ve itiraf etmem gerektiğini anladım.

Yarım bir itiraf yazacak cesareti toplamak birkaç saatimi aldı.

Ben de bir şey yaptım. Lütfen benden nefret etme.

Sahnede olduğunu ya da görmediğini düşündüm.

Şimdiye kadar Lyric, Harley'nin ortaya çıkıp çıkmadığından emin olurdu, ki öyle olduğunu varsayıyorum. Lyric'le ilgili detayları öğrenmek için peşime düşmezdi ama kendisine verildiği anda vazgeçerdi.

Sanırım şimdi tek soru başımın ne kadar belada olduğu.

Ön kapı tıkırdayarak açılıyor ve geç saatin sessizliğinde merdivenlerde yankılanıyor.

İnanmasam da ailemin zorla boğazımdan geçirdiği Tanrı'ya dua ediyorum ve umarım bu Lyric'tir, Harley'in geçen yıl yaşadığı gibi bir sapık durumu değildir.

Yatak odamın kapısını açıyorum ve hayatımda gördüğüm en muhteşem adamla yüz yüze geliyorum.

Gevşek, uzun, dalgalı sarı saçları, etkileyici ela gözleri ve güçlü çenesinden dar kot pantolon, düz tişört ve takım elbise yeleğinden oluşan her zamanki kıyafetine kadar bu adamın her şeyini seviyorum.

Çatık kaşları bile... bekle... takmıyor mu?

Bana gülümsüyor ve şimdi bunun bir rüya olup olmadığını merak ediyorum. Azar işitiyor olmalıydım. Ben-

Onun ağzı benimkini kesmesin diye. Yine de, buradayız.

Tökezliyorum ama o da benimle geliyor. Dili ağzımı yokluyor, dudaklarımı onun için ayırıyor ve beni her şeyimle öpüyor.

O da öyle. Tutkulu. Sevecen. *Benim*.

Ben de onu aynı sertlikte öpüyorum, yapmamı istemediği bir şeyi yaptığım için ne kadar üzgün olduğumu anlamasını umuyorum. Beni sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da ne kadar etkilediğini hissetmesini umuyorum.

Sikim eşofmanımın içine giriyor ve Lyric'in her santimimi ona karşı hissedebilmesi için alt yarılarımızı birbirine çekiyorum.

"Senin içinde olmak istiyorum," diye mırıldanıyor Lyric dudaklarıma karşı.

Geri çekilip gömleğimi ve pantolonumu çıkarmakta tereddüt etmiyorum, beni rekor bir sürede onun için çıplak bırakıyor.

Lyric önce yeleğini, sonra da gömleğini çıkardı. "Benim için yatağa gir."

Gözlerimi ondan bir saniye bile ayırmadan yatağa doğru geri geri yürüyorum. Şiltenin üzerine oturup kıpırdanarak ortasına kadar ilerliyorum ve sonra arkama yaslanıyorum.

Açığa çıktım ve sertleştim. Aletimi okşayıp rahatlatmak için ona uzanmaya çalışıyorum ama Lyric buna izin vermiyor.

Homurdanıyor. "Eller ve dizler bunun için daha iyi olacak. Seninle gerçekten sevişmek istiyordum ama bunun zor ve hızlı olacağını biliyorum."

Bir yanım bunun benim cezam olup olmadığını merak ediyor - öfkeli bir sikiş - ama bunun pek de ceza olmadığını söylemeliyim.

Dediğini yapıyorum ve ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlanıyorum. "Böyle çok güzel görünüyorsun."

Pantolonunu indirip başucumdaki çekmecedan malzeme alırken omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Yalan söylemiyor. Prezervatifi takar takmaz, yağlanmış parmaklarıyla beni beceriyor, beni olabildiğince hızlı açmaya çalışıyor.

Kıçım parmaklarının etrafında kenetlenirken inliyorum. Daha fazlasını arzuluyorum, yanmayı arzuluyorum. Hazır olmasam da umurumda değil, hepsini istiyorum. Şimdi.

"Bir dakikaya ihtiyacın olursa söyle."

Başımı sallıyorum, boğazım ağzımdan ses çıkaramayacak kadar kuru.

Elini boynumun arkasına götürüyor ve sikini hizalayıp içime sokuyor.

Ortak bir inilti çıkarıyoruz, ama kalçalarını döndürüp daha derine ittiğinde benimki kesiliyor.

Dudaklarımdan başka ses çıkmıyor. Tek yapabildiğim hissetmek.

Boynumdaki el saçlarımdan arasına giriyor ve başımı geriye çekecek şekilde sıkıca tutuyor.

Lyric içime girip çıkıyor, yanık hâlâ orada ama her itişte yavaş yavaş azalıyor. Sert ve kaba ama beklediğim gibi nefret dolu ya da öfkeli bir şekilde değil. Sadece zevk nöbetleri arasında acıtacak kadar sert ve kalçamdaki eli yumuşak ve nazik. Beni sikmeye devam ederken bana destek oluyor.

Karıncalanmalar omurgamdan aşağı vuruyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve uyuşuyor. Precum altımdaki yatağa sızıyor, aletim sert ve dokunulmamış ve nefesimi yakalamak için mücadele ediyorum.

Lyric titriyor ve bunu benimkilerle tekrar tekrar buluşan kalçalarında hissediyorum.

"Bu ..." Yüksek sesle bir nefes veriyor ve kalçamdaki eli sıkılıyor. Bunun *harika* olduğunu söylemek istiyorum ama sesim hâlâ çıkmıyor.

Muhtemelen iyi bir şey çünkü tek düşündüğüm onun için ne kadar bitmiş olduğum.

Ona aşığım. Buna hiç şüphe yok.

"Siktir, Ryder." İçimde titriyor ve itişlerini yavaşlatırken nefesini tutuyor.

Tam içimden çekip gideceğini düşündüğüm anda kolları etrafıma dolanıyor, göğsümü kucaklıyor ve beni dizlerimin üzerine, sırtım onun önüne gelecek şekilde çekiyor.

Aleti hâlâ içimde, boşalmaya devam ederken yavaşça sarsılıyor. Birden aramızda prezervatif olmamasını diliyorum ve yakın zamanda onunla bu konuşmayı yapmak için zihinsel bir not alıyorum.

Lyric boynuma sokuluyor, ben de göğsüne yaslanıp başımı omzuna yaslıyorum.

Eli etrafımda dolanıyor ve sikime gidiyor. Başı kaygan ve beni yavaşça okşuyor.

Beni hoyratça götürüşünden şu anda bana gösterdiği ilgiye kadar aklım başımdan gidiyor.

Lyric'in dudakları omzumda geziniyor ve eli beni daha sıkı kavıyor. Kalçalarım kontrolü ele alana kadar bana mastürbasyon yapıyor ve beni yakın tutarken elinin içine giriyorum.

Tenime yumuşak öpücükler kondurdu.

Elinin her tarafına boşaldığımda, boştaki eliyle başımı çevirip beni derin derin öpüyor.

İkimiz de iyileştığımızda, kaslarımız sıvılaşmıştı.

Lyric beni serbest bırakıyor ve dönüp kendi döl havuzumda sırtüstü yığılmam umurumda bile değil.

Bana sıcak bir bakıyor ve temizlenmek için kısa bir süreliğine ayrılıyor, ama sonra yine yanımda, bana sarılıyor.

"Merhaba," dedim.

Lyric bana gülüyor. "Hey. Muhtemelen bununla başlamalıydım."

"Bağırarak başlayacağını sanıyordum."

Burnumu öpüyor. "Bağırmak yok."

"Harley değil miydi-"

"Oh, o yaptı. Cameron Verikas' da yanında getirdi."

"Cameron. Neden bana bağırıyorsun? Harley'e nerede olduğunu söylemek istememiştim. Yani, yaptım ama yaptığım anda yanlış olduğunu biliyordum ve özür dilerim ve karışmıyorum, yemin ederim. I-"

"Onlar, uh"-yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi-"ikisi de bana bir sözleşme teklif etti." Sırttım. "Siktir, bebeğim. Bu inanılmaz. *Bununla* başlamalıydın."

"Ben... Ben ne yapacağımı bilmiyorum."

"Şartlar nedir?"

"Bana kontratlarını ve tam olarak ne teklif ettiklerini göndermeleri gerekiyor ama temelde Cameron beni çok büyük yapacağına söz veriyor ve Harley de bana yaratıcı özgürlük teklif ediyor."

Çekiniyorum. "Bu zor bir seçim."

"Öyle."

"Yine de istediğin şey yaratıcı özgürlüktü, değil mi?" "Cameron bir sanatçı olarak benim için mücadele edeceğini söylüyor."

"Hangi plak şirketiyle anlaşmanızı istediğine bağlı olarak, onların sesiniz üzerinde söz sahibi olmasıyla uğraşmak zorunda ."

"Harley, onunla bile bu konuda tartışacağımızı söyledi." "Gerçi

Harley ile birlikte beni de yapımcı olarak alıyorsunuz."

Düşündüğüm gibi gülümsemedi. Aslında, gözlerinin arkasında daha önce de gördüğüm bir tereddüt var. Performans sergilerken hissettiği o kararsız duygu şimdi bana yönelmiş durumda.

Ama sonunda kırılır. "Ne kadar iş yapabileceğimizi bilmiyorum."

"Hey, demonuzu tamamladık... sonunda."

"Onun parasıyla yaptığımız yarısını yaparsak Harley'nin mutlu olacağını sanmıyorum."

"Şarkılar nasıl çıkıyorsa öyle."

"Şimdi kendimi fahişe gibi hissediyorum. Ya da, bekle, bu durumda fahişe olan sen misin?" "Neden ikimiz de fahişe olmak zorundayız?"

Lyric omuz silkiyor. "Her iki durumda da, yapabileceğimiz eğlenceli bir rol yapma şeyine benziyor."

Gülüyorum.

"Chord'a sözleşmeleri inceleteceğim ve fikrini alacağım.

O zaman kararımı vereceğim."

"Akıllıca." Ama ben Chord'un ne diyeceğini zaten biliyorum. İş açısından Cameron'ı seçecek. "Birine mi yoksa diğerine mi daha yatkınsın?"

"Bu işe asla para için girmediyimi biliyorsun ve şöhreti sadece kendim için istiyorum, bu yüzden Harley'nin teklifi mantıklı. Ama öte yandan Cameron Verikas'ı geri çeviren bir moron olmak da istemiyorum."

"Bu doğru. Kimse Cameron Verikas'ı geri çeviremez ve o harika bir menajer."

"Daha az riskli. Harley'nin yeni şirketi başarısız olabilir." "Bu da doğru." Lanet olsun.

Fikrimi söylemek istemiyorum çünkü taraflı olacağını biliyorum. Kendisi için en iyi olanı yapmalı ve Harley ile anlaşmak çok büyük bir risk. Cameron ilgilenmiyor olsaydı, bu hiç de zor olmazdı ama Cameron Verikas'ın dikkatini çekmek bu sektörde tek boynuzlu at bulmak gibi bir şey.

"Cameron hakkında söyleyebileceğim tek şey sadık olduğu ve sanatçıları için mücadele ettiği, ancak genel olarak konuşursak, plak şirketleri kumarhaneler gibidir."

"Bu bir kumar mı?"

. "Hayır. Ev her zaman kazanır. Harley ve bana bakın." "Aynı şey Harley'nin etiketi için de söylenemez mi?"

"Bilemiyorum. Mesele şu ki, Harley'nin niyeti saf, size bunun sözünü verebilirim ama iyi niyet hakkında ne derler bilirsiniz."

"Bu gece çok filozofça davranıyorsun."

"Geç oldu ve yorgunum." *Ve tüm enerjimi beni seçmeni söylememek için kullanıyorum.*

Bu aptalca çünkü kararı benimle başka bir şey arasında değil. Bu, kariyeri için harika şeyler yapabilecek iki adam arasında, ama iş oraya geldiğinde, yaptığı seçim ilişkimizin nasıl işleyeceğini etkileyecek.

Bunun er ya da geç olacağını biliyordum. Çok daha geç olmasını umuyordum. Lyric keşfedilmeyecek kadar yetenekliydi ve onu engelleyen tek şey kendisiydi.

"Yakın zamanda bir karar vermeyeceğim." Lyric başımın öpüyor. "Hadi biraz uyuyalım."

Onun yanına kıvrıldım ve belirsiz geleceğimizi unutmaya çalıştım. Belki Cameron'la anlaşırsa, Eleven anlaşmasından vazgeçebilirim. Henüz hiçbir şey imzalamadım ve Harley beşimizi de anlaşmaya dahil edene kadar sözleşmelerin hazırlanmasını beklemiyorum. Bu zaman alacak.

Lyric Cameron'la anlaşırsa, muhtemelen hayal bile edemeyeceği bir dünyaya sürüklenecek. On sekiz yaşındayken benim için göz açıcıydı.

Onu bundan alıkoymak adil değil.

"Düşünmeyi bırak," diye mırıldandı

Lyric. "Düşünmüyorum."

"ylesiniz. Çok gerginsin. Bu da bana seni beynini kapatacak kadar sert sikmediğimi düşündürüyor."

"Bunu tekrar yapman gerekebilir."

stme yuvarlanıyor. "Artık o kadar da yorgun değilim." de yle.

Gerçi sabah mahvolmuş olacağım.

YİRMİNCİ BÖLÜM SEKİZ

Harley ve Cameron'dan gelen tekliflerden bahsettiğimden beri RYDER garip davranıyor. Günlerdir zoraki gülümsüyor ve yumuşak öpücükler konduruyor. Ona ne zaman sorunun ne olduğunu sorsam, sesi tizleşiyor ve zayıf bir "Hiçbir şey! Ben iyiyim."

Mmhmm, iyiyim. Biri iyiyim dediğinde, aslında iyi olmadığını herkes bilir.

Bu yüzden sözleşmelerin dün geldiğini ona söylemedim ve hemen kardeşime gönderdim.

Zaten biliyor olmama rağmen her an beni arayıp ne düşündüğünü söylemesini bekliyorum.

Cameron'ın sunduğu şey hayatta bir kez karşılaşılabilecek bir fırsat. Babamın asla göremeyeceği bir fırsat.

Harley'nin sözleşmesi bir risk. Büyük . Ama kulağa çok mükemmel geliyor. İçim sıkılıyor.

Bence bu nokta hem artılar hem de eksiler sütununda yer alıyor. Demom üzerinde Ryder ile çalışmayı çok sevdim. Yaratıcı yönümü engellemeden beni daha iyi bir sanatçı yapıyor. Ancak Harley'nin teklifi Ryder'ın bu teklifle olan bağlantısı nedeniyle hala lekeli ve onunla ve bir erkek grubu şirketi olarak görüleceğinden emin olduğum bir şirketle imzalamak, sektördeki en büyük menajer ve muhtemelen en büyük şirketle imzalamaktan daha fazla satmak gibi geliyor.

Önyargılarım beni Cameron'a doğru itiyor.

Ryder ve Harley'nin girişimini seçmek, erkek arkadaşımı geleceğime tercih etmek gibi hissettirecekti ve ben ne zaman *böyle* biri oldum?

"Bence tereyağlı," diyor Kaylee.

Ellerime baktığımda onları sandviç yaparken buldum. Hah.

Biri dikkati dağınık diyebilir mi?

"Yine ne yapıyordum?"

Küçük kollarını kavuşturuyor. "Fıstık ezmesi." "Oh. Tabii ki."

"Temassızsın."

"Dikkatin mi dağıldı? Benim mi? Asla." "Şimdi, yalan söylüyorsun!"

Siyah saçlarını karıştırıyorum. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

Kaylee de bunda bir etken. Birbirimize bağlandık. Geçen hafta bu zamanlar Ryder ve Kaylee ile kaliteli zaman geçiriyordum ve sanki bir aileymişiz gibi hissediyordum. Onu bırakmak istemiyorum.

Onun dadısı olmayı seviyorum.

Harley'i seçersem, sadece okula başlayana kadar olsa bile onu tutabilirim. Bu daha fazla zaman demek.

Öğle yemeğini hazırlamayı bitirdim ve tabağını ona doğru kaydardım. "Al bakalım."

Onu alıyor ve yemek masasına doğru ilerliyor. "Rica ederim," diyorum alaycı bir şekilde.

Kıkırdıyor. "Teşekkür , Lyric." "Bu daha iyi."

Cebimdeki telefon çalışıyor ve Chord'un adını gördüğümde kalbim yerinden fırlıyor. Karo zemine çöküyorum ve mutfak dolabına yaslanıyorum.

Ne diyeceğinden korkuyorum çünkü Harley'i seçmesini gerçekten ama gerçekten çok istiyorum, böylece daha riskli bir seçim yapmak için işle ilgili bir nedenim olacak.

"Hey," diye cevap veriyorum.

"Müzik piyangosunu kazandın mı?"

"Ha?"

"Cameron Verikas."

"Ah. Doğru. Şu."

"Peki ya Harley Valentine? Size sözleşme teklif edildiğini söylediğinizde, bunların ne kadar iğrenç ve berbat olduğunu söylemeye hazırdım."

"Yani ikisi de iyi mi?"

"İlk kez bir sanatçı için mi? Evet, gerçekten çok iyiler." "Sence kiminle anlaşmalıyım?"

Lütfen Harley de. Lütfen Harley de. Lütfen Harley de.

"Cameron. Duh. Zekice."

Lanet olsun. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bu konuda pek mutlu
görünmüyorsun." "Tabii ki mutluyum."

Chord tereddüt eder. "Bu Ryder yüzünden, değil mi?"

"Harley'nin kontratıyla Ryder'la çalışacak ve bir süre burada kalacaktım.
Cameron ile gelecek hafta herhangi bir yerde olabilirim."

"Ryder'la aramızın bu kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim."

"Öyle değil. Yani, öyle olduğunu sanmıyorum. Bir aile olmak gibi aptalca hayallerim var ve bu ne kadar aptalca? Daha "L" harfini bile kullanmadık ve ben onun için hayatımı yeniden düzenlemeyi düşünüyorum. Cameron'ı onun için reddetmeyi düşünüyorum. Babamın şu an hayatta olduğunu hayal edebiliyor musun? Cameron'la gitmediğim için kıcıma tekmeyi basardı."

"Babam herhangi bir sözleşmeye imza attığın için seninle gurur duyardı."
Chord'un sesi yumuşak ve samimi.

"Cameron'ın teklifini geri çevirmek aptallık olur."

"Hayır, aptal değilim. Bence bu olaya tamamen yanlış
bakıyorsun." "Nasıl yanlış?"

"Cameron'ın teklifi tek teklif olsaydı, evet, reddettiğin için aptal olduğunu düşünürdüm. Harley'nin sözleşmesi daha riskli, buna şüphe yok ama aynı zamanda gerçek bir plak anlaşması. Cameron seninle sözleşme imzalayabilir ve plak şirketleriyle bir yere varamazsan birkaç ay içinde seni terk edebilir."

"O Cameron Verikas," diye .

"Tamam, evet, bu tartışma muhtemelen başka bir menajer için de geçerli olurdu. Benim asıl söylemek istediğim, Harley'in albümünüz için vereceği avans Cameron'ın yardımıyla büyük bir plak şirketinden alacağınız avansın yanına bile yaklaşamazken, teklif ettiği telif oranı bunu adil bir anlaşmadan daha fazlası yapıyor. Kendinize sormanız gereken şey şu: Sizin için hangisi daha önemli, aileniz mi yoksa kariyeriniz mi? Belki de babamın asla sahip olamadığı seçeneği seçebilirsiniz - ikisine de sahip olabileceği bir dünya."

Babamın turneye gittiği ve bizim evde oturup ramen yediğimiz zamanları düşünüyorum çünkü annem çalışmasına rağmen garson maaşıyla geçinen üç çocuk başımızı sokacak bir yer bulamıyorduk.

Babam fırsat buldukça para gönderirdi ama ona çok az para ödenirdi ve paranın çoğunu rock yıldızı yaşam tarzına harcardı.

Burada bir seçim yapmak zorundayım: Bencil babamın büyük bir plak şirketinde solo sanatçı olma hayalini gerçekleştirmek ya da tarihi yeniden yazarak onun asla olamadığı gibi bir aile babası olmak.

"Oh, hey," dedi kardeşim, "işte sana bir fikir. Ryder'la bu konuyu konuşabilirsin. Çılgınca, biliyorum."

"Bu konu söz konusu olduğunda çok kavga ediyoruz."

"Dövüşmenin en iyi yanı ne biliyor musun? Makyaj seksi."

Çekiniyorum. "Brenna'yla neler yaptığınızı bilmek istemiyorum.

Teşekkürler." "Senin için neyin daha önemli olduğunu düşün ve Ryder'a söyle. Belki o

uzun mesafe yapmaya istekli."

O bunu yapmaya istekli olabilir ama ben . Ve sanırım cevabımı aldım.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Bugün stüdyoda hiç sanatçı yoktu, ama yine de kendimi yapmam gereken işler üzerinde çalışamaz halde buldum.

Lyric beni bulduğunda bilgisayar ekranı kapalıydı, dışarısı karanlıktı ve ben yine dalıp gittiğimi fark ettim.

"Görünüşe göre burada gerçek bir üretkenlik var." "Hey."

Gülümsemeye zorluyorum. "Kaylee çoktan uyudu mu?"

"Evet."

"Gittiğin zaman çok kötü olacak." Ben de bütün gün bunun üzerinde durdum. Çünkü bunun olacağını biliyorum.

"Gittiğimde mi?"

"Evet. Cameron'la anlaştığında."

Lyric bana sanki sözlerimin önemli bir anlamı varmış gibi bakıyor. "Cameron ile imzalamamı mı istiyorsun?"

"Bu kararı ben veremem ama bunun akıllıca bir karar olduğunu biliyorum."

Yanımdaki boş sandalyeyi çekip oturuyor. "Bu stüdyonun şimdiden pek çok anısı var. İlk öpüşmemiz. İlk... öpücükten daha fazlası. İlk demom. İlk orijinal single'ımı kaydetmek."

"Ne demek istiyorsun?" Bu bir veda mı? Bu bir veda konuşmasının benziyor.

"Ya sana Harley'nin teklifini kabul etmeyi ciddi ciddi düşündüğümü söyleseydim?"

Kalbim tekliyor. Bunu doğru duymuş olamam ama olayı hafifletmeye çalışıyorum. "Bence sen bir aptalsın ve Cameron'ın doğru seçim olduğunu sana söylemediğine göre kardeşin de boktan bir sözleşme avukatı olmalı."

"Cameron'la gitmemi söyledi."

"O zaman neden-" *Benim için*. Oh, kahretsin. "Benim için Harley ile anlaşma yapma. Bu güzel bir jest ve bunu her zamankinden daha çok istiyorum ama bunca zamandır söylediğin gibi, kariyerini kendi bildiğin gibi yapmalısın. Bu kararı verirken ben bir faktör olmamalıyım."

Lyric kalbine yumruk atmışım gibi görünüyor.

Ona döndüm ve ellerini tuttum. "Cameron'la bir fırsatı kaçırmama sebep olmak istemiyorum. Kariyerin için neler yapabileceğini biliyorum. Ve eğer burada yanlış bir seçim yaparsan, bu yüzden kızgınlık duyacağın kişi ben olamam."

"Ya sen bir faktör olsaydın ama karar verici olmasaydın?" Lyric gözlerimin içine bakamıyor.

"Karar veren neydi?"

"Chord beni aradığında nefesimi tuttum ve Harley ile imzalamamı söylemesini umuyordum. İçgüdülerim bu yönde. Yaratıcı kontrol. Seninle çalışacağım. Önümüzdeki bir yılı seninle ve Harley'le birlikte bir albüm ve marka yaratarak geçirirken Kaylee'yle birlikte burada olmaya devam edeceğim."

"Sen... bunu istiyor musun?"

Lyric sesli bir nefes verir. "Seni korkutmak istemem ama evet. Bunu çok istiyorum. Babam kesinlikle yanlış bir karar verdiğimi düşünürdü ama mesele şu ki, kendime ve anneme işleri farklı yapacağıma dair söz verdim. Bu konuda akıllı istiyorum ve Cameron'ın teklifi parlak, güzel ve *hayatınızı değiştirecek* türden çılgınca bir teklif. Babam böyle bir teklif için ailesini terk etmekte tereddüt bile etmezdi. Ama unutmamalısınız ki benim en son istediğim şey onun gibi olmaktı."

Sözleri aklıma yatmaya başladı ve umut yeşermeye başladı. Bu seçimi yapacağını düşünmemiştim. Yapacağına inanmak için kendime izin vermedim.

"Harley'nin fikri başarısız olursa ne olacak?" diye sordum. "Ya diğer üç Eleven elemanını yanına alamazsa ve albümünüzü kesmek için bile fon bulamazsa?"

Onu uzaklaştırmaya çalışmıyorum ama emin olmasına ihtiyacım var.

Öne doğru eğiliyor. "O zaman *ailemin* beni desteklemek için orada olacağını umuyorum, ben de buna benzer başka bir sözleşme bulmak için kendimi tekrar tekrar ortaya koyarken."

"Ailen..." Göğüs kafesime çarpan sesler artıyor. Lyric omuz silkiyor. "Evet. Biliyorsun, Chord. Brenna. Chase."

"Ah." Kalbim sıkışıyor ve arkamı dönüyorum.

"İşte istediğim tepki. Muhtemelen hoşlanmayacağın bir şey söyleyeceğim ve sonra nefesimi tutup kaçmaman için dua edeceğim. Ya da beni kovmaman için ..."

"Ne?"

"Senin, Kaylee'nin ve hatta Maggie'nin de ailemin bir parçası olmanızı istiyorum. Gerçekten senin yanına taşınmamı istemeni ve seninle *her şeyi* yaşamak istiyorum."

"Evet," diye geveledim. "Harley ile sözleşmeyi imzala. Taşın. Benimle birlikte ol." Bu fikir mükemmel ama konuşmadığımız bir sorun var. Lyric beni öpmek için hamle yaptı ama onu durdurdum. Yüzü düştü.

"Medyaya çıkmak istediğini biliyorum ama-"

Lirik yüzümü avuçluyor. "Açık bir sanatçı olmak benim için önemli. Bunu biliyorsun. Ama küçük kızımızı korumak için her şeyi yaparım. Medyanın kiminle yattığını bilmesine gerek yok, sadece eşcinsel olduğumu bilmeleri yeterli."

"*Bizim* küçük kızımız." Bu sesi seviyorum.

"Eğer beni kabul ederse. Seçici olduğu biliniyor, biliyorsun."

Öfkelendim. "Seni seviyor ama burada yaşarsan paparazzilerin dikkatini çekebilirsin."

"Gizli bir hikâye uydururuz. Kaylee'nin dadısı olduğumu zaten biliyorlar. Belki bu süre zarfında bir dostluk kurarız. Belki de harika yapımcım, çıkması çok ama çok uzun zaman alabilecek albümüm üzerinde çalışırken onunla kalmama izin veriyordur."

"Stüdyoda yapacağımız seks yüzünden mi?"

Lyric gülüyor. "Evet, ama *bu* kısmı onlara söylemeyeceğiz. Sana söz veriyorum, hem müzikle uğraşıp hem de Kaylee'yi koruyabiliriz. Ve Maggie ile birlikte

..."

Keskin bir nefes çekiyorum. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" "Tek söylemen gereken evet."

"*Sikeyim evet.*"

Lyric sırıtıyor. "Daha da iyi."

Sıcak, ıslak bir ağız göğsümden aşağı iniyor ve yarı uykulu halimle tek yapabildiğim inlemek ve bunun gerçek olmasını ummak.

Kalçalarım yukarı doğru itilirken elim Lyric'in saçlarını arıyor ve gevşek tutamlara dolanıyor.

Saatın kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama o dırdırcı baba içgüdüğü alarında. "Kaylee nerede? Uyanmadan önce vaktimiz var mı?"

Lyric tenime karşı kıkırdıyor.

Gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum.

"Saat geçti, uykucu. Kaylee saatlerdir uyanık."

Gözlerimi kırıştırıyorum ve sonra odaya bakıyorum. "Ve sen de onunla birlikte kalktın?" "Bu benim işim. Teknik olarak."

Daha yukarı gelmesini işaret ediyorum. "Bunun hâlâ senin işin olduğunu biliyorum ama umarım onun için sadece bundan ibaret olduğunu düşünmüyorsundur."

Vücuduma tırmanıyor, böylece yüz yüze geliyoruz ve onun sert aletini benimkine karşı hissediyorum. "İstemiyorum." Dudağını ısıırıyor. "Sence bugün haberleri nasıl karşılayacak?"

"mı? Gözünü bile kırpmaz. Chase'in olduğu günler dışında zaten burada yaşıyorsun. Chase'den bahsetmişken, sence kardeşin ve Brenna bununla nasıl başa çıkacak?"

Başını eğiyor ve boynuma gömüyor. "Bilmiyorum, ama Chase'i hala alamayacak değilim. Sadece farklı bir program yapmamız gerekecek."

"Harley ile işin başladığında bunu yapamayacaksın."

"Biliyorum. Chord da bunu zaten biliyor."

Ona gülümsüyorum. "Bugün güzel bir gün olacak. Her şey senin için oluyor."

Lyric yanağımı okşuyor.

"Bizim için." Başımı salladım.

"Bizim için."

Bugün önemli bir gün. Lyric bugün Harley ile sözleşme imzalıyor ve biz de küçük bir imza partisi düzenlemeye karar . Hepimiz buradayken, Lyric'in ailesi ve benim ailemle birlikte, onlara büyük haberimizi vereceğiz.

"Kalkıp gün için hazırlıklara başlamalıyız. Kaylee'nin de her an buraya koşacağına şüphe yok." Kalçalarımı onun altına sürüyorum. "Her ne kadar burada kalmak istesem de. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Lyric itişlerime karşılık veriyor. "Şansımıza Maggie Kaylee'yi bugün için pasta almaya götürdü. Gelip seni uyandırmak benim görevimdi."

"O zaman ne sikime sohbet ediyorduk?" Elimi çıplak sırtında gezdiriyorum ve çıplak kıcını avucumun içinde buluyorum. "Ve sen çıplaksın? Ne zamandan beri?"

"Seni oral seksle uyandırmaya çalıştığım ve bana izin vermediğinden beri. Sohbet etmemizin sebebi sensin."

Aramıza uzanıp sikini kavıyorum. Gözleri dalgalanarak kapanıyor ve kalçaları öne doğru itiliyor. Aletimdeki sürtünme gözlerimin kafamın içinde dönmesine neden oluyor.

Lyric'in sıcak nefesi tenime değiyor ve beynim kısa devre yaparak elimin hareket etmesini engelliyor.

"Seni yakaladım," diyor Lyric ve kontrolü ele alıyor.

Haklıyım. İç çamaşırımı bile çıkarmadan boşalmam için sadece birkaç dakikalık okşama ve sürtünme yeterli oluyor ve Lyric'in boşalması da çok uzun sürmüyor.

"İçin güzel bir yol," diye mırıldanıyorum, uyku sesimi ele geçiriyor.

"Neredeyse seni tekrar uyutacakmışım gibi geliyor."

"Mm, daha fazla uyumak istiyorum."

"Beş yılda bir tam gece uyudun ve daha da fazlasını mı istiyorsun? Çok açgözlüsün. Ama sanırım Maggie ve Kaylee yakında dönecek ve muhtemelen iç çamaşırındaki pisliği temizlemeliyiz."

Gülüyorum. "Evet, bu muhtemelen iyi bir fikir. Duşa girelim mi?" "Seninle duş almaya asla hayır demem."

"Sana hiçbir şey için hayır demeyeceğim." Sözcükler ortaya çıkana kadar bunu ne kadar kastettiğimi fark etmiyorum.

Üstümdeki adam için her şeyi yaparım.

Kaylee'den başka hiç kimseyle kalbimde bu tür bir doluluk hissetmemiştim.

Lyric içeri girmeyi başardı ama bu bir izinsiz giriş gibi hissettirmek yerine rahatlatıcı.

Bu eksiksiz bir his, sonsuz bir vaat.

Sadece bunu ona söyleyecek cesareti toplamam gerekiyor.

Lyric üzerimden kalkmaya çalışıyor ama onu durdurup keskin bir nefes çekiyorum. Dilimin ucunda dans eden kelimeleri söylemeye hazırlanıyorum.

"Lyric, ben..." Sana aşık oluyorum. Sana aşık oldum.

Bunu nasıl berbat etmeyeceğimi bilmiyorum.

"Hâlâ kendinde değilsin," diyor Lyric hafifçe. "Bence az uykuyla daha iyi çalışıyorsun." Benden uzaklaşıyor. "Bir daha asla uyumana izin yok."

Kaybolan an.

Lyric ve benim sonsuza dek birlikte olmamızla ilgili düşüncelerimi yanlış zamanda ağzımdan kaçırmamak için dudağımı ısırarak zorunda kaldığım duşta akıllara durgunluk veren bir handjob daha yaptıktan sonra, Lyric beni kendime gelmem ve dikkatim dağılmadan gerçekten yıkanmam için bırakıyor.

Nihayet aşağıya indiğimde Lyric'i meyve tabağıyla uğraşırken buluyorum.

Kivi meyvesinin tabaktaki dizilişi rahatsız ediciymiş gibi bakıyor.

Kollarımı arkadan ona doladım. "Gergin misin?" "İlk sözleşmeni imzaladığında da öyle miydin?" "Evet, ama heyecanım sinirlerime ağır bastı."

"Eleven'a nasıl alındın? Önce bir plak şirketiyle mi anlaştınız yoksa-"

"Los Angeles'a taşınmak istiyordum. Joystar seçmeler düzenliyordu - önce video seçmeleri, sonra da yüz yüze. Videomu gönderdim, geri arandım ve gerisi tarih oldu. Senin aksine, bana Teksas'tan çıkış bileti sağlayacaksa, kendimi satmaktan çekinmedim."

Lyric döner ve tezgâha yaslanır. "Ya ..." "Ya yanlış seçim yaptıysan?"

"Sonsuza kadar Cameron Verikas'ı geri çeviren aptal olarak mı bilineceğim merak ediyorum."

Kendimi ona doğru bastırıyorum. "Harley Valentine'ın plak şirketinde ilk platin satan sanatçı olursan olmaz."

Lyric alnını benimkine değdiriyor ve fısıldıyor, "Kahretsin, kulağa harika geliyor."

"İlk albüm anlaşmanız için endişeli olmanız normal. Korkutucu ve heyecan verici ama sen bunların hepsini hak ediyorsun. Sen her şeyi hak ediyorsun, Lyric."

"Hepsini seninle istiyorum."

Kelimeler tekrar yüzeye çıkıyor, dökülmekle tehdit ediyor. Ona söylemek istiyorum. Ödümü koparan o üç küçük kelimeyi söylemek istiyorum.

Ben bunu yapamadan Lyric'in dudakları dudaklarıma değiyor ve beni her öptüğünde olduğu gibi beynim bulanıklaşıyor, kalbim doluyor ve aşk gibi kelimeler kafamın içinde uçuşuyor.

Onun içinde kayboluyorum, o kadar ki Maggie'nin sesi bizi böldüğünde gafıl avlanıyorum.

"Bugünkü öpüşmelerinizi sisteminizden atmanız için size bolca zaman verdiğimi sanıyordum."

Geniş gülümsemelerle ayrılıyor, ama Kaylee'nin küçük yüzünün berbat olduğunu görünce benimki düşüyor.

"Öpüşmek iğrenç, baba."

"Oh, çok üzgünüm." Çömelerek peşinden koşuyorum. "Sanırım bunu yapmamdan nefret edersin, o zaman." Onu tutup kaldırıyorum ve yüzünün her yerine öpücükler konduruyorum.

Benimle savaşılmaya çalışırken . "Dur, baba. Dur!" Abartılı bir iç geçirdim. "Tamam."

Onu yere bırakır bırakmaz korunmak için Lyric'in arkasına koşuyor.

"Ooh, seni kurtaracağını sanma," diye takılıyorum.

"Kaylee, kaç!" Lyric bağıyor.

Bu sefer tezgâhın etrafında koşuyor, ben de onu kovalamaya çalışıyorum ama Lyric yoluma çıkıyor. Kollarını belime doluyor.

Kaylee bu sefer Maggie'nin arkasından koşuyor.

"Olamaz. Zayıf noktayı buldu." Acı çekiyormuş gibi yapıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Kadınlar mı?" Maggie

şaka yapıyor. Lyric

homurdanır.

Ters ters baktım. "Hiç hoş değil, bebeğim anne." Kaşlarını bana doğru kaldırdı.

Başımı eğdim. "Sana bir daha anne demeyeceğim." Ben ayağa kalkarken gülümsüyor.

Lyric eğiliyor. "O gerçekten senin zayıf noktan." Çenesini Maggie'ye doğru kaldırıyor. "Bunu nasıl yapacağımı bana öğretmen gerekecek."

"Özür dilerim. Bu bir yetenek. Öğretilemez."

Bir bakış paylaşıyorlar ve kahretsin, böyle anlarda gerçekten bu işi başarabileceğimizi düşünüyorum.

Tabii ki Maggie'yi de planıma dahil etmemiz gerekecek ama kabul eder mi bilmiyorum.

"Hey, Kaylee, ben annenle konuşurken Lyric'in parti için arka bahçeyi hazırlamasına yardım etmeye ne dersin?"

Lyric elini uzatır. ", ufaklık."

Onlar gittikten sonra Maggie bana meraklı bir bakış attı.

"Bazı haberlerim var," diyorum.

İşildiyor. "Hamilesin!"

Onu tersledim. "Komik. Ama oturabilir miyiz?" Küçük yemek masasını işaret ediyorum.

"Uh-oh. Kulağa ciddi geliyor."

"Öyle, ama bu iyi haber. Söz veriyorum. Sadece bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum."

"Taşınmamı mı istiyorsun?"

"Aman Tanrım, kadın. Sadece otur."

Ama Kaylee'ninkilere çok benzeyen yeşil gözleri endişeyle bana bakıyor.

"Lyric ."

Şaşırmış gibi görünmüyor. "Bu harika. Sana gerçekten çok iyi geliyor. Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim, buna dünyanın ayaklarının altında olduğu büyük bir pop yıldızı olduğun zamanlar da dahil."

"Dürüst olmak gerekirse, o zamanlar çok mutlu olduğumu sanmıyorum."

Elime uzandı. "Bana söyleyeceklerinin hepsi bu muydu?"

"Hayır. Dahası var." Sertçe yutkunuyorum çünkü bu onun hoşuna gitmeyecek bir kısım. "Harley ve benim bu plak şirketini kurmamız ve Lyric'le anlaşmamızla birlikte önümüzdeki aylarda ikimiz de çok meşgul olacağız."

"Bu da bana şunu hatırlattı. Şu Brix denen adamı tanıyor musun? O da eski bir ordu mensubu ve Harley buradayken çocuklarla oynarken konuşmaya başladık. Bana Harley'nin güvenlik ekibinde bir iş teklif etti."

"Bir iş..." Maggie'nin yardımı olmadan tüm bunları çözebileceğimden emin değilim ve eğer Harley ve bizimle turneye çıkarsa, bu Kaylee'nin onu bilerek uzaklaştırdığım hayata geri dönmek zorunda kalacağı anlamına geliyor.

Maggie koltuğunda geriye yaslanır. "Ona bunu düşünmem gerektiğini söyledim. Lyric'in Harley'nin plak şirketiyle anlaşması muhtemelen yeni bir dadıya ihtiyacın olacağı anlamına geliyor ve-"

"Tamam, mesele de bu. Kaylee'yle daha fazla zaman geçirmek istediğini söylemiştin ve velayeti hep bendeydi ama belki de bunu değiştirmenin zamanı gelmiştir. Eğer senin birincil bakıcı olacağın bir velayet anlaşması yaparsak ve Lyric ya da ben turnede falan olursak, Kaylee okulda olmadığı hafta sonları bizi görmeye gelebilir. Tabii bu senin için çok fazla değilse-"

"Aman Tanrım, yapacağım." Kaşları çatıldı. "Ama bu benim bir iş bulup çalışmam için ne anlama geliyor?"

Evet. İşte burada. "Eğer bizim çalışma saatlerimize uygun bir iş bulabilirsen, bu mükemmel olur, ama ..." Lanet olsun, terliyorum. Kelimeleri aceleyle geveliyorum. "Velayet anlaşmasını değiştirirsek ne kadar nafaka ödemek zorunda kalacağımı biliyor musun? Çalışmak zorunda kalmazdın. Ve biliyorum ki

Çalışmak istiyorsun, bağımsızsın ve paramı istemiyorsun, şimdiden bağırıldığını duyabiliyorum ve-"

"Beni çok iyi tanıyorsun, ama-" Alt dudağını ısıırıyor. "-Şu anda kızımı tanımak daha önemli. Eninde sonunda çalışmak isteyeceğim ama bu Kaylee'ye yakınlaşmamın ve kaybettiğim zamanı telafi etmemin bir yoluysa, kabul edeceğim. Bunun olmasına asla izin vermeyeceğini düşünmüştüm. Yani, geçmişte velayet anlaşmamızı değiştirmeye çalışmamdan endişe duyuyordun."

"Yalan söylemeyeceğim ve seni sevdiğimi biliyorsun ama Kaylee'yi benden almaya gelmen hep aklımın bir köşesindeydi çünkü onu 'iyi bir hayatı' olsun diye benimle bıraktın. Ama medya bizi beş yıldır yalnız bırakmadı. Korkum yetersiz bir ebeveyn gibi hissetmekten kaynaklanıyor, onu çalmak isteyen kötü bir insan olduğunu düşünmekten değil ve eğer bunun üstesinden gelebilirim, her şeyi yapabileceğimize eminim."

Maggie'nin gözleri yumuşar. "Anlıyorum ve bu konuda bana yeterince güven verdiğin için minnettarım."

"Kaylee'den ayrılmayı düşünmek çok zor. Bir süre hafta sonları antrenman yapmamız gerekebilir ama Lyric dünyayı nasıl yeniden düşünmemi sağladı. Belki de hayatta, yarattığım küçük bir insan için her şeyi feda etmekten daha fazlası vardır."

"*Sevimli*, minik bir insan," diyor

Maggie. "En sevimlisi."

"Bunun bir kelime olduğunu sanmıyorum."

"Umurumda değil. Her neyse, Lyric'in haklı olduğunu farkındayım. Kaylee'yi her zaman tüm bu saçmalıklardan koruyamam ve bunu yapmaya çalışırken hayatımı da askıya alamam. Hem kariyer yapıp hem de korumak mümkün ama yine de açığa çıkacağını biliyorum. Bununla nasıl başa çıkacağını öğretmek dışında yapabileceğimiz pek bir şey yok. Doğru kişilerle çalışırsak bu iş halledilebilir ve bunun gerçekleşmesi için güvenilebileceğim tek bir kişi var."

Maggie bana gülümsüyor. "Lyric'i gerçekten seviyor olmalısın. Tanıdığım en gergin ebeveynken onun için tüm bunları düşünebilmen bile büyük bir şans."

Ağzım açık kalıyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Görünüşe göre, ağzımdan çıkmayı bekleyen kelimeleri bile başkalarına söyleyemiyorum. "Bir şey söylemeden önce muhtemelen ona söylemeliyim."

Kaşları çatılıyor. "Yanına taşıyor ama sen onu sevdiğini henüz söylemedin mi?"

"Bu *ima* edildi."

"Onun için ne kadar özel," diyor. "Söyle ona. Oraya git, ona doğru yürü ve 'Seni seviyorum, seni koca, muhteşem aptal' de ve onu öp. İşte böyle. Tamamdır."

Başımı eğiyorum. "Erkek arkadaşımın muhteşem olduğunu mu düşünüyorsun?" "O kadar ki sende ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Bir kahkaha patlattım. "Her zaman sen olduğun için teşekkürler."

Ayağa kalktı ve beni kucakladı. "Bunu telafî etme şansını bana verdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Aww, Mags." Ona .

Lyric'in sesi geliyor. "Endişelenmeli miyim?"

Maggie kollarımdan kurtuldu. "Evet, doğru. Endişelenmen gereken tek zaman Ryder ve benim aynı anda duygusal olarak korkunç yerlerde olmamız."

"Felaketin reçetesi," diye şaka yapıyorum.

"Hey, o kadar da büyük bir felaket değil." Kızımız dışarıdan koşarak içeri girerken Kaylee'ye doğru başını sallıyor.

Kollarıma koşarken onu kucağıma alıyorum ve ağzının etrafında kırıntılar buluyorum. "Kurabiyeleri çoktan yedin mi?"

Dudaklarını yalıyor. "Uh-huh." Kesinlikle bir felaket değil.

Kesinlikle buna değer.

OTUZUNCU BÖLÜM

Elimdeki kalem imzalamam gereken yerin üzerinde geziniyor. Heyecanlıyım ve hayatımı değiştirmeye hazırım, ama aynı zamanda acele etmediğimden ve bunun nasıl bir his olduğunu unutmadığımdan emin olmak istiyorum.

Etrafım eski ve yeni ailemle, Harley ve ortağıyla, Harley'in asistanıyla ve hatta Cameron'la çevrili.

"Tereddüt ediyor," diye fısıldıyor Cameron. "Teklifim hâlâ masada," diye sesleniyor.

"Tereddüt etmeden. Sadece her şeyi içine çekiyor." Harley, "Al sana ihtiyar," diye mırıldanır. Cameron gülümser.

Belki Harley'in girişimi başarısız olur. Belki de yükselir. Şu anda bunun bir önemi yok. Önemli olan bu yeni fırsatı değerlendirmek ve onunla koşturmak. Ryder yanımdayken.

Kalemi sayfanın üzerinde geleceğimi imzalıyorum.

Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Doğrulduğumda Ryder tam orada, beni öpüyor ve hayallerimi tamamlıyor. Ryder beni bıraktıktan sonra herkes elimi sıkıyor ve kendi tebriklerini sunuyor.

"Bir fotoğrafa ihtiyacımız var," diyor Harley ve asistanına dönüyor. "Jamie, şunun bir fotoğrafını çek ki etiketi duyurduğumuzda promosyon olarak kullanabilelim."

Harley ve benim el sıkışıp gülümsediğimiz bir fotoğraf çekiyoruz. Muhtemelen tam bir aptal gibi görünüyorum. Halka açık ilk resmi fotoğrafım yıllarca aklımdan çıkmayacak.

Cameron bize yaklaşıyor. "Ben çıkıyorum çocuklar. İkinize de bol şans. Unutmayın, ne zaman ihtiyacınız olursa tavsiye için beni arayabilirsiniz. Bunun için büyük umutlarım var." Ellerimizi sıkı.

Harley, "Paraya bu kadar takıntılı olmasaydınız, bu işe girebilirdiniz," diyor.

Cameron alay ediyor. "Para takıntısı olan ben değilim. O dört numaralı eş olurdu."

"Boşayın onu!" Harley diyor ki. "Bizimle iş yap."

Cameron gülüyor. "İlk üçünden sonra öğreneceğimi sanırdım. Boşansaydım daha meteliksiz olurdu."

"Prenups, dostum." Harley, Cameron'ın sırtını sıvazlıyor. "Bunu sana ikincisinde söylemiştik."

"Biliyorum, biliyorum." Cameron iç geçiriyor. "Ama oradaki adam sana evlenme teklif etseydi, evlilik sözleşmesi ister miydin?"

Harley, şu anda Maggie'yle konuşmakta olan koruma görevlisi erkek arkadaşına bakar ve sonra başını öne eğer. "Hayır."

"Aynen öyle. Kalbimde bir romantizm var."

"Evlilik sözleşmesi imzalarım," diyorum. "Ama biliyorsun, bu Ryder'ı korumak istememden kaynaklanıyor."

Ryder'ın sesi arkamdan geliyor. "Bekle, evleniyor muyuz?" Kolunu bana doluyor ve beni kendine çekiyor. "Bana söylemeyi mi planlıyordun? Bunun çok, çok, çok, çok uzak bir ihtimal olduğunu sanıyordum."

Onu dürtüyorum. "Varsayımsal olarak."

"Varsayımsal bir durumda sana bir tane imzalatmazdım." Yanağımdan öptü.

"Teşekkür ederim! Ben de aynen öyle düşünüyorum," diyor Cameron. "Çocuklarımdan benim gibi düşüneceğini biliyordum."

"Oğullarınızdan bahsetmişken," diye soruyor Harley. "Mason'ın nerede olduğunu biliyor olamazsın, değil mi?"

Cameron kesinlikle çalmayan telefonuna bakıyor. "Kahretsin, buna bakmam lazım." Telefonunu kulağına dayayarak eve doğru yürür.

Harley kararlılıkla, "Bunu ondan çıkaracağım," diyor.

Cameron ve Harley arasındaki dinamiği seviyorum. Cameron'ın onu seçmediğim için üzülmemesini seviyorum. Bu çok şey ifade ediyor ve neyi seçersem seçeyim, iyi olacağımı anlamamı sağlıyor, ama Harley ile birlikte, sadece dileyebileceğim türden bir aile ortamına sahip olacağımı biliyorum.

Ryder'ın bana dolanan kolu daha da sıkıyor. "İyi misin? Pişman değil misin?" Ona gülümsüyorum. "Hem de hiç."

Kaylee bize doğru yaklaşıyor ve elimi tutuyor. "Biz hazırız."

Chase onun arkasında.

Sinirlerim tepeme çıkıyor. "Neye hazırsın?" Ryder soruyor. "Sana hediye."

"Bana hediye mi aldın? Bu parti senin için."

Altıma sıçıyor olmama rağmen kendimden emin bir yüz ifadesi takınıyorum. "Hadi gidelim çocuklar." Kaylee ve Chase'i arka bahçenin ortasına doğru yönlendiriyorum, gitarımı daha önce pasta masasının altına sakladığımı yerden alıyorum.

Birlikte çalıştığımız şarkıyı seslendirmek üzere yerlerimizi alırken derin bir nefes alıyorum.

Küçük gruba bakıyorum ve şüphe zihnimi bulandırmaya başlıyor. Bu bir hata.

Bu en kötüsü.

Bunu yaptığımı inanamıyorum.

Ryder gülümsüyor.

Harley'nin kafası karışmış görünüyor.

Kardeşim bana gülmek için kendini zor tutuyor.

Yakında kendini tutamayacak.

"Tamam," diye mırıldanıyorum ve sonra boğazımı temizliyorum. "Bazılarınız muhtemelen Ryder'la nasıl tanıştığınızı bilmiyor."

"Tanıdığım herkese söyledim," diye giriyor Ryder.

"Teşekkürler. Hayır, gerçekten teşekkür ederim. Her neyse, erkek gruplarının tembel, klişe ve berbat olduğu hakkında bir şeyler söylemiş olabilirim."

Brix parmaklarını ağzına götürür ve yüksek sesle ıslık çalar. Harley ona dirsek atıyor.

"Şarkılarının hala biraz klişe olduğunu düşünsem de, diğer ikisi hakkında yanıldığımı itiraf etmekten utanmıyorum. Ryder tanıdığım en çalışkan insanlardan biri ve onunla bu yolculuğa başlamak için sabırsızlanıyorum. Hem profesyonel hem de kişisel olarak." Kardeşime ve Brenna'ya bakıyorum. "Bu arada, ben taşınıyorum." Cehennemde yanması gereken bir şarkının açılış akorlarını tıngırdatmadan önce tepki vermelerine fırsat vermiyorum. "Ryder, bu senin için."

Çocuklar *Ooh, ooh, ooh*'larla başlar.

İlk mısraya ben de katılıyorum ve arka bahçedeki herkes kahkahalara boğuluyor.

Evet, bir Eleven şarkısı söylüyorum.

Ve kendiliğinden yanmıyorum. Kim bilebilirdi ki?

Çünkü senden hoşlanıyorum. Ooh, ooh, ooh. Senden hoşlanıyorum.

Ruhum ölüyor.

Ama Ryder'la göz göze geldiğimde, bu adam için ruhumu on kez satabileceğimi fark ettim.

Sanırım tanıştığımız gün yaptığım kaba, kıskanç yorumlara alınmadığı andan beri ona biraz aşık olmuş olabilirim.

Onu kıızıyla birlikte gördüğümde biraz daha düştüm.

Demomda bana yardım ettiğinde tamamen hayran kalmıştım. Şimdi mi?

Henüz birbirimize gerçek kelimeleri söylememiş olabiliriz, ama ona o kadar aşığım ki, hazır olabileceğini düşünene kadar bunu içimde tutmak zor oldu.

Ve belki de hala hazır değildir.

Ama artık çok geç.

Çocuklar son nakaratı söylüyorlar, değiştirdiğimiz nakaratı.

*Ooh, ooh, . Seni
seviyorum. Seni
seviyorum.
Seni seviyorum...*

Şarkı bitiyor ve herkes alkışlayıp tezahürat yaparken Ryder'ın gözleri benimkilere kilitleniyor.

Ona yaklaşmaya çalışıyorum ama ayaklarım hareket etmeyi reddediyor.

Benim fikrime gözünü bile kırpmadı, ama bu? Bu çok büyük bir şey.

Bu çok büyük.

Kelimeleri ağzıma geri almak istiyorum - onları geri almak ve onun yetişmesini beklemeye devam etmek istiyorum - ama artık oradalar.

Sanki tünel görüşü devreye girmiş ve sadece Ryder'a odaklanmama izin veriyormuş gibi dünyanın kenarları bulanıklaşıyor.

Bana yaklaşan oydu.

Bacağıma yasladığım gitarım yanıma düşüyor.

Ryder durdu, böylece ayak ayak üstüne atmıştık, yüzünde korku ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardı. "Kelimeleri değiştirmiş olabilirim," diye törpüledim.

Öfkelendi. "Senin versiyonunu daha çok sevdim. Özellikle de bana yönelikse."
Kahretsin, keşke onu daha iyi okuyabilseydim. Şu anda korkuyor mu
yoksa doğru cevap vermem için yalvarıyor mu bilmiyorum.

"Olabilirdi."

Ellerimi tuttu. "Her ihtimale karşı, ben de seni
seviyorum." İçimden rahatlamış bir nefes geçiyor. "Bunun
için teşekkürler." Ryder beni öpmek için eğildi.

"Yemin kavanozu!" Kaylee'nin küçük sesi bizi böldü. Tabii ki .
Yere yığıldım.

Ryder, "Bu ailede yaşamak böyle bir şey olacak," diyor. "Buna hazır
mısın?"

"Söz konusu sen olduğunda her şeye hazırım."

"Seni seviyorum, Lyric."

"Ben de seni seviyorum. Ben de seni seviyorum. Çok seviyorum. Çok."
Bu sefer sesimi alçak tutmaya dikkat ediyorum ki küçük kulaklar küfürlerimi
duymasın.

"Birlikte büyük bir şeye başlamak üzereyiz," diye fısıldıyor Ryder. "Hazır
mısın?"

"Sonsuza dek hazır."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

AVUÇLARIM TERLİYOR. Sahne ışıkları kör edici, seyirciyi gizliyor. Bu muhtemelen iyi bir şey.

Şarkı söylemekte iyiyimdir. Konuşmak... Kahretsin, artık bunu nasıl yapacağımı bildiğimi bile sanmıyorum.

Bu benim bir talk show'a ilk çıkışım ve gerginim. Siktir.

Televizyonda siktir deme.

Sertçe yutkunuyorum ve Ryder ile Kaylee'nin Los Angeles'taki evlerini düşünüyorum. Ryder bu gece Kaylee'nin uyumayıp filmi izlemesine izin vereceğini söyledi ama bu yayınlandığında ben de otel odamda filmi izliyor olacağım.

Sean Rushton, son gece şovunun en yeni, taze yüzlü sunucusu, bana gülümsüyor. Bu programa çağrılmamın nedeni ikimizin de yeni olması.

Meğer Harley Valentine bu işi hayal edebileceğimden daha iyi biliyormuş. Onunla anlaştıktan üç ay sonra, listelerde bir single'ım ve magazin dergilerinde yüzüm vardı.

Hiçbir şeye değişmeyeceğim çılgın bir kasırgaydı. Ryder ve Kaylee'nin yanımda olması dışında.

"Anlat bakalım," diyor Sean. "Keşfedilme şeklinizin benzersiz olduğunu duydum."

Harley'nin bana verdiği ve Ryder'ın onayladığı prova konuşmasını tekrarlıyorum. "Aslında dadı olarak çalışıyordum."

"Dadı mı?"

"Patronum Ryder Kennedy'yi duymuş olabilirsiniz."

Kalabalık sadece erkek grubu hayranlarının yaptığı gibi çılgına dönüyor.

Gülüyorum. "Harley evdeydi-"

Sean, "Sanki Harley Valentine'ın evde misafir olması çok normalmiş gibi konuşuyor," diyor.

"Aynen öyle! Onu ve Eleven'daki çocukları görmeye alıştım. Hepsi hâlâ harika arkadaşlar." *Yalan.* Hepsiyle daha yeni tanıştım ve hepsinin karşılaşması sıcak değildi ama satmam gereken şey bu değil.

"Yani, Harley bitmişti ve..." Sean yönlendiriyor.

"Ryder'ın kızıyla şarkı söylediğimi duymuş. Sonra beni hafta sonları konser verdiğim yerlere kadar takip etti ve yeni plak şirketi Valentine Records ile anlaşmaya ikna etti."

bakalım, Harley. İstedğin fişi taktım.

"Bence bir yığın zor durumdaki sanatçı ülke çapında dadı ajanslarına kaydoldu."

Onlara Ryder'la nasıl tanıştığımı gerçekten anlattırdım ama insanların Ben.

"*Fandom* adlı reality show'a neredeyse katıldığınız doğru mu? Eleven'dan Denver bir yargıç mı?"

"O şov için seçmelere katıldım." Yapımcılar bir Harley Valentine şarkısı söylememi istedikleri için şovu terk etmem çok gülünç ve Harley şu anda sadece şirketimin başkanı değil aynı zamanda menajerim.

Bana ikimizin de çalışmak isteyeceği birini bulana kadar geçici bir durum.

Sean kollarını uzattı. "göre ihtiyacın yokmuş."

Gülümsüyorum. "Meğer."

"Tamam, demek bu sahnede yenisin. Son birkaç ayda hayatınız ne kadar değişti?"

"Artık o kadar da görünmez değilim. Ryder ve kızıyla dışarı çıktığımda paparazziler beni hep görmezden gelirdi. Küçük Kaylee'yi medyadan korumakta işe yaradı. Aslında buraya gelirim ona merhaba diyeceğime söz vermiştim." Kameraya dönüp el sallıyorum. "Merhaba, Kaylee." Sonra da işaret ediyorum. "Senin yatakta olman lazım."

Seyirciler kıs kıs güler.

"Ryder'la hâlâ görüşüyor musunuz?"

Hâlâ görüşüyor musunuz? Her gece aynı yatağı paylaşıyoruz ve çocuk uyurken mümkün olduğunca çok kez birbirimizin gelmesini sağlıyoruz.

"Ryder single'ımın prodüktörlüğünü yaptı ve albümüm üzerinde birlikte çalışıyoruz. Aslında biz kayıttayken onun evinde kalıyorum. Bu gerçek bir aile

Valentine Records'un havası."

Boom, başka bir fiş. Eğer Harley'nin şirketindeki tek kişi ben olmasaydım, favori olduğumu söyledim.

"Biliyorsun, Harley şirketi duyurduğunda, dünyanın dört bir yanındaki hayranlar Eleven'ın yeniden bir araya gelmesi için çılgılık atmaya başladı. Bu konuda bir şey biliyor olamazsın, değil mi?"

Evet, Mason ve Blake'in Harley'in düşündüğünden daha fazla direndiklerini biliyorum ama bunu söylemeye iznim yok.

"Bana hiçbir şey söylemiyorlar. Görünüşe göre, anlatmamam gereken hikayeleri anlatıyorum.
için."

Kalabalık yine gülüyor.

"Bu doğru. Bir makale okumuştum.

Cash Kingsley'in üzerine kusuyor."

Seyircilerin nefesi kesildi.

"Harika anılar," diyorum.

"Bekle, yani bu doğru

mu?"

"Oh, senin için bir hikayem var."

Konuya girdiğimde Ryder'ın büyük evindeki küçük stüdyosunda bana verdiği bir sözü hatırlıyorum. Bir gün tıpkı bunun gibi bir talk show'a çıkacak ve bu hikayeyi anlatacaktım.

İkimizin de bunun bu kadar çabuk olacağını tahmin ettiğini sanmıyorum, ama buraya geldiğimden beri ilk kez onun benimle olmasını diliyorum.

Harley ile anlaşmanın şu anda yapılacak en doğru şey olduğundan hiç şüphem yok.

Her iki dünyanın da en iyisine sahibim ve eve, beni, çocuğumuzu ve babamın asla başaramadığı iş-aile dengesini seven bir adama gidiyorum.

İstedğim her şeye sahibim. Hepsi

Ryder Kennedy sayesinde.

Röportajı bitirdik ve otele dönmek için acele etmedim. New Yorku hiç görmemiştım, bu yüzden sokakta biri tarafından tanınana kadar Rockefeller Center'da dolaşıyorum.

Yok artık.

Birisi beni selfie ve imza için durdurdu. *Benden*. Bayıldım ama buna alışabileceğimi hiç sanmıyorum.

Evde de oluyor ama daha çok Harley ya da Ryder'la birlikteyken oluyor. Çok nadiren tek başıma. Henüz o kadar tanınabilir değilim.

Otele dönüp Ryder'ı aramak ve ona anlatmak için sabırsızlanıyorum.
Odama gitmek için can atıyorum, asansöre biner bin Ryder'ın numarasını arıyorum.

Koridora çıktığımda Ara tuşuna basıyorum ve kapıma geldiğimde çalmaya başlıyor.

Bir yandan anahtarımınla oynayıp bir yandan da telefonla hokkabazlık yaparken, etrafta yankılanan zil sesini fark etmiyorum bile.

Kapıyı açıp otel yatağında erkeğimi ve Kaylee'yi gördüğümde kalbim eriyor.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?"

Ryder parmağını dudaklarına götürerek Kaylee'nin uyuduğu yeri işaret ediyor. Yavaşça yataktan kalkıyor ve bana doğru yaklaşıyor. "Seni özledik." "Bu bir okul gecesi," diye fısıldıyorum.

"Maggie'yle kalacaktı ama seni görmeye geleceğimi öğrenince vazgeçti."

Gülümsemeden edemiyorum. "Beş yaşındaki çocuğumuz ayağını yere vurdu, siz de beni görmeye gelmek için beş saat uçtunuz öyle mi?"

"Evet. Çünkü seni seviyoruz." Kaylee'ye tekrar bakar. "İkimiz de. Bunu her gösteri ya da her görünüm için yapamayacağımızı biliyorum ama bu senin ilk seferin. Biz buraya seninle aitiz." Dizlerimi zayıflatan ve kalbimi dolduran bir öpücükle bunu mühürlüyor.

Şöhret olmadan da yaşayabilirim.

Yaratmadan ve profesyonel olarak müzik yapmadan yaşayabilirim. Ryder ve Kaylee olmadan yaşayamam.

Aklımdan çıkaramadığım melodiler ve yazılmak için kaşınan şarkı sözleri gibiler. Onlar benim bir parçam. Beni tüketiyorlar.

"Ryder?"

"Mm?"

"Eğer yeterince söylemediysem, siz benim her şeyimsiniz."

Gülümsüyor. "Dikkatli ol, Lyric. Bir erkek grubu klişesi gibi konuşuyorsun."

Nefesim kesildi. "Asla. Sözünü geri al."

"Asla," diye taklit ediyor. "Çünkü biliyorum, derinlerde bir yerde, benim erkek grubumu seviyorsun."

"Seninle ilgili her şeyi seviyorum," diye fısıldıyorum. "İblislerini bile."

Ryder bir kahkaha patlatıyor. "Kaylee'yi uyandırıp yemeğe çıkmalıyız, böylece büyük röportajınızı birlikte izleyebiliriz."

Epifaniler ve büyük anların, bir insanın hayatındaki anı zamanlarda gerçekleşmesi gerekir.

Ucuz bir otel odasının girişinde dururken büyük bir romantik aydınlanma yaşamam beklenemez.

"Seninle evlenmek istiyorum,"

diye . Gözleri açılıyor.

"Yani bir gün. Kaylee paparazzilerin taşaklarını tekmeleyecek yaşa geldiğinde."

"Vay canına. Ne romantik bir teklif?"

"Evlenme teklifi değil. Bir vahiy."

"Bu... benimle evlenmek istiyorsun. Peki bu vahye tam olarak ne sebep oldu?"

"Geleceğimin nasıl görünmesini istediğimin mükemmel bir resmi. Sen-" Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "-Ben-" Diğer yanağından öpüyorum. "-ve Kaylee birlikte yemek yiyor."

"Kulağa son derece sıkıcı ve heyecansız geliyor."

"Ama bu benim için sıkıcı ve heyecan verici değil. Hayatlarımız kadar çılgınken, en çok sevdiğim iki insanla oturup dünyanın geri kalanını dışarıda bırakarak kendi balonumuzda sadece ikimizin olmasından daha kalıcı ve normal bir şey düşünemiyorum."

Ryder'ın parlak mavi, hipnotik gözleri sıcaklık ve sevgiyle dolarken yüzü yumuşuyor. "Şimdi sen böyle söyleyince kulağa mükemmel geliyor."

TEŞEKKÜRLE R

Spotlight'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Sırada kim var?

Hiçbir fikrim

yok.

Kimi istiyorsun?

Yakın gelecekte daha fazla *Ünlü* adam için bizi izlemeye devam edin.

Okuyucularıma önerileri için özel olarak teşekkür etmem gerekiyor.

Erkek grubum için Eleven ismini öneren Jeannie Cooper'a teşekkür ederim.

Şimdi bu ismi duyduğumda oğullarımı düşünmeden edemiyorum.

Ve Samantha Blundell'e Harley, Ryder, Denver, Blake ve Mason'a isimlerini verdiği için.

Eden Finley ile ilgili her şeyden haberdar olmak ister misiniz?

Okuyucu grubuma buradan katılın:

<https://www.facebook.com/groups/absolutelyeden/> Alternatif

olarak, e-posta listeme katılabilirsiniz: <http://eepurl.com/bS1OFH>

AYRICA EDEN FINLEY
TARAFINDAN

<https://amzn.to/2zUIM16>
[https://www.edenfinley .com](https://www.edenfinley.com)

ÜNLÜ SERİLER

Pop
Yıldızı
Spot Işığı

SAHTE ERKEK ARKADAŞ SERİSİ

Fake Out
Trick Play
Deke
Blindsided
Hat Trick

Novellas:

Sahte Erkek Arkadaş Kaçamakları: Bir kısa öykü
koleksiyonu Final Play

STEELE KARDEŞLER

Yazılmamış Yasa
Söylenmemiş Yemin

KRALİYET YÜKÜMLÜLÜĞÜ

Unprincely (MMF)

SAXON JAMES İLE ORTAK YAZILAN KİTAPLAR

Güç Oyunları ve Düz A'lar

TEŞEKKÜRLER

Uzun betalar listeme, özellikle Les Court Services'ten Leslie Copeland'a, Blue Beta Reading'e, geliştirme ve satır düzenlemeleri için Susie Selva'ya ve metin düzenlemeleri için One Love editing'ten Sandra'ya teşekkür etmek istiyorum.

Lori Parks'a son bir kez daha okuyup, dört kez düzeltmeden geçebilen ninja yazım hatalarını düzelttiği için teşekkür ederim.

Son olarak, Foreword PR & Marketing'den Linda'ya bu kitabın yayınlanmasına yardımcı olduğu için çok teşekkür ederim.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.